

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark_Stone_45-Magnetická bouře.PDB

PDB Name: J_P_GAREN-Mark_Stone_45-Magneti

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 29.8.2002

Modification Date: 4.9.2002

Last Backup Date: 30.8.2002

Modification Number: 169

JEAN-PIERRE GAREN

MARK STONE

MAGNETICKÁ BOUŘE

1

Velitel Andromedy Ian Torf vystoupil z vozu se zakouřenými skly, pohlédl na oblohu, na níž sálala dvojhvězda Procyon, a zamířil ke vchodu na astroport.

Strážný s termometem v ruce ho suše požádal o pas, vsunul jej do automatického ověřovače a nespouštěl z Torfa oči.

"Co tak najednou?" divil se Torf. "Nejsem na Terranii III poprvé a my dva se viděli nejmíň desetkrát." Ověřovač zeleně zablikal a pas vyjel z otvoru. Vše bylo v pořádku. Policista se zatvářil lidštěji a pokusil se o úsměv.

"Lituji, veliteli, ale to víte, rozkaz je rozkaz. Základna má nejvyšší stupeň pohotovosti, ani nevím proč." Torf pokrčil rozložitými rameny a vešel do budovy astroportu. Tam se musel podrobit další kontrole a teprve potom vstoupil na pohyblivý chodník, který ho rychle dovezl k přistávací ploše.

Obhlédl si Andromedu jako před každým startem. Byla to dvacet let stará nákladní rachotina, která dosluhovala na trase Terrania III-Země, což byl jen takový menší skok přes jedenáct světelných let. Torf ale už taky nebyl nejmladší. Táhl mu na šedesátku, a přestože nedávno podstoupil omlazovací

kúru, cítil, že jeho kosmickým cestám odzvonilo. Podobně jako řada jeho přátel i on bude muset jednoho dne přijmout kancelářské místo ve Společnosti pro galaktický průzkum. Už to, že se mu podařilo vydržet tak dlouho v aktivní službě, byl úctyhodný výkon. Vděčil za to své robustní konstituci, mírné a vyrovnané povaze, a především profesionální svědomitosti. Torf nebyl snílek ani objevitel nových světů, pouze létal spolehlivě a bez zpoždění. A toho si byznysmeni váží nejvíc.

Vstoupil do lodi a výťah ho vynesl na velitelský můstek. S uspokojením konstatoval, že poručík Bud Tyrel je už na místě. Mladík s upřímným obličejem a světlými vlasy absolvoval akademii před rokem, Andromeda byla jeho první loď, a proto se velice snažil.

"Vše je připraveno, veliteli. Můžeme odstartovat, jakmile budete chtít."

Torf si sedl do křesla a na chvíli se zahleděl na řadu obrazovek před sebou. Potom stiskl tlačítko. "Paule? Gregory?"

"Připraveni, veliteli!" ozvalo se skoro okamžitě.

Ti dva měli na starosti motory a veškeré instalace. Na podobných starých nákladních lodích tvořili celou posádku. Většina úkonů stejně probíhala automaticky.

"Nějací pasažéři?" zeptal se Torf.

"Čtyři, veliteli," informoval ho Tyrel. "Nalodili se před čtvrthodinou. Zavedl jsem je do kabin."

Nákladní lodě často braly pasažéry, zvyšovala se tak rentabilita letu. Cestující na nich sice neměli takové pohodlí jako na pravidelných linkách, ale let je přišel podstatně levněji. "A co jsou zač?"

"Ten první, co přišel, je nějaký Ron Jarvik. Takový pantáta středního věku, cestuje služebně. Trošku se ušklíbal, když viděl, jak to tu máme ubohé, ale protože ještě několik neděl žádná pravidelná linka nepoletí, musel s námi vzít zavděk."

"A ti další?" zeptal se Torf a kontroloval přitom palubní desku.

"Dál tu máme jednu ženu, paní Maud Nilsovou. Guvernér Terranie III ji vyhostil a musí zůstat až do startu v kabině. Jména těch zbývajících dvou neznám. Přivedli je poldové. Vedl je policejní náčelník osobně. Nařídil mi, abych zůstal na můstku, a eskorta je odvedla do kabin. Pochopil jsem z toho jen to, že vezeme nějakého nebezpečného vraha, kterého mají vydat Zemi. Celou cestu ho bude střežit policista, přiletěl si pro něj ze Země."

Torf potřásl hlavou. "Přesně tak mi to bylo řečeno. Ráno jsem dostal instrukci od společnosti, že mám toho lotra nalodit a s ním jednoho poldu. Nevím, co je zač ani proč ho tak rychle chtějí dostat na Zemi. Doufám ale, že to nemá nějakou souvislost s pohotovostí na základně."

"To není příliš pravděpodobné," soudil Tyrel. "Spíš mám pocit, jako by se báli nějakého útoku zvenčí. Ale domorodci se tady vždycky chovali velice klidně."

V té chvíli zběsile zablikala červená kontrolka a na obrazovce se ukázal operátor z věže.

"No tak! Na co čekáte? Start!" vyzval je rozčileně.

Torf se podíval, kolik je hodin, a v poklidu odvětil: "Podle letového plánu máme startovat až za půl hodiny."

"Všecko je jinak. Máte rozkaz odstartovat okamžitě a co nejdříve se vnořit do subprostoru."

"No tak dobře," souhlasil Torf, "zahájíme přípravu, ale proč jste tak nervózní?"

Operátor sebou překvapeně trhl a jedovatě poznamenal:

"Na vašem místě bych už tady nebyl. Máte zelenou, tak toho využijte. Vypadněte a na nic se neptejte!" A přerušil spojení.

"To je poprvé, co nebazíruje na blbostech. Radši toho využijeme, než nás zdrží kvůli přistání nějakého prominenta."

"Jako bychom měli nějakou nákazu," poznamenal poručík.

Anebo ji vezeme, pomyslel si Torf, ale nechal si to pro sebe. Zapnul motory a počkal, až se pořádně rozběhnou.

"Pozor! Start za třicet sekund," ohlásil. "Prosím cestující, aby si lehli a připoutali se magnetickými pásy." Hluk motorů zesílil, roztrásl celý trup a Andromeda se začala zvolna zvedat od země. Jakmile proletěli hustými vrstvami atmosféry, velitel přidal rychlost. Vzpomněl si na pasažéry přibité akcelerací na lůžka a ušklíbl se. Andromeda nebyla vybavena kompenzátozem gravitace, který zabraňuje nepříjemným pocitům.

Za hodinu konečně dosáhli rychlosti blízké světlu.

"Přechod do subprostoru za dvě minuty," hlásil poručík s očima upřenými na údaje.

Jakmile pominula nevolnost z přechodu do subprostoru, Torf mechanicky zkontroloval panel. Potom si spokojeně odepnul magnetické pásy a vstal. Poručík ho napodobil.

"Všechno je v pořádku, Tylore. Jděte se podívat, jak to přežili cestující. Ale nevstupujte do kabiny toho vraha, ať nemáte nějaký malér s tím poldou."

"Rozumím, veliteli, ale rád bych toho vězně viděl. Proč ho nesoudili a neodsoudili na Terranii? Mají tam přece stejně dobrou dezintegrační komoru jako na Zemi."

"Nemyslete," napomenul ho Torf. "Jsme tady od toho, abychom poslouchali příkazy společnosti, a ne abychom mysleli."

Tyler ani nedošel ke dveřím, když Andromedou cosi silně otřásl a on ztratil rovnováhu a svalil se na zem. Světla na okamžik zhasla a opět se rozsvítila. Už chtěl vstát, ale další náraz ho hodil hlavou na kryt elektronického mozku a vzápětí ztratil vědomí.

Když opět otevřel oči, měl pocit, že podlaha kabiny se zvedá a klesá jako na rozbouřeném moři. Pracně vstal a potřásl bolavou hlavou. Viděl už jasněji a zjistil, že se mu to nezdá. Andromeda se skutečně zmítala jako nějaká dávná loď na vlnách oceánu.

Velitel Torf seděl s rukama na řízení, oči upíral na hlavní obrazovku, po níž se míhaly pruhy. Poručík Tyler si opatrně sedl vedl něj.

"Prolétáme neobvykle silnou magnetickou bouří," vysvětlil mu Torf. "Musel jsem přejít na ruční řízení, protože automatický pilot je z toho úplně vedle. Pokuste se rychle vzpamatovat a vezměte to za mě. Z těch záblesků mě už bolí oči."

Po několika minutách se zeptal: "Jste připraven, Tylore? Převzmete to!"

Torf si protřel oči a s obavami se podíval na panel. Andromeda bouří zdolávala zatím statečně, ale obával se, že týrané motory něco takového nevydrží věčně. Údaje elektronického mozku navíc svědčily o tom, že bouře sílí. Torf chvíli váhal a potom stiskl jedno tlačítko.

"Rozkaz velitele," oznámil. "Všichni pasažéři se dostaví do společenského salonu na chodbě B. Žádné bezprostřední nebezpečí nehrozí, ale sklopte si lůžka a připoutejte se."

Uvědomoval si, že riskuje, a doufal, že policista si vězně ohlídá. Řídil se však jen bezpečnostními předpisy. Salon byl nejlépe chráněná část lodi, odkud se v případě ohrožení dalo nejrychleji přeběhnout k záchranným člunům.

Podíval se na Tylera, kterému se zatím podařilo stabilizovat dráhu lodi.

"Jde to?"

"Jakžtakž," procedil poručík mezi zuby. "Štěstí že jsme na akademii měli hodně hodin na simulátorech."

Torf začal studovat data v počítači a snažil se zjistit směr a tvar bouře. Kdyby změnili kurz, třeba by se z bouře dostali...

Takovéto subprostorové jevy nebyly příliš prozkoumané, protože se vyskytovaly zřídka. Za celou svou kariéru se do magnetické bouře dostal jen čtyřikrát, ale nikdy nebyla tak silná. Kurz upravil až po dlouhém váhání.

2

Inspektor Al Corn vyšel na chodbu B a popostrčil vězně hlavní laserové pistole.

"Jdeme," řekl suše, "a při prvním podezřelém pohybu tě s chutí sejmu."

Corn byl statný, svalnatý čtyřicátník. Rysy obličeje měl ostré, jako by je někdo vysekal dlátem, a svědčily o tvrdosti jeho povahy. Právě plnil jednu ze svých nejobtížnějších misí a ve chvíli, kdy si už myslel, že si trochu oddychne, mu bouře všechno zhatila.

Došli před salon a vězeň opatrně strčil do dveří. Oba pasažéři už seděli v křeslech.

Ron Jarvik si co chvíli otíral čelo. Byl drobný, bledý a břichatý. Obchodník chytrý jako liška, ale cesty kosmem mu nedělaly dobře. Nikdy by je nepodnikal, kdyby jej k tomu nenutila chtivost po zisku. Silně se potil, protože se bál, moc se bál, jako snad nikdy v životě.

Maud Nilsová byla plavovláska s třicítkou na krku. Její tvář by jistě zaujala nejednoho muže, nesměl by ho však odradit její nezvyklý smutek. Nedávná tragédie jí převrátila celý život naruby, takže působila

dojmem mrtvé bytosti uzavřené do dosud živého těla.

Jarvik a Maud sledovali, jako noví příchozí zaujímají místa.

Vězeň byl vysoký a štíhlý a zdálo se, že svaly má jako ze železa. Sice se už blížil padesátce, ale na těle neměl ani gram tuku. Jeho tvář byla úzká s pravidelnými rysy, osmahnutá desítkami sluncí. Po dávných mongolských předcích zdědil vysedlé lícní kosti a mírně šikmé, ocelově šedé oči, a kdo se do nich díval delší dobu, znejistěl. Černé vlasy mu již prokvétaly. Na rukou měl magnetická pouta.

Byl to poslední výkřik policejní techniky. Šlo v podstatě o klasická pouta, ale řetěz rozdělovala černá kostka s magnetickým generátorem. Celá pouta dokázala odolávat těm nejvyšším teplotám, dokonce i laserovým paprskům. I kdyby se vězni nakrásně podařilo uprchnout, pout by se nijak nezbavil. Bylo třeba přerušit kontakt a teprve pak by se silně zmagnetizované náramky daly otevřít.

Vězeň přešel místnost pevným a jistým krokem. Sedl si do křesla, zavřel oči a zdálo se, že usnul.

"Cargem už nikdy nepoletím," brumlal Jarvik. "Velitel s náma třese jako s olivou v šejkru, a ještě nás nutí být ve společnosti vraha."

Maud, která z vězně nespouštěla oči, se hned ozvala: "To přece není žádný vrah, ale kapitán Jess Kan!"

Jarvik sraštil obočí. "Vzpomínám si, že jsem ho viděl v televizních zprávách. Je to dobrodruh, tak trochu pirát, kterýho vyhodili z armády pro zbabělost před nepřítelem."

Paní Nilsová se o Kanův případ patrně zajímala, neboť jí lehce znachověly líce, když odpovéděla: "To se sice povídá, ale dozvěděla jsem se, že to není pravda! Stalo se to před pětadvaceti lety v Polárce.

Humanoidi z třetí planety už měli dost toho, jak je kolonisté vykořisťovali a jak s nimi špatně zacházeli, a tak se prostě vzbouřili. Pozemšťané utrpěli těžké ztráty a jen taktak se jim podařilo uprchnout. Vláda Pozemské unie zorganizovala trestnou výpravu. Jedné bitevní lodi velel skvělý důstojník kapitán Kan.

Původní základna byla vypálena a nedalo se na ní přistát. Velitele flotily nenapadlo nic lepšího než zničit všechny domorodé vesnice jadernými raketami. Kapitán Kan se takovému rozkazu vzepřel. Plukovník trval na svém a vyhrožoval mu, a tak ho kapitán Kan udeřil pěstí a vrátil se na Zem."

"Což byla pěkná hloupost," poznamenal Jarvik. "Pokud si dobře vzpomínám, hned po návratu ho degradovali a odsoudili na tři roky do pevnosti. Pár dní nato bombardovala planetu jiná loď. Na planetě pak vyhlásili zákaz kolonizace a ponechali ji osudu. Nyní je patrně pustá."

"To se mýlíte!" zvolala Maud Nilsová. "Před několika lety dostal můj manžel jako specialista na primitivní civilizace od Ministerstva galaktických věcí souhlas k přistání. Domnívali jsme se, že se setkáme pouze s kmeny trpícími nemocí z ozáření, ale skutečnost byla úplně jiná. Když domorodci tenkrát spatřili bitevní loď, hned pochopili, že je pozemšťané chtějí zničit. Kanovo gesto jim umožnilo evakuovat vesnice a rozptýlit se po lesích, které pokrývají většinu planety. Raketa zničila jen prázdné chatrče a život pokračoval někde jinde. Domorodci se poučili, své příbytky maskují, takže se z ptáčích perspektivy nedají odhalit."

Vězeň pozorně poslouchal. "Děkuji vám," řekl tiše, "o tomhle jsem nevěděl a jsem rád, že jsem to slyšel." Znovu se natáhl a zavřel oči.

"To ne!" zvolala Maud. "Nepředstírejte už, že spíte. Nevěřím, že jste skutečně ospalý. Spíš nám řekněte, proč vás zatkli."

"Za vraždu," prohlásil suše inspektor Corn. "Kan byl na misi na čtvrté planetě Síría a zavraždil policistu. Onen policista byl můj bratr a upozorňuju vás, že klidně zatknou každého, kdo se pokusí vězni pomáhat." Zavládlo ticho. Ale jen na chvíli.

"Je to pravda, pane kapitáne?" zeptala se Maud Nilsová.

Jess pokrčil rameny. "Corn představuje zákon, a jestliže něco tvrdí, těžko mu dokážu opak."

Maud to na okamžik zarazilo, ale nevzdávala se. "Když vás pustili z pevnosti, prý jste si koupil starou loď a vydal se na cesty. Objevoval jste neprozkoumané planety a přivážel z nich vzácné kameny, minerály, a hlavně umělecké předměty, za které bohatí sběratelé dávají klidně miliony dolů."

"To je pravda," ozval se Jarvik. "U jednoho klienta jsem viděl takovou zvláštní sošku, co měnila tvary. Ukázal mi potvrzení s vaším podpisem, kde se tvrdilo, že nepochází z žádné planety známé Pozemské unii."

"Nějak jsem se živil musel," řekl uštěpačně Kan, "a udržovat takovou loď stojí už nějaké peníze. Ale měl jsem tu nejlepší loď v celé Galaxii."

"A je pravda, že jedna z těch planet, které jste probádal, přímo oplývá bohatstvím?"

"To je moje věc," odvětil tvrdě Jess.

"Proč jste vždycky utajoval souřadnice planet, které jste prozkoumal?" zeptal se Jarvik. Jakmile se mluvilo o penězích, rázem ožil.

"Některé jsem prozradil přátelům, kteří vedou stejně krušný život jako já. A vzhledem k tomu, že nejsem na výplatní listině Společnosti pro galaktický průzkum, nevidím důvod, proč bych jí měl umožňovat expanzi."

"Ale nechal jste si tak informace o nesmírném bohatství jen pro sebe!"

Kan se jen opovržlivě usmál.

"Určitě ne ze zistných důvodů," bránila ho hned Maud. "Kapitán nikdy nejednal jako nějaký kšeftsman."

"Paní Nilsová, vy jste pravděpodobně jedna z mála, které to dokážou pochopit. Onu poslední planetu obývají milí, pohostinní a primitivní humanoidi, kteří žijí velice šťastným životem. Nechtěl bych, aby se na ně vrhli žraloci se Společností v čele, kteří by vyrabovali jejich bohatství a uvrhli je do otroctví. Ani po pětadvaceti letech jsem nezapomněl na lekci z Polárky."

"Kecy," přerušil ho hrubě inspektor. "Dobrodruzi jako vy myslí jedině na prachy a stejně jako ostatní chcete shrábnout prostě všechno." Kan po něm vztekale loupil očima. "Já vím, že takové city do vašeho hrošího mozku neproniknou. Jste stejný jako váš bratr. Nájemný zabijáček ve službách Společnosti, která vám pak předhodí pár kostí na ohryzání. A peníze vám dávají pinzetou? Aby se od vás neušpinili?" Corn při takové urážce zesinal. Zatřásl zuby a vykročil k sedícímu Jessovi.

"Držte hubu!" zařval.

Ale Kan pokračoval: "Zneužíváte své funkce, abyste si přišel na pár dolů, a jste ochoten brodit se smradlavými kanály, když vás o to vaši chleboďárci požádají."

Inspektor se už neovládl a vytřásl vězni vši silou políček.

Kan odpověděl okamžitě. Oběma nohama nakopl inspektora do podbřišku a Corn po dvou metrech letu přistál na zemi.

Brzy se však vzpamatoval, tasil služební zbraň a namířil na Kana.

Vězeň pouze vstal a opřel se o stěnu.

"Za tohle mi zaplatíte, Kane," zasípal inspektor. "Jeden pohyb a zabiju vás!"

"Na to nemáte odvahu," posmíval se mu Kan. "Dívám se vám totiž do očí. Váš bratr a vy dokážete střílet jedině do zad."

Zmínka o bratrovi zatemnila Cornův úsudek a ponechala místo pouze kruté nenávisti. Odjistil pistoli.

"No tak, jen kuráž," zavrčel vězeň. "Klepeš se jako stará bába. Když jsem střílel na tvýho bráchu, tak byl zelený jako sedma. A stejně umřel."

"Dost!" vzpamatovala se konečně Maud Nilsová. "Inspektore, chováte se jako hlupák. To nevidíte, že vás chce vyprovokovat ke střelbě?"

Corn si otřel zpoceně čelo. Trochu se zklidnil a sklonil zbraň.

"Máte pravdu. Málem jsem mu na to skočil."

Atmosféra se uvolnila a Maud se zeptala: "Proč to dělal?"

"Snadná odpověď," řekl posměšně Al Corn. "Chce se vyhnout dezintegrační komoře, a hlavně všemu, co jí předchází. Má jít pod psychosondu. Vyšší místa se rozhodla, že z něj dostanou všechna tajemství, i kdyby mu to mělo přepálit všechny neurony."

Maud Nilsovou to však příliš nepřesvědčilo. "Kdyby chtěl jen prostě zemřít, pak by se na vás vrhl a vy byste musel střílet. Ne. Chtěl se dát zabít na místě, které si sám zvolil."

Kan přešel k nápojovému automatu, naplnil si kalíšek, uchopil ho spoutanýma rukama a s ironickým úsměvem se otočil k Maud Nilsové.

"Překvapujete mě. Vidím, že jste výjimečná žena. Nezlobím se na vás, že jste mi přezabila plán. Rád uspokojím vaši zvědavost," pokračoval, zatímco inspektor Corn si vztekale sedal. "Všimla jste si inspektorovy zbraně?"

"Je to nějaká vylepšená termická pistole, že?"

"Nikoli! Je to jedna z těch nových laserových pistolí. Jsou nesmírně výkonné a zatím byly ve výzbroji pouze některých policejních jednotek. Spoušť seřizují už v továrně, a to na biovlny majitele. Takže pouze

on z ní může střílet. Kdybychom se vy nebo já té zbraně zmocnili, bude nám k ničemu."

Tři pasažéři pozorně naslouchali.

"Je to dokonalá zbraň," pokračoval Kan. "Má pouze jednu nevýhodu, a to svou razanci. Hádejte, co je za přepážkou, o kterou jsem se schválně opřel?"

"Plášť lodi, že?"

"Správně! Až by mě zabil, laserový paprsek by prošel vnitřním pláštěm a narazil by na vnější plastotitanový plášť."

"Určitě by ho neprorazil," poznamenal Corn uštěpačně. "Kdyby laserová pistole dokázala zničit loď, už dávno by je montovali na bitevní čluny."

"To platí pro normální prostor. Zřejmě však zapomínáte, že při magnetických bouřích zuří venku učiněné peklo. Plášť lodi je tak namáhán, že by stačilo sebemenší škrábnutí a pukl by."

Jarvik zezelenal.

"To tím chcete říct, že kdyby vystřelil, tak by loď vybuchla?"

"Jsem o tom přesvědčen," odpověděl Kan s ledovým klidem. "Můžete poděkovat paní Nilsové, že vám pro tuto chvíli zachránila ten váš ubohý život."

Zavládlo hrobové ticho.

Magnetická bouře neustávala a loď se občas prudce zhoupla. Pasažéry přepadl plíživý strach. Kana jako by se to netýkalo. Malými doušky upíjel z kelímku.

Corn přistoupil k automatu a dopřál si pořádnou dávku wigu na uklidnění. Už se chtěl napít, ale vtom se loď prudce otřásla a alkohol mu vychrsl přímo do obličeje. Policista zaklel a vzteky mrštil kelímkem na druhý konec místnosti. Vrátil se na své místo a Kan ho ironicky sledoval. Vězeň navzdory spoutaným rukám popíjel klidně dál.

3

Bouře zuřila už několik hodin nespoutanou silou. Torf a Tyrel se na můstku střídali v ručním řízení.

Poručík upíral oči na obrazovku, co chvíli korigoval kurz, zatímco velitel tahal data z počítače.

Už třikrát se pokoušel opravit dráhu letu, ale nemohli se dostat z oka bouře. Čelo měl starostlivě svraštělé. Andromeda navzdory svému věku statečně odolávala, ale nevydrží to věčně. Za každou cenu se musí z té bouře dostat.

Ještě naposled se podíval na údaje a rozhodl se, že zadá nové příkazy. Po několika minutách nejistoty měl pocit, že loď se už tolik neotřásá.

"Zdá se, že tentokrát jsme na dobré cestě," vydechl s úlevou. "Zase si k tomu sednu. Tylere, zajděte uklidnit cestující a sám si na půlhodinku odpočiňte. Kdybych vás potřeboval, ozvu se."

Poručík byl tak vyčerpaný, že ani neprotestoval. Jako náměsíčný prošel s nepřítomným pohledem chodbou a vstoupil do místnosti, kde se shromáždili cestující. Všechny oči se na něj upřely. Pozemšťané si okamžitě všimli jeho zarudlých očí a ztrhaných rysů.

"Velitel mě pověřil, abych vám řekl," soukal ze sebe jen s námahou, "že bouře polevuje a že má situaci v rukou."

V té chvíli se Andromeda prudce zachvěla, jako by bouře chtěla jeho slova vyvrátit.

"Co se konkrétně děje?" štěkl na něj Corn.

"Ano, požadujeme pravdu," přidal se Jarvik a zezelenal, protože se mu žaludek posunul až někam ke krku.

"Mluvte, nebo..., " zasípal inspektor.

"Nechte ho být," zasáhl Kan suchým hlasem zvyklým velet. "Je na pokraji sil. Paní Nilsová, uložte ho laskavě. A vy, Jarviku, mu přineste trochu sternu."

Oba ho poslechli. Kan zatím vytáhl z automatu ručník, namočil ho do ledové vody a přiložil jej mladému poručíkovi na čelo a na oči.

"Díky," šeptl Tyler.

"Teď si lehněte a zkuste usnout," poradil mu Kan. "Je to drsný, co?"

"Horší, než bych si dokázal představit."

"Až do jaké amplitudy?"

"Mezi sedmdesáti a devadesáti," odpověděl automaticky Tyler.

"Polydirekční?"

"Ustavičně, ale s proměnnými frekvencemi."

Několik minut tak konverzovali a Tyler byl příliš unavený, než aby se divil tomu, že se obyčejný pasažér tak dobře vyzná v podobných detailech.

A nikdo si nevšiml, že se Kan z jakéhosi důvodu usmívá.

"Odpočiňte si," řekl znovu Tylerovi. "Brzy by se to mělo uklidnit. Ale snažte se dát dohromady, obávám se, že vás kapitán bude brzy potřebovat."

Corn a Jarvik byli poručíkovým příchodem silně zneklidnění a vyměňovali si úzkostné pohledy. Maud Nilsová však zachovávala klid. Soužil ji hluboký žal a již nejednou pomýšlela na sebevraždu. Představa smrti jí byla lhostejná. Že by náhoda za ni udělala to, k čemu sama neměla odvahu?

Lod' se otřásla dvakrát za sebou.

"To je neslýchané," rozčiloval se sinalý Jarvik. "Jestli to bude takhle pokračovat, tak se ten vrak rozpadne. Proč velitel zůstává v subprostoru a nevynoří se do normálního vesmíru?"

"To je ale geniální nápad!" zasmál se Kan. "Všechny lodě, které se o něco takového při magnetických bouřích pokusily, zmizely. Nikdo neví, jestli je to dezintegrovalo, nebo vyvrhlo do jiného časoprostorového kontinua či na druhý konec Galaxie."

"Takže jsme ztraceni!"

Jess Kan pokrčil rameny. "Jednoho dne stejně musíme zemřít."

"Ovšem," odvětil Jarvik, "vy si děláte legraci, Kane, protože vás čeká dezintegrační komora."

Poručík se prudce vztyčil. "Nejste vy ten slavný kapitán Jess Kan?"

Vězeň jen mlčky přikývl.

"Moc rád se s vámi setkávám," pokračoval Tyler. Tvář se mu rozzářila úsměvem a náhle vypadal jako kluk. "Na akademii se mluvilo jen o vás. Je to pravda, že jste prozkoumal takové množství neznámých planet?"

"Dejme tomu, že jsem objevil o jednu víc, než bylo zdrávo," odvětil Kan, kterého dojala mladíkova spontánnost.

"Když jste přistál na Síriu, sázel jsem se, že se vás policie nikdy neodváží zatknout," řekl poručík.

"Prohrál jsi, chlapče," pravil suše Corn. "Vy astronauti si myslíte, že si můžete všechno dovolit a že vám všechno projde. Podívej se na svůj idol a na jeho želízka a vzpomeň si, že mu je nasadil policajt."

"Jak je to možné?" zabručel Tyler a hleděl na Kana.

"Můj druhý důstojník mě zradil pro peníze. Spolčil se tady s tím a dostali mě do pastí."

"Proč jste se nebránil?" rozčilil se poručík. "Na Síriu si na vás taky políčili, a přesto jste se z toho dostal."

"Bylo nás víc. Kdybych se nebyl vzdal, posádka by bojovala po mém boku a vím, že by je všechny pobili. Má svoboda nestála za život pěti statečných mužů."

"A tak se váš druhý důstojník a tenhle polda zmocnili vaší lodi a celého tajemství!"

Kan se zašklebil a ukázal bělostné zuby.

"Zkoušeli to, ale když otevřeli elektronický mozek a chtěli z něj vyjmout krystaly se souřadnicemi, všechno vybuchlo. Stejně tak různé zlepšovačky u pohonu. Zapomněl jsem jim říct, že mám autodestrukční systém nařazený na své biovlny."

Tyler se srdečně zasmál. "Slibuji vám, kapitáne, že kdybych náhodou někde narazil na toho vašeho druhého důstojníka, tak mu to odvedu za vás."

"To těžko," řekl naštvaně Corn. "Někdo ho zavraždil tři dny po Kanově zatčení."

"Řekněme spíš, že měl nehodu," řekl sarkasticky vězeň. "V prostředí, ve kterém jsem se pohyboval, se nevyskytovalo příliš kapitánů, kteří by neměli nějaký ten hříšek. Takže si zrádců a práskačů moc nevážil. Stávají se jim maléry. V případě toho mého se to stalo poněkud rychleji, než bývá zvykem."

Tyler pokýval hlavou a dychtivě pokračoval: "Teď už chápu, proč vás chtěli dostat tak rychle z Terranie III. Povídalo se, že se seskupují lodi, aby vás osvobodily, třeba násilím. Máte tolik přátel, že by určitě dali dohromady celou eskadru."

"Člověk musí být hodně mladý, aby se kojil takovými iluzemi," řekl smutně Kan. "Kdyby to udělali, pak určitě ne z čistého přátelství. Jistě doufali, že ze mě dostanou souřadnice oné tajemné a až příliš bohaté

planety."

"Poručíku Tyler, okamžitě se vraťte na můstek," přerušil je hlas z reproduktoru.

"Už jdu, veliteli." Mladík vstal a na prahu se ještě otočil. "Kapitáne Kane, už jste se někdy dostal do tak prudké bouře?"

"Nemyslím, ale ty magströmy..."

Větu nedokončil. Tylera jeho odpověď zřejmě vyděsila. Velitel se však ozval znovu, takže pobledlý mladík odešel a už nepoložil otázku, kterou měl na rtech.

Cestující si jeho reakce všimli a Jarvik si neodpustil otázku: "Co je zase tohle?"

Kan se na něj opovržlivě podíval a odvětil konverzačním tónem: "To prostě znamená magnetický malström. Je to velice vzácný jev, který byl popsán asi před dvaceti lety."

"A je to nebezpečné?"

Kapitán rychle pohlédl na Maud Nilsovou. Zdála se mu klidná, a tak usoudil, že pravdu snese.

"Ještě žádná loď Pozemské unie se z něj nedostala."

Rozhostilo se ticho jako v kostele.

"Lžete!" zařval Corn. "Kdyby to byla pravda, pak by o tom magströmu nikdo nevěděl."

"Několik lodí mělo ještě čas odpálit boje s informacemi, než zmizely navždy. Ty boje nacházíme dodnes.

Vědci sice mohli jev analyzovat, ale vysvětlit se ho zatím nepodařilo. Subprostor skrývá ještě řadu tajemství."

"Jste si jist, že loď magström nezvládne?" zeptala se Maud Nilsová.

"To jsem neřekl," odvětil tajemně Kan. Po těch slovech si sklopil lehátko a zavřel oči. Zdálo se, že usnul.

4

Cestující už ani nevěděli, jak dlouho to s nimi hází, a upadali do stavu blízkého otupění. Pouze Kan klidně spal.

Náhly poručíkův příchod je vytrhl z letargie. Vypadal ještě zuboženěji a obličej měl popelavý. Na bělmu mu popraskaly cévky a oči se mu zalily krví. Maud Nilsová vykřikla hrůzou a Corn k němu přiskočil, aby ho podepřel, jinak by se byl skácel k zemi.

"Kapitáne Kane," zachroptěl Tyler, "velitel vás prosí, abyste se ihned dostavil na můstek."

Vězeň pouze otevřel oči.

"Rychle," naléhal poručík. "Měl jste pravdu, dostali jsme se do magströmu. A Torf v nějaké hospodě na astroportu slyšel jednoho z vašich lidí vyprávět, že prý vám se takovou bouří už jednou podařilo proletět. Prosí vás, abyste převzal řízení."

"To nikdy!" zaburácel Corn. "Nedovolím, aby vrah ovládal loď!"

Tyler tlumeně zasténal. Měl pocit, že mu plameny sežihají mozek, a vnímal pasažéry v jakési načervenalé mlze.

"Je to ale naše jediná šance," vydechl. "Já už prakticky nevidím a velitel nevydrží déle než půl hodiny."

"A kde je zbytek posádky?"

"Máme dva muže, kteří nikdy nepilotovali a kteří mají na starost jen motory. Kdyby jeden z nich opustil své místo, bouře by nás zahubila."

"V tom případě asi není jiné řešení," uznal Corn.

Kapitán Kan zvedl hlavu.

"Nerad tě zklam, chlapče, ale tentokrát se svým doprovodem souhlasím. Já se odtud nehnu a ty se vrať k veliteli. Ať se děje cokoli, důstojník musí být na svém místě!"

Tyler vzlykl, otočil se a tápal na chodbu.

"To je šílenství," protestoval Jarvik a roztrásl se jako osika. "Musíme Kana přinutit, aby tam šel."

"A jak?" opáčila Maud Nilsová. "Chcete ho snad srazit k zemi, nebo na něj uděláte bububu?"

Corn si mnul zoufale bradu a přemýšlel.

"Proč jste nám tvrdil, že ještě žádná loď tím magströmem nepřeletěla?" zeptala se Maud Nilsová.

"Říkal jsem žádná loď Pozemské unie. Už dávno se nepovažuju za součást Unie," odvětil ironicky Kan.

"A to se nebojíte smrti?" zeptala se.

"Osud mi dává příležitost zahynout v kosmu. Je to místo, které bych si vybral, kdybych mohl. Tak proč

bych to odmítal?"

"I kdybyste měl obětovat sedm lidí?"

Kan se napřimil a upřeně se na ni zadíval šedýma očima. "Poslyšte. Posádka a důstojníci jsou astronauti. Když si toto povolání vybrali, věděli, do čeho jdou. Dokážou umřít jako muži. Představa, že Corn zemře se mnou, je mi spíš příjemná. A myslíte si, že mě zajímá osud nějakého Jarvika?"

"Kapitáne Kane," ozval se z reproduktoru udýchaný Torf. "Přijďte, prosím. Už loď prakticky neovládám. Tyler ztratil vědomí a já skoro nevidím. Musíte mě vystřídat. Honem! Ho..."

"Jediný problém jste vy, paní Nilsová," pokračoval Kan klidně, jako by nic neslyšel.

"V žádném případě nechci ovlivňovat vaše rozhodnutí," odpověděla. "Smrt je mi lhostejná a docela bych ji uvítala."

"To jsem tušil, ale možná bych díky vám změnil názor. Proč jste byla vyhoštěna z Terranie?"

"Myslíte si, že je to vhodná chvíle na povídání?" skočil jim do řeči strachy šílený Jarvik. "Každou chvíli nás to může zabít a..."

Kanův mrazivý pohled mu zarazil zbytek věty v hrdle.

"Když pospícháte, jděte si tam sám. Já se odtud nehnu, dokud mi to paní Nilsová nepoví. A jestli se loď rozpadne dřív, co se dá dělat. Odpovězte mi, paní Nilsová. Co jste provedla, že vás na tuhle loď naložili jako nějakého zločince?"

Maud si vzdychla a opět ji zaplavil smutek. Po tváři jí sklouzla slza.

"Je to dlouhý a smutný příběh..."

"Já nespěchám," pravil klidně Kan.

"Manžel byl etnolog a specializoval se na mimozemské primitivní civilizace. Ministerstvo galaktických věcí ho vyslalo na expedici. Já jsem exobioložka a lékařka, a mohla jsem ho proto doprovázet. Znáte přece legislativu týkající se objevů planet obydlených myslícími tvory. Domorodci se podle stupně vývoje a IQ dělí do tříd od A po E.

U těch nejvyvinutějších od A do C ministerstvo podepíše smlouvu jménem Unie a vyměníme si velvyslance. Zbývající dvě kategorie se považují za příliš primitivní, jsou proto ponechány svému osudu a Společnost pro galaktický průzkum se postará o zhodnocení místních zdrojů a domorodcům za to pohodí pár kostí."

Smutně se usmála.

"Pokud je nějaká planeta bohatá na suroviny, pak má Společnost zájem na tom, aby se obyvatelstvo dostalo do kategorie D až E. Ministerstvo se proti této praxi vzbouřilo a určilo mého manžela jako experta. Mohl tak opravit řadu omylů. Popularitu si tím pochopitelně nezískal. To mu však nestačilo. Chtěl, aby veškeré populace, i ty nejprimitivnější, byly chráněny něčím jako zákonem o nevměšování. Tvrdil, že už pouhá naše přítomnost vážně narušuje jejich evoluci. I když s nimi zacházíme dobře a nevykořisťujeme je, snaží se nás napodobit. Je zřejmé, že mnohdy jen urychlíme proces modernizace, který již započal. To v případě těch nejvyvinutějších. Ale ty nejprimitivnější... Kdo může tvrdit, že jejich vývoj by byl jedinečně materiální a technický? Copak nemohou existovat i jiné cesty? Jestliže například rozdáváme vysílačky, nepotlačujeme tím schopnost telepatie, která by se u nich přirozeně vyvinula?" Kan potřásl hlavou. "Jednou jsem četl článek vašeho muže týkající se této otázky a musím přiznat, že silně ovlivnil mé jednání. A dál?"

"Před třemi měsíci nás poslali na Terranii III, abychom studovali chování jednoho kmene na jižním kontinentu. Byl zařazen do kategorie C, ale zdálo se, že silně upadá. A vskutku. Když jsme dorazili na místo, jejich civilizace, která dosáhla zhruba úrovně antického Říma, se navracela k tomu nejhoršímu barbarství. Guvernér žádal, aby byli převedeni do nižší kategorie. Manžel naopak vyžadoval další bádání, protože zjistil, že v oblasti jsou bohatá ložiska titanu. Však víte, tento kov je stále vzácnější."

"A Společnost se už nemohla dočkat, až začne s těžbou," poznamenal jedovatě Kan.

"Přesně tak. Dva dny předtím, než měl manžel dát definitivní posudek, jsem přišla na hroznou věc. V krvi jednoho domorodce jsem izolovala virus, který vyvolává psychosyndrom, a ten zase vede k naprostému zhloupení postiženého."

"Takže ti vaši lidé byli postiženi nějakou virovou epidemií."

"Počkejte, to ještě není všechno. Ten virus nebyl neznámý. Objevil se už u jednoho kmene v soustavě

Regulus v souhvězdí Lva a jejich planeta byla pak uzavřena."

"A váš manžel z toho vyvodil, že někdo tuto nemoc na Terranii III zanesl schválně, aby zlikvidoval původní obyvatelstvo!"

Maud lehce přikývla a pokračovala: "Okamžitě sepsal hlášení a osobně odletěl helijetem za guvernérem. Do města nikdy nedoletěl. Stroj se zřítíl do lesa. Za tři dny našli ohořelé tělo. A všechny dokumenty byly pochopitelně pryč. Šílela jsem žalem a chtěla jsem přede všemi odhalit pravdu, ale neměla jsem jeho autoritu ani jeho styky a guvernér mě odmítl vyslechnout. Řekla jsem mu tedy, že je vrah, a on mě dal zatknout. Mediroboti, patrně zmanipulovaní, zjistili, že jsem se z nervového šoku pomátla. Potom se mnou nechtěl mluvit už vůbec nikdo. Tak to vidíte. Přišla jsem o muže, kterého jsem vášnivě milovala, a ani jsem nemohla dokončit svou práci."

"Kane...", ozval se slabě Torfův hlas. "Pojďte... Už nemůžu..."

Kapitán se prudce vztyčil. "Toho jsem se obával. Nemám právo vás zatáhnout do záhuby. Proč jen letíte stejnou lodí jako já? Uvidíme, co se dá dělat..."

Otočil se ke Cornovi a natáhl k němu ruce. "Sundejte mi ta pouta."

"Nikdy!"

Kan se zase vrátil do křesla, ale vtom se loď prudce otřásla.

"Jak myslíte. Aspoň se nebudu cítit vinen smrtí paní Nilsové. Pokud si ještě pamatujete nějakou modlitbičku, začněte si ji říkat, protože během několika minut budeme na atomy."

Corn svedl krátký vnitřní boj a potom ze strachu kapituloval. Přiložil palec na černou kostku. Pouta byla seřizena na biovlny a otevřít je mohl pouze on.

"Tak jděte, Kane, ale já se od vás nehnu na krok a při sebemenším podezřelým pohybu vás sejmu, i kdybysme měli zařvat všichni!"

5

Když vešli na můstek, Corn ztuhl hrůzou. Tyler ležel bezvládně na zemi. Torf byl už rovněž v bezvědomí a opíral se o obrazovku. Z posledních sil svíral řízení.

Kan ho odstrčil a sedl si na jeho místo. Lehce rozjel prsty po klávesnici a loď se stabilizovala.

"Come," nařídil, "odnesete velitele a Tylera na marodku a uložte je. Maud, vy si vzpomeňte na to, že jste lékařka. Nechci vás nijak poučovat, ale uvědomte si, že jejich mozky dostaly příšerně zabrat a že si potřebují odpočinout."

Bylo to poprvé od manželovy smrti, že ji někdo oslovil křestním jménem.

"Až nebudete Corna potřebovat, pošlete ho zase sem. Mohl by se hodit. Požádejte Jarvika, ať vám pomůže, pokud zatím neumřel strachy."

Pak se Kan obrátil k obrazovce a pohroužil se do čísel. Nejkrásnější chvíle svého života prožil na můstku. Proč jen objevil tu příliš bohatou planetu?

"Paní Nilsová se už o ně stará," oznámil Corn, sotva dechu popadaje. "Co mám dělat teď?"

"Sedněte si na Tylerovo místo. Na pár minut podržte řízení a já zatím prověřím data v počítači."

"Ale já řídit neumím!"

"Říkám, že to jen podržte. Podívejte se na obrazovku a nevsímejte si těch záblesků. Ten zelený bod uprostřed, co lítá sem a tam, to jsme my. Ten červený kruh kolem něj představuje subspaciální tunel, ve kterém se pohybujeme. Jakmile narazíme na okraj, jsme ztraceni. Magnetické bouře mají tendenci tlačit nás na stěny tunelu, ale zpravidla vždy jedním směrem, takže to jde snadno korigovat. Ale při magströmu se směry neustále mění, takže je třeba zasahovat ustavičně."

"Chápu," zabručel Corn.

"Vlevo a vpravo máte kurzory, které ovládají vertikální a horizontální směr. Jimi musíte udržet zelený bod uprostřed obrazovky. Hlavně nesahejte na nic jiného. A teď si to zkuste!"

Vyděšený Corn poslechl. Loď se několikrát otřásla, ale nakonec se mu podařilo ji stabilizovat.

"Fajn," řekl uznale Kan, "ale trochu s citem."

"Zdá se, že je to hračka."

Kapitán na to nic neřekl a rychle vstal. Prohlédl si záznamy a zjistil, jak Torf pozměnil kurz. Pousmál se. Torf na to nešel špatně, ale příliš podléhal rutině.

"Kane, pojdte to rychle vzít, já už to neudržím," zaúpěl Corn. Během pěti minut měl ztrhané rysy a skelný pohled. Z ustavičných záblesků na obrazovce ho rozbolely oči a nebyl schopný se soustředit.

"Zkuste to ještě chvíli vydržet. Musím zkontrolovat stav motorů a zásoby energie."

Pro nováčka to byla příliš tvrdá zkouška. Corn zaryčel, pustil řízení, svalil se na zem a zakrýval si oči. Kan přiskočil k pultu, surově policistu odstrčil a chopil se řízení. V té chvíli vešla na můstek Maud Nilsová.

"Copak se děje?" zeptala se vcelku lhostejně, ani jí nebyl policista sympatický.

"Pár minut pilotoval," odvětil kapitán. "Měla byste ho vzít taky na ošetřovnu a dát mu něco na uklidnění." Corn se nechal odvést jako děčko.

Když Kan osaměl, usmál se. Loď byla stará rachotina, motory vyběhané a magström příliš silný. Pro vesmírného dobrodruha to začalo být skutečně zajímavé.

Po hodině se ukázala Maud se sklenicí v ruce.

"Řekla jsem si, že by vám trocha sternu přišla vhod."

Poděkoval úsměvem a s chutí se napil osvěžujícího nápoje.

"Dřív jsem přijít nemohla, protože jsem měla co dělat s velitelem a Tylerem. Měl jste pravdu. Musela jsem jim dát sedativa. Měl jste vidět, co dělal elektroencefalograf. Ted' už je jim dobře, ale proberou se až za několik hodin. Vydržíte tak dlouho?"

"Rozhodl jsem se, že nesmíte umřít," zasmál se, "a věřte, že jsem paličák."

Maud lehce zrudla.

"Musím se k nim vrátit. Můžu pro vás něco udělat?" zeptala se, aby zakryla rozpaky.

"Dejte něco na vzpružení těm ve strojovně, protože si ještě dlouho neodpočinou."

Hodiny plynuly, přerušované pouze Maudinými příchody s nápojem. Pokaždé očekávala, že ho uvidí vyčerpaného, ale Kan jako by neznal únavu. Rysy mu sice ztvrdly, ale pohled měl živý a jasný.

Maud Nilsová se už cítila smrtelně unavená, od startu si ani na minutu nezdřímla. Sedla si do koutku na můstku. Loď se ted' už tolik tolik nezmítala a několik minut dokonce letěla naprosto klidně. Že by se z toho přece jen dostali?

Vtom kapitán srahl čelo a zadíval se pozorně na údaje. Prudce stiskl jedno tlačítko a rozsvítila se obrazovka strojovny.

"Zkontrolovat trojku," nařídil. Tmavovlasý Paul se podíval na čísla před sebou.

"Všecko v pořádku." Potom se obrátil k druhovi a tiše se zeptal: "Co je to za chlápek, co vystřídal starýho? Nějaký amatér mi nebude radit, co mám dělat."

"Opakuji," ozvalo se znovu jako prásknutí bičem. "Okamžitá kontrola motoru tři. Nejdřív sejměte ochranný kryt D." Paul se už nadechoval, že odpoví, jak náleží, ale tu mu kamarád Gregory ztěžka položil ruku na rameno a táhl ho k motoru.

"Zavři hubu, Paule," řekl plavovlasý obr slovanského původu. "Ten chlápek je kapitán Jess Kan, patrně ten nejlepší astronaut v celé Galaxii, a díky jemu jsme ještě naživu. A jestli říká, že se máme podívat na trojku, tak se podíváme na trojku."

Paul odmontoval panel a něco si nespokojeně bručel. Když se podíval do motoru, naskočila mu husí kůže. Ustavičné otřesy narušily několik kabelů, takže držely jen za vlákénka. Stačilo pár minut a přervaly by se, udělaly by sérii zkratů, což by patrně vedlo k výbuchu, který by oba muže zabil.

Paul přiskočil k interfonu a informoval Kana.

"Na půl hodiny vypínám trojku," reagoval kapitán. "Opravte to."

"Ale to nestačí a..."

"Říkám půl hodiny, ani minutu navíc!"

Muži se vrhli do práce. Přesně za dvacet devět minut upocený Paul hlásil: "Motor číslo tři v pořádku!"

"Gratuluju. A ted' proveďte motory v tomto pořadí: dvojka, jednička a čtyřka. Škody budou asi podstatně menší a motory možná nebude ani třeba vypínat. Dejte mi vědět, až skončíte."

Paul si otřel čelo špinavým hadrem.

"To by mě moc zajímalo, jak zjistil, v jakém stavu ta trojka je, když všechny kontrolky svítily zeleně."

"Na to se ho zeptej, až se z toho dostánem," prohodil Gregory. "A nezapomeň mu poděkovat. Já spíš žasnu nad tím, že dokázal vést loď bez jednoho motoru a že mu ty tři zbývající nevybuchly. Něco

takovýho by Torf nikdy nezvládnul!"

Paul souhlasně přikývl.

"Takže jdeme na věc," pokračoval Gregory. "Máme ještě moře práce."

Kan na můstku se nedal vyrušit z klidu. Kdyby Maud neviděla na obrazovce Paulův zděšený výraz, nikdy by ji nenapadlo, jaké ve skutečnosti hrozí Andromedě nebezpečí.

Několik hodin uplynulo bez jakýchkoli dramatických událostí. Vyčerpaná Maud Nilsová si na chvíli zdřímala a potom se šla podívat za nemocnými.

Když se vrátila, Kan poznamenal: "To nejhorší máme za sebou, a pokud se nestane nic neočekávaného, za hodinu jsme z magströmu venku. Jak se vede veliteli?"

"Spí jako děcko a EEG má v normálu."

"Myslím, že byste ho měla vzbudit. Dejte mu stimulující injekci, ale nic neuspěchejte, nemá smysl riskovat. Já ještě klidně počkám."

Když Kan osaměl, začal prověřovat systémy. Andromeda dostala zabrat, ale vydržela se ctí. Ještě naposledy se podíval na hlavní obrazovku, na níž se již nemíhaly žádné záblesky. Byl si jist, že jsou z magströmu venku. Vydechl úlevou, přepnul na automatického pilota a protáhl se.

Když se na můstek dostavil Torf s podezřívavým Cornem v patách, našli Kana ve skvělé náladě.

Velitel Torf se vrhl ke kontrolní obrazovce.

"Všechno je v pořádku," ujistil ho Jess Kan. "Dal jsem vás vzbudit jenom proto, že musíte učinit jistá rozhodnutí."

Velitel začal kontrolovat elektronický mozek. Čím dále postupoval, tím větší byl jeho údiv a každou chvíli se podíval na Kana.

"To není možné! Jak se vám podařilo dostat se z toho pekla?"

Kapitán se jen usmíval.

"To všechny magströmy jsou jako tenhle?" zeptal se Torf.

"Myslím, že ano. Jistě víte, že obyčejné magnetické bouře mají tvar značně protáhlého ovoidu. Když změníte kurz, jako jste to udělal vy, vyhýbáte se podélné ose a celkem rychle se vzdalujete od perturbace. Ale magströmy mají tvar gigantické koule. Dostanete se z nich jedině tak, že držíte směr a čekáte. Až na to, že to může někdy trvat dost dlouho, jako v tomto případě."

"Dvanáct hodin!" vydechl Torf. "Vy jste celou tu dobu byl v tomhle pekle na můstku, zatímco my s Tylerem vydrželi s těžší šest hodin!"

Kan pokrčil rameny. "To je prosté. Aby člověk proletěl magströmem, je potřeba dostatečný počet pilotů."

"Když znáte řešení problému, který děsí všechny astronauty, proč jste to neoznámil dřív?" rozčiloval se Torf. "Dalo se tak zabránit ztrátě řady lodí."

"A kdo vám říká, že jsem to neudělal?"

"To by se přece vědělo."

Kapitán se hořce usmál. "Před osmi lety jsem o tom mluvil s jedním přítelem, také velitelem lodi jako vy. Předložil tento problém největším mozům té vaší společnosti. Na odpověď dlouho nečekal. Hned druhý den mu vzkázali, aby na takovou absurdní hypotézu radši zapomněl."

"Ale proč?" divil se Torf.

"Z jednoho prostého důvodu. Počítač jim řekl, že vzhledem k nepříliš častému výskytu magströmů se spíš vyplatí čas od času přijít o loď než zdvojnásobit nebo ztrojnásobit počet členů posádky."

"To je neslýchané!" neudržela se Maud. "Od počítače se nepožaduje, aby byl sentimentální, ale aby počítal. Andromeda je už dávno amortizována. Pro společnost je prakticky jedno, jestli zmizí v magströmu nebo jestli půjde do šrotu. A cestující zaplatili předem, ne?"

Torf se znovu obrátil k přístrojům. "A co byste mi doporučoval teď?"

"Já? Nic! Požádal jste mě, abych vás dostal z magströmu. Tak se i stalo. Zbytek se mě už netýká a já si jdu lehnout."

Kan se napřimil, rázem byl vzhůru a ušklíbl se. Corn využil toho, že usnul, a hned mu nasadil pouta. Podíval se na hodinky a zjistil, že spal osm hodin. Okénkem viděl tmou posetou svítícími body. Takže jsou už v normálním vesmíru.

"Kapitáne Kane," opakoval reproduktor, "dostavte se prosím na můstek."

"Vždyť už jdu," odpověděl.

Nejdřív se však stavil na sanitárním bloku a dal si dávku potravin z automatu. Když se konečně dostavil na můstek, našel tam celou posádku, Corna a Maud. Pouze Jarvik klidně spal v kabině. Kan působil na rozdíl od Torfa a Tylera odpočatě.

"Shromáždili jsme se tu," začal Torf, abychom vás požádali o radu, kapitáne. Vzhledem k tomu, že nevím, kam nás magström zanesl, rozhodl jsem se přejít do normálního vesmíru. Lokátory však bohužel nedokázaly identifikovat jedinou hvězdu."

Kan si prohlížel výsledky analýz.

"Lítám už víc jak čtyřicet let," pokračoval Torf, "ale ještě nikdy jsem se nevzdálil od známých světů. Řeknu to na rovinu. Nevím, kde jsme. Docela klidně jsme se mohli dostat na druhý konec Galaxie. Vy jediný máte zkušenosti s dálkovým průzkumem. Třeba jste v této oblasti už někdy byl."

Kapitán Kan odložil svazek sjetin.

"Nerad vás zklamou, veliteli, ale tyto hvězdy jsou mi naprosto neznámé."

Chvilí všichni mlčeli a zamyšleně hleděli na obrazovku.

První se vzpamatoval Corn a přistoupil ke Kanovi.

"Jsem přesvědčený, že jste nás do těchto končin zatahl úmyslně. Chcete, abysme všichni zařvali v tyhle létající rakvi."

"Neříkejte takové hlouposti," protestoval Torf. "Něco takového mohl udělat už dávno. Uvědomte si, že byl dvanáct hodin v jednom kuse na můstku. Kdybych neviděl záznamy, nikdy bych tomu nevěřil."

"To je možný, ale stejně si myslím, že ví velice dobře, kde jsme. Momentálně na nás kašle, ale já ho už rozpovídám."

Corn zvedl pěst, ale Kan neudělal sebemenší gesto na svou obranu. Poručík se už chystal udeřit, ale vtom mu něco sevřelo paži jako do svěráku. Policista byl na svou sílu pyšný a používal ji rád, někdy až příliš. Chtěl se vymanit, ale nepodařilo se mu to. Otočil hlavu, aby viděl, kdo ho drží.

"Promiňte, pane," řekl Gregory, "ale lodní řád zakazuje rvačky mezi cestujícími." Tvářil se naprosto klidně, jako by se nic nedělo.

"Pusťte mě," zavrčel Corn, kterému už tuhla ruka. Lodník poslechl, ale byl i nadále připraven zasáhnout. Z Cornova nenávislného pohledu si nic nedělal.

"To bychom měli," řekl rychle Torf. "Co byste mi radil, Kane?"

"Je nade vši pochybu, že nás magström odnesl daleko od naší soustavy. Souhvězdí, podle kterých se mozek zpravidla orientuje, vidíme pod jiným úhlem. Musíte tedy provést spektrální analýzu hvězd a snad mezi nimi najdete nějakou známou."

"Ale to může trvat věky!" zasténal Torf.

"Nikoli, pokud si správně zvolíte cíl. Doporučuji vám dvojhvězdy Procyon a Rigil Kent. Lokátory za dva dny zaznamenají všechny dvojhvězdy. Tolik by jich zas být nemělo. Pak je třeba udělat analýzu fotometrických spekter a porovnat je se spektry Procyonu a Rigilu. Jakmile je najdete, zjistíte si polohu obyčejnou triangulací."

"Stejně to bude trvat týdny."

Kan pokrčil rameny.

"Když jsem se dostal do magströmu poprvé, můj počítač hledal civilizovaný svět čtyři měsíce."

"Na tak dlouho zásoby nemáme."

"To byl i můj problém, ale naštěstí jsem našel pohostinnou, i když pustou planetu, ušetřil jsem tak energii a všichni jsme přežili."

Torf dlouho přemýšlel. Kanovo řešení mu připadalo jako jediné možné, i když nebylo bez rizika. Ještě nikdy nepřistál na neznámé planetě. Podíval se na panoramatickou obrazovku a ukázal na jednu hvězdu.

"Tahle je nejbližší, jenom dva parseky. Myslíte si, že má planety?"

"Těžko," zavrtěl hlavou Kan. "Podle magnitudy a spektrálního typu je to příliš mladé slunce. Spíš bych

bral tu, co je od nás šest parseků."

"Jistě, všechno je vám dobrý, jen abyste se dostal co nejdál od Země!" poznamenal Corn.

"Jsme stovky, ne-li tisíce parseků od civilizovaného světa," neudržel se Tyler. "Dva světelné roky nebo šest nás už nevytrhne."

Torf diplomaticky zasáhl: "Směr je tak jako tak stejný. Zjistíme, jestli ta hvězda má planety. Za to už nic nedáme. To je vše. Nyní se můžete vrátit do kabin."

Kan přikývl, ale na prahu se ještě zastavil s věčným úsměvem na rtech.

"K té hvězdě se radši moc nepřibližujte, protože tam určitě bude prudký sluneční vítr a čekal bych i silné erupce."

"Jde se do salonu," nařídil Corn na chodbě. "Když nespíte, chci vás mít na očích."

Maud hned došla pro nápoje.

"Myslíte si, že za takových okolností má smysl nechávat panu kapitánovi pouta?" zeptala se agresivně.

"Nechci jistý osoby vystavovat pokušení mě zabít," prohlásil Corn. "A když budu mrtvej, nikdo mu ta pouta nesundá, jedine náčelník pozemský policie." Podle zvuku motorů poznali, že loď zrychluje. "Na chvíli si zdřímnu," oznámil Corn. "Ještě mě pálí oči. Ale upozorňuji vás všechny, že kdyby něco, tak nejdřív střelím a teprve potom se ptám."

Když konečně usnul, Maud zašeptala: "Děkuji vám za záchranu." Ukázala na Corna a dodala: "Ne že by můj nebo jeho život měly nějaký význam, ale jsem ráda kvůli posádce. Sledovala jsem je na můstku.

Tyler vás bezmezně obdivuje a v Gregorym máte silného spojence. Už jsem čekala, že Cornovi tu ruku zlomí. Řekla bych, že v případě potřeby s nimi můžete počítat. A pokud by se vám hodila i moje pomoc, pak jsem vám k dispozici."

"Děkuji, ale Corn není akutní problém. Spíš se obávám, že potrvá hodně dlouho, než se opět dostanete na Zemi."

"Co na tom?" řekla a v oku se jí zatřpytila slza. "Stejně mě tam nikdo nečeká."

Vyrušil je Tyler.

"Hledal jsem vás, kapitáne. Vysvětlil byste mi, jak to, že jste vydržel na můstku tak dlouho?"

"To není žádné tajemství, mladý příteli, pouze otázka cviku a lásky k zaměstnání. Musíte být s lodí jedno tělo a reagovat na všechny její pohyby, jako by to byla živá bytost. A tak vnímám každíčký záchvěv, každou změnu kurzu a instinktivně ji koriguji. V podstatě se na obrazovku podívám jen čas od času, abych si ověřil, že jsem jednal správně. Ale dřív jsem při magnetických bouřích trpěl stejně jako vy."

"Paul se vás bál zeptat, jak jste zjistil, že je trojka v nepořádku," dodal Tyler.

"Ani to není žádné kouzlo. Před více než deseti lety jsem měl na své lodi stejné motory. Po jedné obyčejné magnetické bouři mi to hlásilo, že je přerušen jeden kabel. A nyní, když jsem viděl, že se ukazatel energie nepatrně vychyluje, hned mě napadlo, že by to mohlo být něco podobného." Poručík by se byl rád bavil dál, ale Kan se podíval na hodinky.

"Už se blížíme ke hvězdě, kterou by velitel rád prozkoumal. Asi byste se měl vrátit na můstek. Torf vás bude brzy potřebovat."

7

Všichni se opět shromáždili na můstku. I Jarvik, který se konečně vzbudil. Kapitán byl celý popelavý. Nedbal Kanových rad a přiblížil se přece jen k tomu bližšímu slunci. Obíhaly je pouze dvě planety. Malé, bez atmosféry a jejich vnější teplota přesahovala 400 stupňů.

Ve chvíli, kdy chtěl změnit kurz, překvapila ho sluneční erupce a sežehla mu několik antén. Tentokrát už byl skutečně nucen přistát kvůli opravám.

"Měl jste pravdu, Kane, tahle soustava vypadá pohostinněji než ta předchozí. Má celkem pět planet.

Tady jsou výsledky lokátorů, které ještě fungují."

Kan se v klidu seznámil s daty. "Ta třetí jako by byla pozemského typu," poznamenal.

"Mám stejný názor. Ale můžeme bezpečně přistát?"

"Přejděte na nízkou oběžnou dráhu a podíváme se na ni."

Torf přikývl a za čtvrt hodiny už obíhali kolem planety. Kapitán Kan naprosto samozřejmě převzal velení.

"Hmota?" dotazoval se.

"0,9 Země. Oběh kolem slunce za 288 dnů, oběžná dráha takřka kruhová. Kolem své osy se otáčí za 21 hodin 12 minut."

"Atmosféra a povrch?"

"Pozemského typu, možná trochu bohatší na kyslík. Povrch oceán a dva kontinenty, jeden na severní polokouli, druhý na jižní."

"Infračervené záření?"

"Žádné. Jestli je ta planeta obydlená, pak její obyvatelé nemají žádné energetické zdroje," odpověděl Tyler.

"Vnější teplota?"

"V tropickém pásmu pětadvacet stupňů. Póly jsou však pokryty ledem."

Kan si vybral severní polokouli. Většinu světadílu pokrývaly lesy, při pobřežích bylo občas vidět pláně.

"Možná byste měl přistát tady," ukázal na obrazovku, "poblíž oceánu."

"Chcete se vykoupat, co?" poznamenal uštěpačně Corn.

Kan na něj chvíli vážně hleděl.

"Pokud tam máme strávit několik měsíců, pak ze zkušenosti vím, že obživa se nejsnáze shání v moři."

"Až se nám tam nebude líbit, můžeme se vždycky přestěhovat víc na jih," pokračoval Corn.

"To nepůjde," zavrtěl hlavou velitel. "Manévry v atmosféře stojí příliš energie. Jakmile jednou přistaneme, můžeme odstartovat pouze jednou a naposled."

Torf zahájil brzdný manévr a všichni na obrazovce sledovali, jak klesají hustými mračky.

"Tamhle!" zvolala najednou Maud Nilsová. "Jakoby nějaké město či co!"

Výhled však bohužel hned nato zakryla mračna. Když se z nich opět vynořili, byli jen pět set metrů nad zemí a Torf se plně soustředil na zvolenou oblast přistání.

Lod' konečně přistála a motory zmlkly. Torf si otřel čelo. Bylo to jeho první přistání mimo astroport a do poslední chvíle měl strach, že se mu nepovede.

"Docela rád bych se trochu nadechl čerstvého vzduchu," řekl Corn.

"To nepřipadá v úvahu!" nesouhlasil velitel. "Musíme počkat na bakteriologickou analýzu."

Dvě hodiny sledovali krajinu jen z okénka. Lod' přistála na planině asi kilometr od pobřeží. Na západě viděli les. Všechny analýzy dopadly dobře, a tak Torf otevřel východ.

"Zakazuji vám, abyste se vzdalovali více než sto metrů od lodi," řekl.

Po dramatických hodinách strávených na lodi byli cestující i posádka rádi, že si konečně mohou protáhnout nohy. Pouze Kan zůstal na palubě. Když se Maud chystala vystoupit, chytil ji za loket.

"Počkejte! Chovají se jako hlupáci!"

"Ta tráva ale přímo láká k posezení," řekla udiveně.

"To snad, ale jisté to není. První pravidlo po přistání na neznámé planetě zní, že se má všemu nedůvěřovat. Před několika lety jsem přišel o jednoho muže, který navzdory mému zákazu utrl květinu připomínající orchidej. Ve skutečnosti to byla masožravka. Než jsme se stačili vzpamatovat, nešťastníka ovinuly stovky jedovatých vláken a zemřel ve strašlivých bolestech."

Přihlížel, jak ostatní venku dovádějí, a dodal: "Dneska tomu zřejmě tak není, ale pamatujte si, že se nikdy nesmíte nechat ošálit sebemenší podobností s nějakým pozemským živočichem nebo rostlinou."

Torf brzy svolal všechny nazpátek. "Naším hlavním cílem je opravit poškozené lokátory, aby mozek mohl zjistit naši polohu."

Do práce se dali všichni až na Kana, který měl i nadále spoutané ruce. Celou tu dobu stál u východu a pozoroval okolí.

Večer byla práce hotova a elektronická čidla začala prozkoumávat oblohu. Cestující a posádka poprvé společně pojedli.

"Zdá se, že na této planetě nežijí ani zvířata, ani humanoidi," poznamenal velitel Torf. "To znamená, že pokud se tady zdržíme příliš dlouho, čekají nás problémy se zásobováním."

"Nesud'te příliš rychle," usmál se Kan. "Přistáním jste zaplašil všechno živé v širokém okruhu. I bez dalekohledu mám pocit, že jsem viděl na kraji lesa podivná zvířata, a dokonce i humanoidy, ale krk bych za to nedal. Být vámi, tak se nezapomenu na noc pořádně zamknout."

Hned ráno si Torf zavolal Kana. "Podívejte se. Měl jste pravdu."

Kousek od lodi se popásali statní býložravci. Měli protáhlé tělo, šest končetin a velkou hranatou hlavu s dvěma rohy za sebou. Působili klidnou silou a jistě vážili dobré půl tuny.

"Ale to není všechno," řekl Tyler. "Když se podíváte dalekohledem, uvidíte u lesa další."

Kan pomalu namířil dalekohled na les a spatřil dvě humanoidní bytosti. Měly zlatavou pleť a velice světlé vlasy. Oblečeny byly jen do bederní roušky a opíraly se o jakousi hůl.

Corn si spokojeně poklepal na pouzdro pistole.

"Kdyby se přiblížili, mám čím je udržet v patřičné vzdálenosti."

"Zakazuji vám, abyste zasahoval bez mého svolení," pravil suše velitel. "Stačí jedna neopatrnost a dojde ke konfliktu. Andromeda nemá jedinou těžkou zbraň."

"A proč s nimi nenavázat kontakt?" zeptala se Maud.

"To těžko, budeme mít jazykové problémy."

"Pár měsíců před smrtí mi manžel dal jeden z těch nových automatických tlumočnicků. Pokud ho policisté, kteří mi balili zavazadla, nezapomněli, měla bych ho ještě mít."

Šla hledat tlumočníka a Corn se zajímal, jak pokročil počítač.

"Kdybychom mohli rychle odletět, nemusíme se patlat s těmi divochy," poznamenal.

"Bohužel tak daleko nejsme," postěžoval si Torf. "Lokátory propátraly pouze zlomek oblohy a přišly už na dvaatřicet dvojhvězd. Při takovém tempu budeme hotovi zhruba do čtyř dnů a teprve pak může začít spektrografie."

Kan se v duchu usmál. Velitel se jako technik až příliš spoléhal na přístroje. On by eliminoval velký počet dvojhvězd, které nemohou být Procyonem ani Rigilem, šlo by to tak mnohem rychleji. Svůj názor si však nechal pro sebe.

Maud se vrátila s kovovou krabičkou, z níž trčely dvě parabolické antény.

"Tlumočník je zapnutý. Půjdeme všichni?"

"To by nebylo rozumné," uvažoval Torf. "S paní Nilsovou půjdu já. Kdyby byli domorodci náhodou agresivní, mám termopistoli. Půjdete s námi, Corne? Vaše laserová pistole by se nám mohla hodit. Co když ta zvířata nejsou jen mírumilovné krávy?"

Policista se zachmuřil. "V tom případě musí jít s námi i Kan. Nemůžu ho nechat bez dohledu. Dokázal by odstartovat i se spoutanýma rukama."

"Tak ho zamkněte v kabině!"

"Aby ho hned nato jeden z vašich mužů osvobodil, co?"

"Tak dobře. Půjde s námi. Jeho zkušenosti se nám mohou hodit."

Za deset minut už tři muži a jedna žena kráčeli planinou k humanoidům. Značně se jim ulevilo, když se býložravci pásli dál a nevšímali si jich.

Humanoidi stáli bez hnutí. Byli vysocí, ale podvyživení. Přes hrudník měli nahnědlé pruhy pokryté zaschlou krví.

Pozemšťané byli od nich už jen pouhých pár metrů, když Kan tiše doporučil: "Nedělejte žádné prudké pohyby, ať je nepolekáte."

Jeden domorodec se přesto polekal a dal se na útěk. Zakrátko se ztratil v lese. Druhý, statečnější nebo spíš stoučenějšího založení, zůstal na místě a pevně svíral v ruce hůl.

Když na něj Maud laskavě promluvila, ukázal se mu ve tváři údiv a hrdelním hlasem pronesl dlouhou větu.

"Ten tlumočník vám nefunguje!" ozval se Corn.

"Nejdřív si musí zaznamenat jistý počet vět a analyzovat je. Musíme ho tedy pokud možno rozpovídat." Domorodec byl naštěstí řečný a Maudin úsměv ho povzbudil k dalším, ještě delším větám. Brzy se na automatickém tlumočnicku rozsvítila zelená a přístroj přeložil poslední zaznamenané věty:

"Jmenuji se Xol a hlídám zelaky pánů."

"Přicestovali jsme z veliké dálky a rádi bychom se setkali s pány," odpověděla Maud.

Když domorodec slyšel, že ta krabička mluví jeho řečí, ustoupil o krok, ale hned se ovládl a na tváři se mu objevil úsměv. Astronauti se dále dozvěděli, že nedaleko je město, ale že Xol musí dát pánům nejdříve vědět.

Náhle se jeho chování změnilo. Bázlivě věřil a zahleděl se do lesa. Nedaleko se pasoucí zelak zřejmě

rovněž vytušil nebezpečí, protože zvedl hlavu, zabučel a dal se na útěk. V té chvíli se z lesa vyřítila jakási šelma s namodralou srstí. Zvíře bylo zklamané, že mu kořist unikla, obrátilo se tedy ke skupince lidí, zařvalo a vycenilo tesáky.

"Utečte!" vykřikl Xol.

Corn však už odjistil zbraň a z hlavně vyšlehl rudý paprsek. Šelma dostala zásah mezi oči a svalila se k zemi. Humanoid se vyděšeně díval střídavě na šelmu a na policistu. Když se uklidnil, vysvětlil jim, že se jedná o gritexe, o nebezpečnou šelmu, která napadá stáda a pastevece. Hovořil velice dlouho, a třebaže tlumočník nezládal všechny výrazy, pozemšťané pochopili, že mají tu čest s pasteveckou civilizací, která zná již některá řemesla, ale o průmyslu se jí ještě ani nesní. Kovy zřejmě neznali. Společnost byla feudální, ovládala ji jakási kasta bojovníků neboli pánů.

Domorodec užíval často slovo Psar, ale tlumočník nedokázal určit, jestli se jedná o planetu, nebo město. Bylo docela dobře možné, že domorodci spojují jedno s druhým.

"Teď půjdu uvědomit pány," řekl Xol. "Přijďte sem zase zítra. Možná budou ochotni vás přijmout."

Pozemšťané byli s prvním kontaktem spokojeni a vrátili se na loď.

8

Druhý den ráno Tyler spatřil, jak z lesa vychází početná delegace s třemi humanoidy na zelacích v čele, za nimi jely dva odkryté dřevěné vozy tažené týmiž zvířaty a následovalo asi deset pěších domorodců.

"Tady máme ty pány," poznamenal Torf. "Zdá se, že jsou lépe živení a mají dlouhé červené pláště."

Máme-li tady zůstat delší dobu, musíme si z nich udělat přátele. Pojd'me jim naproti."

Všichni chtěli ven, dokonce i Jarvik, který doufal, že objeví nějaké předměty, které by pak draze prodal sběratelům. Kan takhle nahrabal celé jmění. Proč ne i on? Paulovi a Gregorymu však Torf nařídil, aby zůstali na palubě a dohlédli na elektronický mozek.

"Budeme ve stálém rádiovém spojení. Kdyby došlo k tomu nepravděpodobnému případu, že bychom se dostali do nějakých potíží, vezměte si z mé kabiny termické pistole a přijďte nám na pomoc."

Podal Cornovi a Maud Nilsové malé vysílačky a sám si jednu strčil do kapsy.

"Kdybychom se náhodou rozdělili, můžeme komunikovat mezi sebou a s lodí."

Setkání se uskutečnilo prakticky na stejném místě jako včera. Kan si všiml, že zabítý gritex zmizel.

Rozhlížel se po Xolovi, ale nikde ho neviděl.

Jeden jezdec k nim dojel a pravil: "Jste na území pana Yaga. Co si přejete?"

Maud se prostými slovy snažila vysvětlit jejich situaci a Kan zatím pozorně sledoval delegaci. Na prvním voze seděli na lavicích obložených kožešinami dva muži v purpurových pláštích a s náhrdelníky z mušlí.

"Pan Yag vám nabídne pohostinství i ochranu, když mu zaplatíte daň."

Maud na okamžik zaváhala, podívala se na své společníky, potom se usmála a vytáhla z kapsy různé předměty.

"Přinášíme tvému pánovi běžné dary."

"Dobrá. Přistupte k vozu."

Když byli od vozu necelé dva metry, jeden muž vstal.

"Jsem Far, náčelník stráží, a zde je pan Yag, který je ochoten vaše dary přijmout."

Yag byl již v letech, poněkud při těle a měl světlé a velice husté obočí. Maud před něj položila kapesní zrcátko, kapesní svítilnu a zapalovač.

Velice se darům podívoval a nechal si vysvětlit, k čemu slouží. Zřejmě byl spokojen, protože řekl:

"Nastupte si do vozu za námi a přijměte mé pohostinství."

Pozemšťané si vylezli na primitivní vůz a kolona se dala na cestu. Oni tři jezdci vyrazili napřed a ostatní bojovníci kráčeli podél vozů. V rukách třímali něco jako praky ze spletených řemínků.

Cesta, dost mizerná, se táhla lesem. Corna pomalý krok zelaků uspával, na chvíli zavřel oči a ostatní se ho už chystali napodobit.

"Dávejte radši pozor na les," napomenul je suše Kan. "Nevíme, jestli v něm nežijí ještě další nebezpečná zvířata."

Vtom se kolona zastavila a mezi stromy se mihl gritex. Corn ani nestačil sáhnout po zbraní. Jeden bojovník roztočil prak a šelmu zasáhl. Gritex zařval a dal se na útěk.

"Nevím, čím to střilejí, ale funguje to," konstatoval Torf.

Pokračovali v cestě a za dvě hodiny spatřili město. Pro ten shluk chatrčí to byl možná až příliš nadnesený výraz. Některé domy byly sice z kamene, ale většinou šlo o chatrče z větví a kůží, poházené bez ladu a skladu podél jakési hlavní cesty, jež vedla k čemusi, co připomínalo hrad.

Projeli hradbami na prostorné nádvoří, kterému vévodila nádrž, jejíž hladinu pokrývaly půvabné rostliny s velkými pestrými listy. Připomínaly tak trochu lekníny.

Kolem nádrže rostly pečlivě udržované a zavlažované stromy s množstvím jakýchsi zelených citronků.

Pozemšťané se nestačili ani pořádně rozhlédnout, když vůz zastavil a jeden z bojovníků je požádal, aby si vystoupili.

Vešli do velké klenuté haly, kde se stůl prohýbal pod množstvím pokrmů. Kolem stálo asi dvacet mužů a žen, zřejmě dvořanů. Když Yag prošel místností a usadil se do prostého křesla v čele stolu, hluboce se uklonili.

Far přistoupil k pozemšťanům.

"Můj pán si myslí, že jistě nepohrdnete něčím k jídlu."

Vtom mu pohled padl na Kanovy spoutané ruce.

"Proč je svázaný?"

"Je to nebezpečný zločinec," odpověděl hned Corn.

Hostitele to zřejmě nijak nepřekvapilo.

"Rozumím, vzpurný otrok. Proč jste ho ještě nezabili? Máme se o to postarat my?"

"Bude popraven v naší zemi a podle našich zvyků."

Far se spiklenecky usmál. "I vy máte..." Tlumočník marně hledal ekvivalent a nakonec se ozvalo:

"...gapu."

Corn sice nevěděl, co to znamená, ale přisvědčil.

"Otrok," pokračoval Far, "nemůže sedět u jednoho stolu s panem Yagem. Pojd'te se mnou, strčíme ho zatím do žaláře. Vyzvednete si ho, až budete odcházet."

Torf sice váhal, ale protože nechtěl dělat nepříjemnosti, nakonec navzdory Maudiným protestům souhlasil. Corn a Kan kráčeli za Farem dlouhou chodbou a po úzkém točitém schodišti, osvětleném jen několika čadícími loučemi, se dostali do nevětraného podzemí, kde kolem hrubého stolu seděli čtyři muži v suknicích a s důtkami za pasem.

Far vyštěkl jakýsi rozkaz. Jeden žalárník vstal a přistoupil k úzkým dřevěným dveřím zavřeným na masivní závoru.

Když je otevřel, kývl na Kana, aby vstoupil. Corn byl nedůvěřivý a chtěl si celou nejdřív prohlédnout. Byla čtvercová, měla zhruba čtyřicet metrů čtverečních a malinké okénko těsně u stropu, kterým jen stěží vnikalo světlo. V dusnu a zápachu se tam v koutě tísnili vězňové.

Corn spokojeně pokýval hlavou a strčil Jesse Kana dovnitř.

"Nebude tu sice žádné velké pohodlí," poznamenal Kan ironicky, "ale aspoň budu mít na pár hodin klid."

Ti Psarci jsou v tomto směru náramně dobře zařízeni."

Protože tlumočnicka si nechala Maud, gestem Farovi naznačil, že může zavřít.

Kan chvíli stál a díval se na spoluvězně. Jeden z nich, patrně ten nejodvážnější, přistoupil k němu blíž.

Kan, s překvapením konstatoval, že je to onen domorodec, se kterým se setkali už předešlého dne.

"Xol," řekl.

Muž přikývl a vychrlil na něj dlouhou větou. Kan mu naznačil, že nerozumí. Xol lítostivě zmlkl a posadil se vedle něj.

Zatím k nim přišli i ostatní vězňové. Byla mezi nimi jedna žena. I v tom přítomí Kan musel obdivovat ztepilou postavu a půvabný obličej. Stejně jako její druzi měla na sobě pouze suknicí. Její obnažená ňadra se pyšnila pevností a vyzývavostí mládí. Osahala Kanovi pouta a překvapil ji dotek kovu, ten neznala.

Kan ji opatrně a něžně vzal za hlavu, aby ji nepolekal, a zahleděl se jí do jasných očí. Mladá žena se nebránila. Setrvali tak minutu a potom Kam soustředil myšlenky na jednoduchou větu: "Jsem Kan a vy?"

"Brit..." šeptla a Kan věděl, že s ní navázal kontakt.

Několikrát opakovala a ukazovala prstem: "Kan, Brit... Kan, Brit..."

Kapitán se usmál. Už několikrát se s domorodci dorozumíval telepatii. Měl totiž to štěstí, že asi před deseti lety objevil planetu, jejíž obyvatelé se dorozumívali pouze tímto způsobem. Velekněz, se kterým dlouho hovořil, mu trpělivě pomáhal tuto schopnost rozvíjet. Je dost možné, že si vzal na pomoc i nějaké drogy. Kan sice nedokázal číst myšlenky komukoli, ale když se soustředil, mohl komunikovat. Zjistil, že ženy jsou v tomto ohledu mnohem vnímavější než muži. Proto to zkusil s Brit. Nyní se musí pokusit o víc. Upřeně na ni hleděl a dozvěděl se tak, že je jí dvacet let a že pracuje na statku. Byla zasnoubena, ale její chlapec se popral s vojákem, který ji chtěl znásilnit. Voják snoubence zabil a ji odsoudili k smrti. Zatímco vyprávěla, vyčítal jí z mysli výjevy a pokoušel se zaznamenat zvuky, aby si osvojil základy psarštiny. Konverzace je značně vyčerpala a dopřáli si chvíli odpočinku.

9

Brit dřímala a Kan uvažoval. Jedna scéna ho udivila a to smrt jejího snoubence. Viděl v Britině mysli bojovníka roztáčet prak a hned nato vnímal palčivou bolest. Co to bylo za střelu? Čím to házejí?

Obyčejný kámen by přece nezahnal na útěk tak nebezpečného tvora jako je gritex.

Dveře zavrzaly a vězňové se bázně stáhli do kouta. Vstoupili dva žalávníci a švihali dýtkami po těch, kteří neustoupili dost rychle. Zřejmě však dostali nějaké příkazy, protože neudeřili Kana, třebaže se nehnul z místa. Za nimi vešli dva otroci s vědrem vody a s vědrem páchnoucí šlichty. Jakmile se dveře opět zavřely, vězni se vrhli na potravu, hrabali se ve vědru a strkali se.

Brit se vrátila k pozemšťanovi a jako vzácnost mu podala kost s několika vlákný masa. Odmítl a ji to zřejmě zklamalo. Když cítil, jak maso zapáchá, přešla ho chuť.

Mladá žena kost pečlivě ohryzala, a když si chtěla dojít pro další, vědro bylo už prázdné. Smutná a hladová se vrátila se Kanovi. Kapitán vnímal, jak ji trápí hlad. Sáhł tedy do kapsy a vytáhl krabičku s koncentrovanou výživou. Jednu pilulku si vzal on a druhou vsunul Brit mezi rty.

"Pomalů to cucejte."

Poslechla.

Corna nenapadlo, že zkušený kosmický veterán Kan nemá kapsy nikdy prázdné. Stalo se to už jeho zvykem a bez astronautské kombinézy, v jejíž četných kapsách skrýval potravu a všelijaké nástroje, nedal nikdy ani ránu. Chodil v ní dokonce i na noční tahy po barech. Tato obezřetnost mu na mnohých planetách zachránila život.

Když ho na Terranii III zatkli, odebrali mu jenom zbraně, Potom ho zavřeli na samotku. V den odletu mu Corna pouze nasadil pouta, protože se domníval, že ho už prohledali, a odvedl ho rovnou na Andromedu.

Brit poprvé po dlouhé době cítila, že ji přechází hlad. Nyní se pokoušela mentálně spojit s Kanem ona.

"To je báječné. Vaši pánové vás takhle živí vždycky?"

Kan s úsměvem přisvědčil a pak se jí vyptával na běžný život.

"Od té doby, co se zmocnil vlády pan Yag, ostatní pánové jsou stále náročnější a krutější," vysvětlila.

"Ale starci vyprávějí, že kdysi žili pánové mezi lidmi."

"Proč se nevzbouříte?"

"Někteří se o to pokoušeli, ale byli vždy odsouzeni k smrti a předhozeni gapě."

To slovo slyšel Kan už podruhé, dívčina mysl byla však natolik zachváćena strachem, že se mu nepodařilo zjistit, oč jde.

"A to jste se nikdy nepokusili utéct?"

"Nemáme kam. Na východě je rovina a oceán. Bojovníci na zelacích by nás rychle dostihli. Na severu a na jihu se táhnou hluboké lesy plné gritexů."

"A co na západě?"

"Tam je ta prokletá hora a neodvažuje se tam nikdo, ani bojovníci."

Kan se začal o horu zajímat, ale narazil na hradbu strachu. Vzdal se a pokračoval:

"Jak dlouho už jste tady zavřeni?"

"Deset dní. Někteří jsou tu ale už měsíc a jiné sem strčili teprve včera."

"A to jsou všichni odsouzeni k smrti?"

"Ano, každý den jednoho z nás popraví. Vybírají si nás náhodou, proto jsou tu někteří už tak dlouho."

"A o útěk jste se nepokusili?"

"To nejde. Okénko je příliš úzké a dveře ustavičně hlídají čtyři dozorcí. Jsou to surovci vycvičení v boji, kteří nás snadno zmůžou."

Kan na to nereagoval, ale napadlo ho, že je omezuje především strach. Vstal a nahlédl skrz špatně stlučená prkna. Dozorcí hráli něco jako kostky, hlučně jimi házeli o stůl a hlídat dveře je ani nenapadlo. "Škoda," vzdychl si, "že mám ta ztracená pouta, jinak bych se odtud určitě dostal. A když se dostaneme ven, dá se už z hradu uniknout?"

"V noci hlídají bránu dva muži a pak je třeba překonat hradby."

"Proč hradby? Stačí projít branou, ne?"

"Za ní však stojí další dva."

"V tom případě přes hradby. Ostatně by to nebylo tak těžké, nemají víc než tři metry."

Brit se zamyslela. Přítomnost tohoto cizince ji uklidňovala a naplňovala ji důvěrou.

"Musím promluvit s Xolem."

Xol si k nim přisedl. Brit mu začala dlouze cosi vysvětlovat a ukazovala na Kanova pouta. Kan s uspokojením konstatoval, že už řadě slov rozumí. Na konverzaci to však stále nebylo dost. Hlavně nerozuměl, co znamená slovo rox, které často používali.

Xol potřásl hlavou, zřejmě nebyl příliš přesvědčený. Nakonec však souhlasil, a to právě v okamžiku, kdy se dveře znovu otevřely. Brit se chvěla jako osika a Kan ji musel zvednout.

Dozorcí všechny vyhnali z cely. Ty pomalejší poháněli dýtkami.

"Nastala chvíle gapy!" pokřikovali.

Vystoupali po točitém schodišti a vyšli na nádvoří. Slunce, které stálo nízko nad obzorem, Kana na chvíli oslnilo. Jeden dozorce do něj surově strčil a kapitán následoval ostatní vězně podél stromů. Brit šla kousek před ním a náhle klopýtla. Chtěla se zachytit nízké větve, ale větev byla příliš slabá, neudržela ji a Brit upadla. Hned k ní přispěchal dozorce s napřaženými dýtkami. Než se jí podařilo vstát, stačil ji několikrát švihnout přes záda.

Kan se chtěl i se svázanými rukama na dozorce vrhnout, ale Xol ho na poslední chvíli chytil za loket. Neřekl sice ani slovo, ale v očích měl takovou prosbu, že se kapitán zastavil. Brit ostatně už vstala a vězňové pokračovali v cestě. Seřadili se u nádrže s oněmi nádhernými květinami.

Před nimi stál pan Yag se svým dvorem a s pozemšťany, kteří byli zjevně ve velice dobré náladě.

Yag si vězně dlouho prohlížel a potom ukázal na dlouhána vedle Xola.

Hned se k němu vrhli dva dozorcí a koženými řemínky mu spoutali ruce a nohy. Popadli ho za ramena a za nohy a přistoupili s ním k nádrži.

Yag švihl rukou a dozorcí hodili nešťastníka na pestré barevné listy.

To, co se prve jevilo jako pouhá rostlina, náhle ožilo. Listy se s ďábelskou rychlostí ovinuly kolem kořisti a zakrátko ji celou zakryly. Ozval se srdcervoucí křik a nad nádrží se vznášel slabý narůžovělý dým.

Masožravá rostlina se dala do díla. Křik slábl, slábl a nakonec nastalo ticho. Kolem se linul nakyslý pach. Čtvrt hodiny se nikdo ani nehnul, potom se listy zvolna rozvinuly a v celé své kráse se rozložily na hladině.

Pozemšťané s hrůzou hleděli na místo, kam nešťastník dopadl. Nezůstalo z něj doslova nic. Ani kůstka, ani vlasek.

"Gapa měla svou každodenní oběť," zabručel Xol.

Far dal znamení a jeden dozorce přistrčil Kana ke skupince pozemšťanů.

"Škoda že jste s námi nemohl pojít," řekl výsměšně Corn. "Pečený zelak je opravdová lahůdka a obsluha byla vysloveně půvabná..."

"Jak jste na tom, Kane?" přerušil ho suše Torf. "Všechno v pořádku?"

"Kabina na vaší lodi je mnohem pohodlnější než zdejší vězení, ale já to přežiju."

"Velice mě to mrzí," pokračoval velitel, "ale musel jsem přijmout Yagovo pohostinství. Večer chce uspořádat hostinu na naši počest. A zítra nás doprovodí k lodi a dá nám zásoby potravin."

Kan se ujistil, že Maudin tlumočník není zapnutý, a tiše řekl: "Dávejte si pozor, tomu Yagovi bych příliš nevěřil. Třeba je to past."

Torf zavrtěl hlavou. "Jste stejně jako my stále ještě pod vlivem té hrůzné podívané, kterou nám přichystal. Tento národ má kruté mravy, ale zákeřný nebude. Pokud zde budeme muset zůstat několik měsíců,

musíme s Yagem vycházet."

Na to Kan už neřekl nic.

"To je kytička, co?" ozval se zase Corn. "Takovou bysme měli přivést na Zemi. Skvěle by nahradila dezintegrační komoru."

"Jste hnusný," řekla pobledlá Maud.

Přistoupil k nim Far a všichni zmlkli.

"Ukážu vám vaše komnaty," řekl prostřednictvím tlumočnicka. Potom se obrátil ke Cornovi a dodal: "Mojí muži ho odvedou s ostatními. Nebojte se, dáme na něj dobrý pozor!"

10

Yag jaře vešel do své komnaty. Večeře a tance mu připadaly nekonečné, ale doufal, že se to těm cizincům líbilo. Mávnutím ruky vyhnal obě vyděšené otrokyně, které stály u postele a čekaly na jeho přání. Natáhl se a vzdychl si.

Zanedlouho se dostavil Far, uklonil se a řekl:

"Cizinci jsou už ve svých komnatách. Každý muž dostal jednu otrokyni. Neznám jejich zvyky, takže jsem k té ženě neposlal nikoho."

Yag přikývl na souhlas. "Pozoroval jsi je dobře?"

"Mí muži z nich nespouštěli zrak. S těmi, co zůstali v té podivné věži, se určitě dorozumívají takovými krabičkami."

"Je jich tam hodně? Myslím ve věži."

"To nevím."

"A jaké mají zbraně?"

"Bude to asi ten předmět, co mají ti tři největší u opasku. Tlustý černovlasý a žena je nemají."

"A jsou skutečně tak mocné, jak jsi říkal?"

"Xola jsem vyslyšel osobně a viděl jsem mrtvého gritexe. Jako by mu hlavou prošel blesk!"

"Jsi si jist, že nikdo jiný o nich neví?"

"Naprosto, pane. Xol šel přímo za mnou a já ho dal hned uvěznit. Zítra byste ho měl předhodit gapě."

"To udělám!"

"Jaké jsou vaše rozkazy, pane?" zeptal se Far po chvíli ticha.

Yag ještě přemýšlel.

"Vzhledem k tomu, že nevíme, kolik jich přesně je, nesmíme nic uspěchat. Ráno je se všemi počty doprovodíš k té věži. Pod nějakou záminkou se do ní musíš dostat. Možná tak zjistíš, jak silnou má posádku. A potom vymyslíme plán. Řekneš jim, že je zvu zase na večeři. Připadalo mi, že muži jsou ke kráse otrokyň docela vnímaví, což je možná báječný nápad. Napomenul jsi ty holky?"

"Slíbil jsem jim odměnu, když mi věrně vyličí, jak se cizinci chovali, a pohrozil jsem jim, že skončí v gapě, kdyby si někdo z nich stěžoval. Určitě vyhoví všem jejich rozmarům."

Spokojený Yag Fara propustil. Ale ještě než usnul, umínil si, že si dá na Fara větší pozor. Dobře věděl, že je ctižádostivý. V žádném případě nesmí získat tu mocnou zbraň. Mohla by mu taky vnuknout nápad, aby se zmocnil vlády.

Když se věžňové vrátili do cely, našli tam nový přiděl potravy. Proběhla stejná ponižující scéna.

Tentokrát však Jess Kan mladou ženu zadržel a dal jí další tabletku.

Když si k nim přisedl Xol, Brit hrdě vytáhla zpod suknice malý zelený citron. Takže proto se dala zmlátit! Aby se zmocnila toho plodu! Několik minut debatovala s Xolem, ukazovala na citron a na pouta. Xol chvíli hledal, až našel plochý kámen. Trpělivě jím přejížděl po zdi. Kan pochopil, že se ho snaží nabrousit. Když usoudil, že je dostatečně ostrý, opatrně uchopil plod a odřezával vršek. Pracoval obezřetně, jako by nechtěl přijít ani o kapku šťávy. Potom přistoupil ke Kanovi.

"Natáhněte ruce a zkuste se pouty dotknout země," požádala ho Brit.

Nebyla to zrovna pohodlná pozice, ale kapitán se snažil, seč mohl. Xol zmáčkl ovoce a na černou kostku dopadlo několik kapek. Stoupal z ní štiplavý dým a kov začal jakoby vřít! Xol se zatvářil spokojeně a kostku pokapal ještě několikrát.

Kan si s překvapením pomyslel, že zdejší flóra by si zasloužila zevrubný výzkum. Co se v tom plodu skrývá za látku, že dokáže rozleptat i ty nejodolnější speciální oceli?

Brit vycítila jeho údiv.

"To je rox. Musíme je pěstovat pro pány a vymačkávat z nich šťávu. Tou se pak naplní hliněné kuličky a nechají se uschnout. Když taková kulička zasáhne cíl, rozbije se a šťáva vyteče. Po několik hodin spaluje vše, s čím přijde do styku. Můj snoubenec dostal zásah do hrudi. Když jsme ho pochovávali, měl hrudník prožraný až na kost."

Netrvalo to ani půl hodiny a bylo po kostce. Kontakty se přerušily, pouta se otevřela a Kan byl volný. Spokojeně si masíroval zápěstí.

"Vážně nás dokážeš odtud dostat?" zeptal se Xol.

Kan neváhal ani okamžik, i když pro něj byl takový útěk naprostým šílenstvím. Na planetě s neznámou flórou a faunou neměl šanci. A navíc mu hrozilo, že když ho dostanou, riskuje, že skončí v listech gapy. Sám by se o útěk nikdy nepokusil. Země byla ještě moc daleko a nepochyboval o tom, že by se mu podařilo Corna zneškodnit a přinutit Torfa, aby ho vysadil na nějaké civilizované planetě, kde má přátele. Nedokázal však snést pomyslení, že by Brit měli předhodit té odporné masožravé rostlině. I kdyby ho to mělo stát život, svým novým přátelům pomůže!

Neodpověděl a tiše přistoupil ke dveřím. Dozorci se jako obvykle věnovali hře.

"Budou je v noci střídat?" zeptal se Brit, která se pokoušela zůstat s ním v mentálním spojení.

"Až zítra."

Kan vytáhl z kapsy nůž.

"Udělám do dveří díru", řekl Brit. Hlídejte dozorce. Kdyby se někdo z nich díval naším směrem, upozorněte mě.

Nechápala sice, co má přesně v úmyslu, ale uposlechla. Kvalitní ocel se do tvrdého dřeva dobře zařezávala. Dvakrát musel práci přerušit, ale nakonec vyřezal otvor o průměru tří centimetrů.

Psarci ho nechápavě pozorovali, jak sáhl do druhé kapsy a vytáhl jakousi plochou krabičku. V ní viděli šest skleněných kapslí se žlutou kapalinou.

Byl to uspávací plyn, který nosil vždy s sebou. Už mnohokrát mu pomohl vyvážnout ze rvaček ve vykřičených putykách, aniž musel sáhnout po zbraní. Kan nezabýjel totiž rád. Vzal dvě ampulky a prudce je vystrčil do sousední místnosti.

Dal druhům znamení, aby ustoupili. Nechtěl riskovat, neboť nevěděl, jak takový uspávací plyn působí na psarský organismus.

Za deset minut se spokojeně usmál. Stráže se bez hlesu složily na stůl. Opět sáhl po noži a stiskl maličký, prakticky neviditelný kontakt. Dvaceticentimetrová čepel se rozžhavila doruda.

I zde mu pomohla zkušenost, kterou získal v brlozích. Řada lodníků se ráda bila na nože a pohled na čepel rozžhavenou miniaturním atomovým generátorem vzbuzoval strach.

Psarští vězni ustoupili a Kan se pustil do dveří. Za několik minut je prakticky vypálil.

Brit se sice bála, ale zůstávala mu po boku.

"Vysvětlete svým přátelům, aby pokud možno nedýchali," dokud se nedostanou na schody.

Trpělivě počkal, až předá druhům informaci. Když viděl, že jsou připraveni, vběhl do přední místnosti a několika skoky se dostal na schodiště.

Vyšli na nádvoří. Zleva se ozýval smích. Hodokvas ještě neskončil.

"Pozor," varovala ho Brit, "na ty u brány."

Kan dal přátelům znamení, aby se nehýbali, a opatrně šel napřed. Brzy spatřil stín dvou mužů. Opatrně sáhl po další ampulce. Tiše se roztříštila.

Za dvě minuty se strážní skáceli jako podřatí.

Vězni se přimáčkli k hradbám a nevěděli, co dál.

Kan počkal, až se stráže na ochozu přiblížily, a rovněž je uspal. Potom se přitiskl ke kamenům a gestem Xola vyzval, aby mu vylezl na ramena.

Ten okamžitě pochopil a za chvíli byl na ochozu. Tam si lehl, natáhl ruku a pomohl nahoru Kanovi, který zase vytáhl Brit. Ostatní je napodobili a seskočili na druhou stranu - na svobodu.

Xol se prostřednictvím Brit zeptal: "A co budeme dělat teď?" Jakmile zjistí, že jsme utekli, začnou nás

pronásledovat."

Kan si vzpomněl na Corna a usmál se.

"To je velice pravděpodobné. Nemáte nějaký úkryt?"

"Naše úkryty nejsou dost bezpečné. Nejlepší bude, když se rozptýlíme. Tamti, ukázal na druhy, mají příbuzné, kteří je snad ukryjí."

"A vy?"

"Já zkusím zmizet v lese. Jako pasák zelaků jsem zvyklý žít ve volné přírodě a mám tam ukryté zásoby. Brit ví, kde to je, chodívala tam s tím svým. Bohužel vás nemůžu vzít s sebou, ve dvou by si nás určitě všimli."

Kapitán se obrátil k Brit.

"A vy máte kam jít?"

Neodpověděla, v očích měla jen hluboký smutek.

"Nemá nikoho," vysvětloval Xol, "a nikdo jí ze strachu z hněvu pánů nepomůže. Měla by se pokusit projít lesem k pobřeží. Jediná možnost, jak nezemřít hladu, je držet se poblíž moře. Když bude mít trochu štěstí, páni se o ni zajímat nebudou, je to jen ženská. Spíš mi děláte starosti vy. Nevím, co bych vám poradil. Vaše země je odtud daleko?"

Kan se mu už chystal odpovědět a tu si všiml, že Brit od nich zvolna odchází se svěšenými rameny. Tiše na ni zavolal, aby se vrátila.

Poslechla ho a sedla si vedle něj na bobek. Náhle se rozhodl.

"Zůstaňte se mnou, půjdeme na západ a prozkoumáme tu prokletou horu!"

Xol sebou trhl.

"To je šílenství, ještě nikdo se ji nepokusil zdolat."

"A vidíte lepší řešení? Počítám, že to naše pronásledovatele odradí."

"Nechť vás bozi ochraňují," zabručel Xol a rychle se od nich vzdaloval.

Kan se obrátil na Brit: "A tak jsme zůstali sami. Nuže co? Půjdete k moři, nebo se mnou?"

Navzdory strachu tiše odpověděla: "Vezměte mě s sebou. Přísahám, že vám nebudu na obtíž a že od vás odejdu, jakmile si to budete přát."

Vzal ji za ruku a rázně vykročil. Jakmile se vzdálili od vesnice, podíval se na hodinky kombinované s buzolou. Planeta Psar měla značně slabé magnetické pole, ale jehlu ještě ovlivňovalo.

Nějakou dobu šli tmou. Když usoudil, že jsou od hradu už dostatečně vzdáleni, rozsvítil malou elektrickou svítilnu, kterou rovněž vždy nosil při sobě. Les byl sice hustý, ale nebyl v něm takový porost, který by jim bránil v postupu.

Tak šli až do svítání. Kan se na Brit občas po očku podíval, obával se, aby nepadla únavou. Ale na Psaru byly ženy zvyklé na ty nejtvrďší práce a zdálo se, že Brit je neúnavná.

Nicméně nařídil přestávku. Vzali si tabletku koncentrované stravy a Kan s povzdechem konstatoval, že mu jich zbývá už jen šest. Brzy si budou muset najít jiný zdroj potravy.

"Je tady hodně jedovatých rostlin?" oslovil Brit telepaticky.

"V lese jsou nebezpečná jediná zvířata. Gritexové a pak taky obrovští hadi."

"Nerostou na nějakých stromech jedlé plody?"

V Britině mysli se zobrazily velké keře obtěžkané červenými bobulemi. Kan uvažoval o tom, zda by se neměl vrátit na loď. Gregory by mu určitě vydal termickou pistoli. Nazpátek každopádně nemohou, na jejich útěk se už jistě přišlo.

"Prokletá hora je ještě daleko?"

"Nevím, starci povídali, že je to celý den cesty."

"Nejste ještě příliš unavená, Brit?"

S úsměvem zavrtěla hlavou a lehce pohodila dlouhými světlými vlasy. Kan si uvědomil, jak je půvabná a jaké nádherné, pružné má tělo. Brit vytušila, co se mu děje v mysli, a přitiskla se k němu. Jejich tváře se na okamžik skoro dotýkaly a potom se rty spojily v dlouhém, žhavém polibku.

"Pojď," zamumlala.

Sotva vyšlo slunce, jeden z bojovníků vpadl do Farova pokoje. Far se vzbudil a prudce se posadil na posteli.

"Pane!" zvolal muž a padl na kolena. "Věžňové uprchli!"

Bylo to něco tak neslýchaného, že Far se nějakou chvíli nezmohl na odpověď.

"Jak je to možné?" zavrčel nakonec.

"To nevíme, pane. Když přišli vystřídat strážu, našli je, jak spí jako dudci. Dveře vypadaly, jako by je někdo vypálil."

"A strážu u brány a na hradbách je neviděly?"

"Ty spaly taky."

Far chvíli klel.

"Zavřete je! Hodíme je gapě. Připrav trestnou výpravu a já zatím uvědomím pana Yaga a ty cizince."

Za půl hodiny se všichni shromáždili ve velkém sále hradu a prohlíželi si zčernalé zbytky magnetických pout.

Tylera a Maud Nilsovou to pobavilo, i když se o Kana báli. Torf se tvářil vážně a Corn kupodivu nezuřil. Vyměnil si s Farem našťavané pohledy. Jeden kladl vinu druhému.

"Kam mohli utéct?" zavrčel Corn.

Yag se na chvíli zamyslel.

"Někteří otroci se pokusí skrýt u příbuzných. Když bude třeba, moji lidé prohledají každý dům a snadno je dostaneme. Ale pochybuji, že bychom tam vašeho vězně našli. Nepokusí se dostat do vaší věže?"

Torf vytáhl vysílačku a stiskl tlačítko.

"Gregory!"

"Příjem, pane!"

Torf mu vysvětlil situaci.

"Nikoho jsme neviděli, veliteli," odpověděl Gregory. "A kdyby se kapitán náhodou ukázal, nezapomeneme mu vyřídit, že ho hledá nějaký fízl."

"Okamžitě uzavřete vchod," řekl suše Torf. "Dokud se nevrátíme, nikdo nesmí na palubu. Jasný?"

"Rozkaz," odpověděl neochotně Gregory.

Torf měl strach, aby se Kan nezmocnil lodě a nezanechal je na této planetě. Co když zná její souřadnice?

Yag díky tlumočnickovi rozuměl, oč jde, a na jeho rtech se objevil krutý úsměv.

"V tom případě si už nemusíte dělat starosti. Vyšlu na planinu jízdní hlídky a za chvíli je máme."

"A proč jenom tam?" otázal se Corn.

Když mu vysvětlili geografické zvláštnosti planety, zvolal: "Na západě ho musíte hledat! Na jeho místě bych tam vyrazil taky. Jsem přesvědčený, že špatná pověst té hory ho přímo přitahuje."

Yag se dlouho ošíval a potom svému pobočnickovi nařídil: "Vezmi si dvacet chlapů a prozkoumej i ten směr. Nezapomeň na puzoly."

Far se uklonil, ale tvářil se dost nejistě.

"Pojeď s vámi," nabídl se hned Corn. "Rád bych ho dostal."

V té chvíli zasáhl Torf. Vážil si Kana a chtěl mít jistotu, že se s ním v případě zadržení bude zacházet slušně.

"Tyler, Jarvik a paní Nilsová se okamžitě vrátí na loď. A já pojeď s Cornem."

"Lituji, veliteli," protestovala Maud Nilsová, "ale i já chci být při případném zadržení kapitána Kana."

"To je přece šílenství! Nevíme, do čeho jdeme, a vy se nesmíte vystavovat nebezpečí!"

"Já jediná umím zacházet s tlumočnickem. Bez něj se s Psarci nedomluvíte."

Tím Torfa přesvědčila.

Na nádvoří je už čekalo dvacet zelaků. Pozemšťany, kteří na nich jezdit neuměli, posadili domorodci za sebe. Far dal znamení, jeden otrok otevřel boudu u hospodářské budovy a z ní vyběhlo šest řvoucích šelem. Připomínaly vlky, ale měly protáhlejší lebku a ohromné čelisti s ostrými tesáky. Štíhlé nohy zakončovaly dlouhé drápy.

"To jsou puzolové," vysvětloval bojovník, který vezl Maud. "Mají vynikající čich a dokážou sledovat i hodně starou stopu."

Smečka se rozběhla po stopě a za ní se rozjeli zelaci. Nedaleko od hradu puzolové zaváhali.

"Tady se rozdělili!" řekl vítězoslavně Far. "Většina se pokusila dostat do osady. Jedna stopa se ztrácí v lese. O toho samotáře se dřív nebo později postarají gritexové."

Pohlédl na dva puzoly, kteří se chtěli oddělit od ostatních, a svraštil obočí.

"Měl jste pravdu," řekl ke Cornovi. "Jedna stopa vede na západ. To nemůže být nikdo jiný než ten váš vězeň." Vydal krátký povel a vyrazili klusem na západ. Jeli tak až do poledních hodin a před nimi smečka puzolů, kteří divokým štěkotem zabraňovali všem nevídaným setkáním v lese. I gritexové se obávali jejich mocných čelistí. Na jedné mýtině nařídil Far přestávku. Pozemšťané, zmožení tímto starodávným způsobem dopravy, klesli na zem a jeden bojovník upozornil Fara na zvalenou trávu opodál.

"Tady odpočívaly nejméně dvě osoby. Stopy jsou ještě čerstvé. Mají náskok tak dvě tři hodiny. Do večera je máme!"

Far se v duchu usmál. Říkal si, že i navzdory těmto cizincům dostane z uprchlíka kouzlo, kterým se bojovníci dají uspat na dálku.

Kan si rázně vykračoval a držel přitom Brit za ruku. Na mladé ženě se již začínaly projevovat známky únavy, i když se ji snažila nedávat najevo.

Les poněkud zřídł a terén začínal stoupat, což svědčilo o tom, že se dostali na úpatí té prokleté hory.

Náhle Kan cítil, že se mu země propadá pod nohama, a Brit ho prudce strhla zpět.

Svalili se do prachu. Když vstal, všiml si jejího zděšení.

"To bylo hnízdo tserů," vysvětlovala. Nechápatě na ni pohlédl. Shýbla se pro velký kámen a mrštila jím před sebe. Celý zapadl do prachu, který Kan původně považoval za pevnou zem. V prachu se začalo něco hemžit a Kan spatřil nasedly hmyz zhruba velikosti palce. Tserové měli osm nožiček a jejich hlavu spojenou s hrudí prodlužoval úctyhodný pár klepet. Vzdáleně připomínali obří mravence.

"Tserové během chvilky sežerou každou oběť, která jim padne do pastí," vysvětlovala Brit.

Kapitán si hřbetem ruky otřel čelo. Tahle planeta má pro něj stále nějaká nepříjemná překvapení.

"Díky," vydechl. "Nebýt tebe, Brit, tak mě ta roztomilá zvířátka sežrala. To kvůli nim je ta hora prokletá?"

"To ne, hnízda tserů jsou roztroušena po celém lese a naši dědové je znali. Kdyby šlo jen o ně, jistě by se nemluvalo o nestvůrách. O jakých nestvůrách? No přece těch, které žijí v hoře."

Kan se v duchu ušklíbl. Jaká další nebezpečí ho ještě očekávají? A to nemá jinou zbraň než nůž. Dopřál Brit čtvrt hodiny odpočinku a potom pokračovali v cestě.

Stromů bylo stále méně a kapitán konečně spatřil onu pověstnou horu. Dosahovala výšky necelých tisíc metrů a na holém vrcholu bylo vidět četné zlomy a trhliny. Při troše štěstí by v nich mohli nalézt alespoň útulek na noc.

V dálce cosi zavylo a Brit sebou trhla.

"To jsou puzolové!" vydechla. "Páni jsou nám na stopě."

Nezastavovala se, přidala do kroku a vysvětlila Kanovi, co je to za zvířata.

"Teď mi nezbývá než doufat, že pověry jsou silnější než touha nás dostat," pomyslel si.

12

Far si byl už jistý, že jsou na dobré cestě, a přidal na tempu, protože chtěl uprchlíky dohnat dřív, než se dostanou k té prokleté hoře. Vtom se puzolové prudce zastavili. Jezdec, který cválal v čele, se tak rychle zastavit nedokázal a zelak se ztratil v mračnu šedého prachu. Jezdec zařval hrůzou, snažil se dostat ze sedla, leč marně.

Pozemšťané byli svědky děsivé podívané, při které jim tuhla krev žilách. Tserové se na bojovníka sesypali a muž brzy přestal křičet. Zelak odolával o něco déle, ale hemžení záhy ustalo a země opět znehybněla. Past byla připravena na další oběť!

"Možná je taky sežrali," zabručel Far rozpačitě, protože i na něj kruté divadlo silně zapůsobilo.

"A jak to zjistíme?" zeptal se Corn.

Vtom se puzolové znovu rozštěkali. Opět našli stopu.

Far si vzdychl a dal znamení k odjezdu. V duchu puzoly a jejich čich proklínal. Příjemnější by byla představa, že ty uprchlíky sežrali tserové, než pokračovat k té prokleté hoře.

Prudce popohnal zelaka, ale pro jistotu pustil tři jezdce před sebe.

K večeru konečně vyjeli z lesa. Bylo to poprvé, co se Psarci odvážili tak daleko tímto směrem. Far nařídil přestávku a pozoroval úbočí hory. Překvapilo ho, že je holá. Jaká nebezpečí se na ní a v ní skrývají?

"Tamhle jsou!" zaryčel Corn a ukázal na dvě postavičky v polovině svahu.

Puzolové zavýli a jeden uprchlík se otočil. Corn jasně poznal Kanovu černou kombinézu.

"Za nimi! Máme je!" vykřikl. "Není ozbrojený. Musíme ho za každou cenu dostat živého!"

Ve Farovi převládla ješitnost nad strachem. Radši by zemřel, než aby před tím cizincem ztratil tvář.

Vztekle poručil bojovníkům, kteří stejně jako on nejevili valné nadšení, aby pokračovali v cestě.

Svah byl strmý a zelakové stoupali jen krokem. Přesto postupovali rychleji než uprchlíci. Žena byla očividně vyčerpaná a jen stěží se vlekla, a nebýt jejího druha, který ji táhl za sebou, jistě by už dávno klesla k zemi.

Po hodině pronásledování Kan pochopil, že je do setmění dostihnou. Na chvíli se zastavil a rozhlédl se. Asi o sto metrů výš bylo vidět jeskyně.

"Uteč a nech mě tady," prosila ho Brit. "Beze mě bys byl už dávno na vrcholu."

"Ještě to zkusíme," povzbuzoval ji. "Pokusíme se dostat k jedné z těch jeskyní. Hora je vápencová a je možné, že ty jeskyně jsou propojené. Pak by jim trvalo týdny, než by nás našli."

"Já se snad už nezvednu," vzdávala se. Tvář měla ztrhanou únavou a stěží popadala dech.

Kan pohlédl na puzoly, kteří byli od nich sotva pět set metrů. Stiskl zuby, sehnul se a prudkým trhem si hodil Brit na ramena.

"S takovým nákladem se brzy zhroutí," zajásal Corn a oči se mu leskly vzrušením z lovu.

Maud to vše sledovala se sevřeným srdcem. Věděla, že Kan se nevzdá, i když je to beznadějný boj, a bude se snažit spolu s nimi zachránit. Jen málo mužů by v tak tragické situaci mělo takovou odvahu, pomyslela si.

Náhle se jim uprchlíci ztratili z očí, jako by je hora pohltila. Ve skupině pronásledovatelů zavládlo vzrušení a potom se Far zasmál.

"Určitě vešli do jedné z těch jeskyní. Puzolové je tam rychle najdou."

Zpocený Kan složil mladou ženu na zem a na okamžik zavřel oči, aby si zvykl na tmu.

I ta chvilka umožnila Brit, aby nabrala aspoň trochu sil. A nakonec naléhala sama: "Honem, jinak nás puzolové dostihnou."

Okamžitě zareagoval. Teď už lépe rozeznával obrysy jeskyně. Vysoká byla přes dva metry a zdálo se, že pokračuje do hlubin hory. Opatrně ušel padesát kroků. Bylo tam vlhko, dusno a navíc cítil jakousi nasládlou a mdlou vůni, která v něm vzbuzovala podivné vzpomínky.

Pokračoval v cestě a táhl Brit za ruku.

Puzolové se zastavili u jeskyně. Skupina je brzy dohonila a sesedla z koní. Far rozestavil bojovníky v půlkruhu u vchodu. Pro jistotu dal střežit i další jeskyně - co kdyby byly náhodou propojeny?

Překvapilo ho však, že puzolové odmítají vlézt dovnitř, i když je poháněl důtkami.

"Asi tam budeme muset sami," zavrčel Corn.

Pozemšťané udělali několik váhavých kroků a za nimi vešel do jeskyně Far se dvěma bojovníky. I ti by se mnohem radši vyskytovali někde úplně jinde. Tma je zaskočila a zastavili se. Corn vytáhl elektrickou svítilnu a prosvítil jí temnotu před sebou.

Světelný paprsek zachytil uprchlíky. Corn popadl zbraň a zařval: "Stůjte, Kane, nebo střelím!"

Kapitán naopak přidal do kroku. Corn zvedl pistoli a namířil. Hodlal zabít otrokyni a doufal, že se pak Kan vzdá.

Ve chvíli, kdy už ohýbal ukazovák, Maud se na něj vrhla a strhla mu ruku. Rudý záblesk zasáhl klenbu nad hlavami uprchlíků a odštípl kousky skály.

Rozzuřený policista surově Maud odstrčil, až hlavou narazila na skálu a v bezvědomí klesla k zemi.

Když znovu zamířil kužel světla do tmy před sebou, přeběhl mu mráz po zádech. Torf zareagoval první a vykřikl: "Pozor, Kane! Před vámi..."

Paprsek ozářil nestvůrnou bytost připomínající obrovskou živou buňku, jakousi gigantickou měňavku.

Byla vysoká dobrý metr a boky se dotýkala stěn jeskyně. Pohybovala se pomocí panožky.

Průhlednou membránou, která netvora pokrývala, prosvítalo temné jádro s nukleolami. V ustavičně se pohybující cytoplazmě, v objemných mitochondriích probíhaly bouřlivé chemické procesy. Vzadu byla vidět černá hmota Golgiho aparátu.

Corn, ochromený hrůzou, civěl na netvora a váhal, zda má vystřelit.

"Vraťte se, Kane!" křičel zděšeně Torf. "Dávám vám své slovo, že vám neublíží." Kapitána netvor zřejmě vyděsil natolik, že nebyl ani schopen pohybu. Oči měl zavřené, rukou svíral za paži řvoucí a zmitající se Brit. Hrůza by ji málem vrhla do Farovy náruče. Jistě by dala přednost gapě než tomu, co ji čekalo.

Kan si jejího křiku nevšímal a dál stál jako socha. Netvor se zastavil pár metrů před nimi. Uplynula dlouhá minuta. Maud se už vzpamatovala a přidala se k Torfovým prosbám.

Náhle Kan ožil. Pustil Brit a současně ji udeřil pěstí do brady. Nato popadl bezvládné tělo a vrhl se k netvorovi. Jeho cytoplazma jako by se stáhla, ale potom oba nešťastníky obalila a schovala před zraky pozemšťanů.

Pozemšťany to natolik překvapilo, že nějakou chvíli jen stáli a dívali se, jak se netvor přibližuje. Corn automaticky zvedl zbraň. Měňavka se však náhle rozzářila četnými záblesky.

Pozemšťané měli pocit, že je zasáhlo elektrické pole, celé tělo je brnělo. Bezhlavě se dali na útěk.

Zastavili se až sto metrů od jeskyně, kde už na ně čekali vyděšení Psarci. Nestvůra zřejmě neměla ráda denní světlo, protože z jeskyně nevyšla.

"Nemá smysl, abychom se tady déle zdržovali," prohlásil Far, který už ani z hrdosti nedokázal zakrýt strach. "Ted' už máme jistotu, že otroci jsou mrtvi a že hora je skutečně prokletá."

Naskočili na zelaky a cvalem dojeli až k lesu. Ten skrýval tisíce nebezpečí, ta však Psarci znali a podobní netvoři, jako bylo to zvíře v jeskyni, se zde naštěstí nevyskytovali. Na noc si postavili tábor.

"Proč se Kan na to monstrum vrhnul?" nechápal Corn.

Maud se na něj nenávisťně podívala. "Když si měl vybrat mezi Psarci a jejich roztomilými obyčejí a tím podivným tvorem, docela dobře jeho volbu chápu. Nejsem si však jistá, na kterou stranu by se postavilo to monstrum."

Když na ně Corn pohlédl, zachvěl se. Uvědomil si, že si z nich udělal nepřítele, před kterým se bude muset mít na pozoru, pokud se chce vrátit na Zem živý.

13

Yag se posadil na posteli. Úzkým okénkem vnikalo dovnitř zapadající slunce a osvětlovalo pokoj. Slastně se protáhl. Delší odpolední klid mu udělal dobře. Pohlédl na mladou otrokyni, která klečela u postele a chvěla se strachy. Na chvíli ho napadlo, že by si s ní mohl zalaškovat. Hltal pohledem pevná řadra a pravidelné rysy jejího obličeje, ale potom od svého úmyslu upustil.

Pche, pomyslel si, pořád to samé. Nechají se bičovat do krve a nebrání se, a když je pak znásilním, leží jako kus dřeva a připravují mě o rozkoš.

Pomyslel na tu cizí ženu. Nebyla už nejmladší, ale její zvláště narůžovělá pleť se mu velice líbila. Zdálo se, že je křehká a že by ji mohl bičovat jen s mírou. Jistě se bude bránit a už si představoval, jak ji zkrátí. Z příjemných myšlenek ho vyrušil Far. Už to bylo deset dní, co ten pitomec nechal vězně uprchnout a co se vrátil s nepořízenou od té prokleté hory. Yag na chvíli zalitoval, že ten netvor nesežral i jeho.

Mávnutím ruky odehnal otrokyni.

"Jaké mi neseš noviny?" zeptal se.

"Vynikající, pane. Od té doby, co víme, že cizinců je sedm, nikdy se nám nepodařilo je shromáždit všechny pohromadě. Dva stále zůstávali v té jejich věži a hlídali ji. Dneska dopoledne jsem je pozval na mimořádnou hostinu, namluvil jsem jim, že je to velká slavnost, která se koná jen jednou za rok. Když jsem vzbudil jejich zájem, tvrdil jsem, že trváte na tom, aby se zúčastnili všichni, jinak by vás hluboce urazili."

"A co oni?"

"Ten nejstarší, co je patrně velitelem, dlouho váhal, ale strach, že vás urazí, byl silnější. Dneska večer přijdou všichni!"

Yagovi zaskvíly oči spokojeností.

"Jak je chceš zajmout?"

"Myslím, že nejvhodnější to bude k ránu, protože budou všichni spát. Otrokyně, které s nimi sdílejí lože, tvrdily, že už se na noc svlékají. Vpadneme k nim do ložnic, a než se chopí zbraní, zmocníme se jich."

"Hlavně to musí klapnout. Ne aby vám některý z nich utekl."

"Už jsem chlapům všechno vysvětlil. Vědí, kdo má do které ložnice vpadnout."

"Dej je pak pevně spoutat a nenechej je nikdy bez dohledu. Jsem přesvědčený, že útek zosnoval ten cizinec."

Far souhlasně pokýval hlavou a dodal: "Musím se dozvědět všechna jejich tajemství. Upřímně řečeno, jejich zbraně se nám náramně hodí. Otroci jsou už několik dní hodně neklidní. Dneska jsem musel zadržet tři. Navíc mi zvědové hlásili, že jich několik zmizelo."

Yaga ta zpráva příliš nevzrušila.

"Gritex?" zeptal se.

"Mí zvědové si to nemyslí. Otroci se zpravidla přemísťují ve skupinách za prací a jeden vždycky vyvolá poplach. Tentokrát ale tomu tak nebylo a mám podezření, že jde o spiknutí."

Yag pouze pokrčil rameny.

"O pár všiváků víc či míň. Na tom nezáleží. Pořád jich je ještě dost."

"Právě v tom je to nebezpečí. Představte si, pane, že všichni povstanou současně. Pro vaši ochranu máme jen padesát bojovníků. Proti takové přesile nám nepomůže ani rox."

Jag se zamyslel. Tato představa mu připadala dosti nepravděpodobná, ale přesto ho trochu zamrazilo, když si představil, že se ho zmocní smečka otroků a předhodí ho gapě.

"Zajisti, aby hostina a zábava na ní byly hodny mimořádného svátku. Naši hosté nesmějí dostat sebemenší podezření," řekl a propustil Fara.

Potom setrval v dlouhém zamyšlení. Kochal se pomyšlením, že se už brzy zmocní oné cizinky. Sáh po důtkách a zavolal si otrokyni.

"Dostavili se již všichni, pane," oznámil Far.

Stál s Yagem v úzké chodbě vedoucí k ložnicím pozemšťanů. Hostina skončila a Psarci se s hosty velice obřadně rozloučili, popřáli jim dobrou noc a nechali je odejít do jejich pokojů. Čekání jim připadalo nekonečné. Konečně se dostavil bojovník a oznámil jim, že jsou připraveni. Yag si vše zkontroloval a musel uznat, že Far to má promyšlené.

Před každými dveřmi čekali čtyři muži. Kdyby se stalo něco nepředvídaného, bylo dalších deset v záloze na konci chodby. Zbytek hlídal pod okny pro případ, že by si některý z cizinců zvolil tuto únikovou cestu. Yag vydal krátký povel. Dveře se rozletěly a Psarci se vrhli na svou kořist. Ve spánku překvapení pozemšťané se nezmohli na sebemenší odpor a byli vyvedeni na chodbu.

Vtom se z jedné ložnice ozvaly tlumené zvuky. Gregory se zúčastnil hostiny, pomiloval se s roztomilou otrokyní, kterou našel v posteli, nepamatoval si však na Torfovo varování a ulehl oblečený, dokonce si ani neodepjal opasek.

Nicméně usnul a byl zaskočen jako všichni ostatní. Když se na něj vrhli čtyři Psarci, nestačil se bránit. Dokonce dostal takový úder do obličeje, jaký by každého jiného omráčil. Předstíral mdloby.

Útočníci mu na lest skočili a na okamžik ho pustili, aby ho mohli spoutat. V té chvíli vyskočil, vyrazil jako kanec obklíčený smečkou psů a dva Psarce, kteří se ho pokoušeli uchopit za ruce, hodil na zeď. Třetí upadl a Gregory ho nakopl do obličeje takovou silou, že se od té chvíle přestal zajímat o další vývoj situace. Poslední se mu snažil skočit na záda. To od něho nebylo vůbec moudré. Gregory ho popadl za ruku a mrštil jím přes celou místnost do dalších bojovníků, kteří svému druhovi spěchali na pomoc.

Když Gregory zjistil, že chodbou neunikne, rozběhl se k oknu. Dopadl na zem a vtom se před ním vztyčila temná postava. Udeřil pěstí, postava zmizela. Domníval se, že má cestu volnou a vyrazil k bráně.

"Neuteče, brána je zavřená," konstatoval Far a nařídil všem volným bojovníkům, aby seběhli na nádvoří.

To už Gregory ve tmě rozeznal zavřenou bránu a u ní dvě stráže. Za zády slyšel křik pronásledovatelů.

Neváhal, vytáhl termickou pistoli, nastavil ji na maximum a vypálil do brány.

Nocí projel ohnivý paprsek a brána se vzňala. Stráže se s křikem a s hořícími pláště rozutekly.

Gregory se otočil a znovu stiskl spoušť. Tři Psarce, kteří byli od něj sotva tři metry, spálil zásah na uhel, ostatní se dali v hrůze na ústup.

Brána se zhroutila v dešti jisker a Gregory uháněl dál. Proskočil ohněm, proběhl hlavní ulicí, která nyní zela prázdnotou, a zastavil se až v lese.

Chvilí si vydechl a uvažoval, co dál. Velitele a ostatní jistě zajali. Útočníci ho zjevně chtěli dostat živého a v tom případě to platí i pro ostatní.

Na okamžik ho napadlo, že se vrátí na hrad a pokusí se je vysvobodit, ale nápadu se hned vzdal, když si uvědomil, že celá posádka bude v pohotovosti. Nepochyboval o tom, že tentokrát by ho nešetřili.

Náboje, které vrhali prakem, byly nebezpečné a už viděl, co dokážou s gritexem. Navíc mu docházela energie v pistoli.

Připadalo mu tedy mnohem rozumnější vrátit se na loď. Šlo hlavně o to, aby se jí ti zatracení Psarci nezmocnili. Jakmile zapne automatickou obranu, může plánovat, co dál. Měl takový dojem, že loď veze rozebrané bojové vozidlo. Třeba se mu je podaří složit...

Když se rozhodl, vydal se na cestu. Už se rozednívalo. Za půl hodiny zaslechl klusající zelaky a schoval se do křovin.

Hnalo se za ním dobrých dvacet Psarců. Nechal je přejet a pokračoval v cestě.

Slunce bylo už vysoko na obloze, když se dostal k planině, kde stála loď. Pro jistotu sešel z cesty a postupoval křovinami. Když zjistil, že jezdci obklíčili loď, jen pustě zaklel.

Dlouho je sledoval a doufal, že se od lodě vzdálí, ale těšil se marně. Byl příliš daleko, než aby jeho střelba byla účinná, a navíc by musel postupovat odkrytým terénem. Protivníci by ho snadno obklíčili a zasypali těmi nebezpečnými střelami. Rozhodl se, že počká s útokem na noc.

Vtom za sebou zaslechl jakýsi zvuk. Prudce se otočil.

Za ním nehybně stál jakýsi Psarec. Podle bederní roušky otrok. Přiložil si prst ke rtům a dal Gregorymu znamení, aby šel za ním. Patrně mu chtěl něco ukázat.

Pozemšťan chvilí váhal. Ukázal domorodci pistoli a zavrčel: "Jestli mě chceš vlákat do pastí, udělám z tebe dřevěný uhlí!"

Psarec nehnul ani brvou, ale když za ním pozemšťan vyrazil, pousmál se.

Šli několik hodin. Gregory se pravidelně díval na buzolu a měl pocit, že jdou na západ a obcházejí hrad. Konečně dorazili na paseku, kde stálo několik chatrčí z větví. Podle ještě čerstvého listí je zbudovali poměrně nedávno.

Psarec ukázal Gregorymu na jednu chatrč, vzal ho za loket a vedl ho k ní. Pozemšťan se sklonil a vešel. Když si zvykl na přítomnost, jen tiše vykřikl.

14

Surově probuzení, vyděšení a spoutaní pozemšťané byli zavlečeni do velké hradní síně, kde se ještě nedávno veselili a hodovali.

Zděšeně hleděli na Yaga, který si je prohlížel s ošklivým úsměvem. Na masivním stole se hromadily osobní věci, jež jim bojovníci zabavili. Muži byli ve slipech, protože se před spaním svlékli. Pouze Maud, která se na hradě necítila dobře, ulehla oblečená.

První se vzpamatoval Torf.

"Co má tahle komedie znamenat?" zařval. "Okamžitě nás pusťte."

Tlumočník nebyl bohužel zapojen a jeho protest zapadl. Yag se o něčem domlouval s Farem. "Jak to, že vám jeden utekl?"

"Podařilo se mu zdolat čtyři muže a na nádvoří použil tu ďábelskou zbraň. Ale daleko se nedostane.

Poslal jsem jezdce, aby obklíčili věž. Pokud nechce v lese zemřít hladem, bude se k ní muset přiblížit. A potom ho zasáhneme roxem. Toho zas tak nutně živého nepotřebujeme."

Yag souhlasil a přistoupil ke stolu, aby se pohrabal ve věcech pozemšťanů. Vysílačkám nevěnoval pozornost, rovnou sáhl po termické pistoli. Chvilí si ji nedůvěřivě prohlížel a potom ji pevně uchopil.

Šťěstí že má pojistku, jinak by nás ten primitiv všechny upálil, pomyslel si Tyler. Na obličeji měl parádní fialovou podlitinu.

Bylo mu stydno, že se nechal tak překvapit. Marně si teď opakoval desatero opatrnosti. Jenže ta holka na pokoji byla tak pěkná a on usnul v jejím náručí. Ani se nevzbudil, když odcházela.

Pohlédl na své druhy a zraněná ješitnost trochu ustoupila. I oni podlehl. Pouze Gregorymu se podařilo

uniknout, ale dostane se na lod"? Jenže i kdyby se tam dostal, sám jím stejně nemůže pomoci. Yaga prohlídka zřejmě uspokojila, protože vrátil pistoli do pouzdra a opásal se, jako to viděl u cizinců. Natáhl ruku a sáhl po Cornově kombinéze. Tenká hlaveň laserové pistole ho trochu mátl. Došlo mu, že jde o jinou zbraň, a zastrčil si ji rovněž za opasek. Prohledával věci dál a zjistil, že další dvě pistole jsou stejné jako ta, kterou už má.

Far ho nevraživě sledoval. Taky by se rád zmocnil jedné z těch zbraní. Ale kdyby se tak stalo a on ji ještě neuměl ovládat, Yag by ho dal určitě zabít. Jeho vládce měl mezi bojovníky ještě dost stoupenců. Po dlouhém váhání Yag ukázal na jednu pistoli a naznačil Farovi, aby si ji vzal. Far chvatně hmátl po opasku a zapnul si ho. V duchu zaklel, když viděl, jak pán nabízí další zbraň bojovníkovi, který se držel poněkud v pozadí. Hux byl Farův sok a doufal, že ho jednoho dne nahradí v čele bojovníků.

Yag si Farovy reakce všiml a v duchu si blahopřál ke svému rozhodnutí. Takhle udrží rovnováhu sil. Když rozdělil zbraně, dovolil ostatním bojovníkům, aby si vzali, co se jim líbí. Všichni se lačně vrhli ke stolu.

Yag si zívnu. Byl vzhůru celou noc. Jednak kontroloval přípravy na akci, jednak dával pozor na Fara. "Šoupněte je do žaláře, ale pořádně je hlídejte. Vyslechneme si je odpoledne." Obrátil se k Farovi a poručil mu, jen aby ho nějak zaměstnal: "Zesil pátrání, nasad' puzoly a najdi mi ho živého, nebo mrtvého." Pozemšťany mezitím odveklí do žaláře. Yag sledoval pohledem ženu, která navzdory všemu neztrácela klid. Zaváhal, ale nakonec si řekl, že nebude na svých plánech nic měnit. Lepší je nejdřív si odpočinout, potom se naučí, jak se s těmi zbraněmi zachází. Na ukojení svých choutek bude mít ještě moře času.

"Myslíte si, že nás předhodí té strašné rostlině?" sténal Jarvik a břicho se mu chvělo.

Corn pokrčil rameny. "Doufám, že začnou vámi. Pak možná zajde na zkažený žaludek."

"To vy jste si přece přál zavést tu rostlinu na Zemi místo dezintegrační komory," poznamenala Maud ironicky. "Nyní budete mít příležitost si ji ozkoušet."

"Nechme hádek," zasáhl suše Torf. "Radši přemýšlejte, jak se dostat z téhle páchnoucí díry."

Uvěznění byli už sedm hodin a žaláři se dosud neukázali. Netušili, že jeden bojovník je nepřetržitě sleduje skulinou v nových dveřích.

"Komické," uchechtl se Corn. "Jsme svázání jako balíky, dveře jsou silné a na druhé straně mají určitě stráž. Podle mě je jakýkoli útěk nemožný."

"Kanovi se to však podařilo," namítl Tyler.

"Škoda že zahynul v útrobách té potvory. Mohl nám nechat návod k použití. Určitě mu pomohl někdo zvenčí."

"O tom silně pochybuji," odpověděla Maud. "Nevím, jak by za těch pár hodin navázal kontakt s Psarci a bez tlumočníka."

"Náramně si rozuměl s tou mladou domorodkou, kterou radši s sebou stáhl do záhuby, než aby ji pustil k nám."

Otevřely se dveře a debatu přerušily.

Za pár minut už stáli před Yagem, obklopeným několika bojovníky.

Yag měl vynikající náladu. Skvěle se vyspal a ještě si zbičoval jednu otrokyni, aby se dostal do formy. Potom se dostavil Far a trochu mu náladu zkazil. S přísným výrazem si vypočetl hlášení. Far byl špinavý od prachu a bylo na něm jasně vidět, jak je nevyspalý.

"Pane, puzolové šli po jeho stopě. Nejdřív se pokusil dostat do věže, přesně jak jste očekával. Stráž ho však nespatriily. Patrně se na několik hodin ukryl v křoví, protože puzolové se dlouho točili na místě, a nakonec zamířil na západ do lesa."

"Proč jste ho nesledovali?"

"Snažili jsme se. Ale suchá země špatně držela pach. Navíc se tam křížilo více stop, dostali jsme se na stezku, kterou často používají pastýři zelaků."

"Zkrátka," poznamenal uštěpačně Yag, "jsi ho nedostal. Ted' už je za horami a posmívá se nám."

Far si uvědomil, že je na nejlepší cestě upadnout do nemilosti, a snažil se ospravedlnit.

"Jestli bude pokračovat na západ, dostanou ho gritexové nebo tserové, taky může zahynout hladu. Když se pokusí o návrat, padne do rukou našim, které jsem tam nechal v záloze. Každopádně se ho zbavíte,

ať tak nebo tak."

"V to doufám už kvůli tobě," zavrčel Yag. "A teď si vyslechneme vězně."

Obrátil se k pozemšťanům.

"Jestli neodpovíte na všechny moje otázky, předhodím vás gapě."

K jeho překvapení zajatci nehnuli ani brvou. '

Far se v duchu usmál. "Zřejmě nerozuměli, pane. Musíme jim vrátit tu krabičku, z níž vycházejí hlasy."

"Okamžitě pro ni dojdí."

Trvalo mu dobrou půlhodinu, než tlumočnicka našel. Zmocnil se ho jeden bojovník, kterému se silně nelíbilo, že by měl o něj přijít. A protože si Yag své věrné nechtěl rozhněvat, vyměnil ho za svítilnu, kterou mu Maud věnovala při prvním setkání.

Yag si postavil tlumočnicka před sebe a kývl na mladou ženu, aby k němu přistoupila.

Maud Nilové se podařilo uvést tlumočnicka do chodu i se svázanýma rukama.

"Nejdřív mi vysvětlete, jak se vám podařilo postavit tu podivnou věž, aniž si toho mí muži všimli. Vždyť to muselo trvat několik týdnů."

Maud se mu jala trpělivě vysvětlovat, že doopravdy přišli z hvězd.

Yag se vychytrale usmál. "Uvidíme, jestli říkáte pravdu a jestli ta podivná věž dovede létat. Ale nemyslete si, že mi takhle uniknete! Jeden z vás vejde do věže a budou ho hlídat čtyři bojovníci."

Torf zbledl. Jestli ho ten divoch skutečně přinutí odstartovat, už nikdy se nevrátí na Zem, protože energie mají pouze na jeden start.

"A nyní nám ukažte, jak fungují ty zbraně. Nepodařilo se mi, aby z nich vyšel ten paprsek."

Torf skočil Maud do řeči: "To bohužel nejde, pane. Jsou vyrobeny pro naše ruce. Může s nimi zacházet jen jejich vlastník. Odmítají sloužit komukoli jinému."

Yag se zasmál. "Tohle vám nevěřím. Jistě najdete nějakou možnost, jak by sloužily i jiným, jinak skončíte v gapě."

Vyslýchal je několik hodin, aby zjistil, k čemu jsou všechny ty věci, které rozdělil mezi své lidi. Chtěl se ujistit, že žádná z nich není pro něj nebezpečná.

Tři vysílačky ho zaměstnaly víc než hodinu. Velice ho zaujalo, že by tak mohl vydávat rozkazy na značnou vzdálenost.

"Máte ve věži ještě nějaké takové krabičky?" zeptal se.

"Dvě, myslím," odpověděl Torf.

"Velice dobře, zítra si pro ně zajdeme. Jsem si jistý, že tam máte i další poklady. Já už vás přinutím, abyste mi je vydali."

Setmělo se a výslech pokračoval za mihotavého svitu loučí.

"Odved'te vězně," nařídil potom Yag. "Můžou přemýšlet celou noc. A pokud do zítřka nepřijdou na možnost, jak přizpůsobit ty zbraně pro naše ruce, hodíme dva z nich gapě. A potom se zmocníme té jejich věže. Jestli odmítne létat, tak toho nejstaršího cizince pověsíme nad hnízdo tserů. A budeme se dívat, jak ho žerou zaživa."

Představa takové podívané bojovníky nadchla, takže začali provolávat Yagovi slávu. Spokojený Yag se odebral do svých komnat.

15

Když se pozemšťané vrátili do cely, našli v ní vědro vody a vědro s potravou. Ze zápachu zkaženého masa se jim zvedl žaludek. Soužila je však hlavně žízeň. Ruce měli svázané a museli vodu chlemtat jako psi.

Torf se nenávidně podíval na Corna. "Kdybych byl věděl, za jakých podmínek je Kan uvězněný, nikdy bych ho tady nenechal. Okamžitě bych ho poslal zpátky na loď i s vámi a nic by se nestalo. Už od první chvíle mi radil, abych si dával na toho Yaga pozor."

"Byl jenom naštvanej," poznamenal Corn.

"V té chvíli jsem uvažoval jako vy. Ve skutečnosti má značnou zkušenost s kontakty s mimozemskými civilizacemi, a když jsem ho viděl mezi ostatními vězni, měl jsem podle pohledů, které si mezi sebou vyměňovali, pocit, že se mu podařilo s nimi navázat kontakt."

Tyler a Paul se opřeli o zed'. Neobratně se pokoušeli zbavit pout. Byly to pevné proužky kůže, které nebylo možné uvolnit.

"Jak se Kan dokázal zbavit těch magnetických pout?" bručel Tyler. "Na našem místě by jistě přišel na nějakou možnost útěku."

"Nebyl ve slipech jako my," poznamenal Corn. "Zapomněl jsem ho důkladně prohledat a jistě měl u sebe množství osobních věcí, které mu dopomohly k útěku. Zaprvé měl koncentrovanou stravu, jinak by nemohl zůstat dva dny bez potravy. Nevím, jak se mu podařilo zdolat ty dveře, ale určitě něčím rozdělal oheň. A zatřetí dozorcí spali příliš hlubokým spánkem, než aby to bylo normální. To znamená, že je omámil nějakým plynem."

"To svědčí jedině o tom, že to je prozíravý muž," poznamenala Maud. "I kdyby podlehl půvabům místních krás, nikdy by se nedal překvapit tak málo oblečený jako vy, pánové."

Muži zahanbeně svěřili hlavy.

"Zjist' uji, že pouze Gregory si zachoval jistou důstojnost. Kdybyste se chovali jako on, nedostali bychom se do této situace."

"Gregory je úplně jiný případ," protestoval Tyler. "Nemá ani trošku fantazie. Ale když se dostane do ráže, je to učiněný buldozer. Corn si proti němu ani neškrtně, mohl by vám o tom povídat. V jedné rvačce Gregory před mýma očima uškrtil dva soupeře. Jen tak. Prostě je držel v náručí. Ti čtyři Psarci, co se na něj vrhli, to ke své škodě poznali taky."

"Ale proč utekl a nepomohl nám?" zaúpěl Jarvik.

Tyler potřásl hlavou. "Ani s termickou pistolí si to nemůže rozdat s padesáti muži. Jsou to sice primitivové, ale ty jejich praky mi připadaly docela nebezpečné. Doufám, že ho napadne, aby se ukryl v lodi."

"A nás nechal tady," naříkal Jarvik.

"Jeho smrt nám odtud nepomůže," poznamenal suše Torf.

Dlouho mlčeli a potom se Corn zeptal: "Proč jste Yagovi namluvil, že termické pistole jsou personalizované?"

"Doufal jsem, že se o ně přestane zajímat. Netušil jsem, že je tak zarputilý."

"A co uděláte zítra?"

"Nedá se nic dělat. Musím jim ukázat, jak se s nimi zachází. Doufám, že je to na pár hodin usmíří. A protože laserové pistole fungovat nebude, namluvíme jim, že je vybitá."

"Třeba tak dostaneme příležitost a zmocníme se zbraní," řekl Corn. "Pak bych je klidně všechny zlikvidoval jednou dávkou, i když mám spoutané ruce."

"Pochybuju, že vám takovou příležitost dají. Ale kdyby přece jen, pak ji nepropáste."

Strávili špatnou noc. Trochu podřimovali, ale každou chvíli je probouzely křeče ve spoutaných končetinách.

Dopoledne si pro ně Yag poslal. Dovedli je k nádrži, v níž bujely nádherné listy masožravé rostliny.

Jarvik se neovládl a zasténal, což Yaga vysloveně potěšilo. Jakmile z cizinců dostane všechna tajemství, dá je zabít, umínil si. Zatím je však musí ukoľébat v naději, že si mohou zachránit holý život.

"Doufám, že ráno bude moudřejší večera," řekl prostřednictvím tlumočníka. "Tak co? Ukážete mi, jak ty zbraně fungují?"

Corn odhodlaně vystoupil z řady.

"Můžu to zkusit," řekl, "ale uvolněte mi aspoň jednu ruku."

Psarec se pousmál. "To radši zbavím pout tu vaši ženskou."

Dal znamení dvěma bojovníkům a ti přerázli Maud pouta. Jak se ve ztuhlých údech obnovil krevní oběh, začalo ji píchat v prstech a bolestí zkrivila obličej.

"Vezměte si to," nařídil jí Yag a podal jí pistolí. "Budete dělat přesně to, co vám řekne tady ten. Ale pozor! Jestli se o něco pokusíte, moji lidé vás zabijou všechny."

Ukázal na desítku Psarců, kteří se rozestoupili kolem zajatců a v rukou pohupovali praky.

Maud zoufale pohlédla na Torfa.

"Poslechněte, paní Nilsová," řekl rychle. "V této chvíli nemá smysl riskovat. Stejně byste neměla šanci. Je jich moc."

Maud uchopila termickou pistoli a podle Cornovy instruktaže uvolnila pojistku. Přepnula však na minimální výkon. Pak Yagovi ukázala, jak se pistole drží a jak se s ní míří.

Far pozorně sledoval všechny její pohyby a opakoval si je na vlastní zbraň. Maud divadlo protahovala co nejdéle a nakonec podala zbraň Yagovi.

Psarec ji spokojeně převzal a otočil se. Namířil na otrokyni, která na druhém konci nádvoří nesla dvě těžká vědra vody. Chladnokrevně stiskl spoušť.

Nešťastníci zasáhl ohnivý zášleh a rázem se změnila v živoucí pochodeň. Zakrátko shořela na uhel.

"Vynikající!" zajásal Yag. "A teď zkusíme, co umí ta druhá zbraň."

Vytáhl z pouzdra laserovou pistoli, chvíli si prohlížel dlouhou hlaveň a potom ji podal Maud.

"Je vybitá, už nestřílí," vyhrkl Corn.

"Nevěř tomu, pane," ozval se Far, aby nějak zahladil nepříznivý dojem z neúspěšného pronásledování.

Ukázal na policistu a dodal: "Otrok Xol mi řekl, že gritexe zabil tento muž touto zbraní. Viděl jsem mrtvolu a nebyla spálená jako ta otrokyně."

Yag pokýval hlavou a výhružně se na Corna podíval.

"Okamžitě mi vydej tajemství této zbraně."

"Ale to nejde, vždyť vám povídám, že je vybitá," trval na svém policista.

"Má trpělivost má své meze," pravil Yag. Vydal úsečný povel a na ubohého úpějího Jarvika se vrhli dva muži. Odvlekli ho na kraj nádrže, popadli za ruce a za nohy a začali ho rozhoupávat.

V té chvíli k němu přistoupil Yag.

"Jestli nedostanu uspokojivou odpověď, sežere tě gapa. Tak co? Je ta zbraň prázdná, nebo ne?"

"Není! Není!" řval nebohý obchodník jako pominutý.

Yag se lišácky usmál a pokračoval: "Ukážeš mi, jak se z ní střílí?"

"Bohužel ne, to může pouze on," zasténal Jarvik a ukázal bradou na Corna.

Yag mu uvěřil a nařídil, aby ho pustili. Obchodník se svalil na zem a otrásal se pláčem.

"Takže naposled," obrátil se Yag ke Cornovi. "Seřídíš tu zbraň pro mou ruku, nebo ne?"

"To nejde," odvětil Corn a marně se snažil o pevný hlas.

"V tom případě tě už k ničemu nepotřebuji," řekl Yag s úsměškem.

Bojovníci popadli zoufale se bránícího Corna a odnesli ho do blízkosti rostliny, která už čekala na svou kořist.

"Nezměnil jsi názor?" zeptal se Yag. "Za chvíli by už mohlo být pozdě."

Zpocený Corn ze sebe trhaně vypravil: "To, co po mně chcete, nemůže udělat nikdo. Nikdo!"

"Nu, co se dá dělat," pravil Yag a o krok ustoupil.

Maud odvrátila zrak, aby se nemusela dívat. Stále doufala, že někdo zasáhne, ale viděla kolem sebe pouze nenávistné a nepřátelské pohledy.

Kdyby nebyla v tak špatném psychickém stavu, možná by si všimla, že ti vzdálenější bojovníci už nepohupují praky, ale naopak jsou až nepřírozeně strnulí.

Psarci, kteří drželi Corna, pohlédli na Yaga. Zvolna zvedl ruku. Ve chvíli, kdy ji dával dolů, měli Corna odhodit a dát si pozor, aby do nádrže nevletěli za ním.

Maud se celá roztrásla. Chtěla křičet, ale ze sevřeného hrdla se jí nevydral ani hlásek.

Stála tak neschopna sebemenšího pohybu, nedokázala ani zaostřit zrak. Jediné, co viděla, byl Yag, který měl stále zvednutou paži. Připadalo jí, že je ztuhlý, stejně jako muži, kteří drželi Corna.

Vtom v dálce spatřila povědomou postavu.

To není možné, pomyslela si, mám už halucinace.

16

Brit se pomalu probírala. Otevřela oči, ale vnímala jen slabé světélkování. Cítila nesmírnou únavu a bolel ji každíčký sval. Postupně se jí navracela paměť. Útěk z hradu, běh lesem, ta prokletá hora... Netvor... Posadila se a vykřikla hrůzou. Hned ji však dostihla něžná a uklidňující Kanova myšlenka.

"Uklidni se, Brit. Jsme v bezpečí. Nedívej se kolem sebe. Schválně jsem vypnul světlo. Spi, ať si pořádně odpočineš. Spala jsi jen dvě hodiny."

"A co příšera?" vydechla.

"Neboj se, jsem tu s tebou."

V Kanově mysli byl naprosto nepochopitelný klid. Brit se k němu spokojeně přitulila a usnula v bezpečí jeho objetí.

Kapitán chvíli počkal a potom si rozsvítil.

Nacházeli se na skalní plošině obklopené vodou, jež bouřlivě tryskala z hlubin hory. Ke klenbě obrovské jeskyně zvolna stoupaly bělavé výpary. V podzemním jezeře kolem nich plavaly čtyři obrovské buňky. Právě tohoto pohledu chtěl Brit ušetřit. Jeho však nijak nevzrušoval.

"Proč jsme přistáli na této planetě, jsem vám tedy už řekl," pokračoval v duchu.

Nejbližší buňka ožila a temné jádro uvnitř se chvělo. Kan cítil, jak mu do mysli vniká cizí myšlenka.

"Prožili jsme podobné dobrodružství před čtyřiceti lety. Nebyli jsme zvyklí na lety subprostorem jako vy a magstrům nám silně poškodil loď. Jakmile jsme se vrátili do normálního vesmíru, museli jsme nouzově přistát. Provedli jsme všechny nutné opravy a doufali jsme, že zase brzy odletíme. Omyl! Naše lokátory se od té doby nezastavily, a přesto se jim dosud nepodařilo lokalizovat naše slunce."

Cizí myšlenka se odmlčela, aby Kan mohl v klidu strávit informaci. Potom pomalu pokračovala:

"Stejně jako vy jsme se pokusili navázat kontakt se zdejšími humanoidy. Když nás však spatřili, zachvátil je nepochopitelný strach a dávali se na útěk. A zanedlouho se k této hoře neodvážil už nikdo. Náš organismus potřebuje vlhké, teplé a stinné prostředí. Naštěstí jsou zde jeskyně. V nich můžeme čekat, až naše přístroje něco naleznou. Teplá voda, která zde vyvěrá, obsahuje všechny prvky, jež potřebujeme k životu.

Před několika hodinami jsem vnímal přítomnost jakéhosi cizího organismu a vydal jsem se co nejbližší k východu. Představte si, jaké bylo mé překvapení, když jsem zjistil, že se nesnažíte přede mnou uprchnout, ale pokoušíte se navázat kontakt. Když jsem zjistil, v jaké jste situaci, stáhl jsem se, abyste mohli projít. Vtom jsem zachytil velice nepřátelskou myšlenku jednoho z vašich druhů a musel jsem zasáhnout."

"Co se stalo?" zeptal se Kan.

"Pouze jsem spustil elektrické pole. Když zmobilizujeme ionty, můžeme si elektricky nabít membránu. Vlhký vzduch je dobrý vodič, dojde k prudkému jiskření. Na protivníky silně zapůsobilo, ale ve skutečnosti je skoro neškodné. Vaši druzi a Psarci se dali na útěk a momentálně budou určitě hodně daleko, protože v okruhu několika kilometrů nevnímám žádnou další myšlenku."

"Jste jediný humanoid, který před námi neprchal, ale snažil se navázat kontakt," poznamenala jiná obří buňka.

"Víte, jsem ve velice zvláštní situaci," vysvětloval Kan. Mezi lidmi je jen málo těch, kteří dokážou přijímat nebo vysílat myšlenky. Navíc jsem jediný člověk, který už prozkoumal váš svět. Když jsem vešel do jeskyně, překvapil mě pach, ale původně jsem si myslel, že je to jen shoda náhod."

Vyprávěl jim, jak před sedmi lety narazil na sluneční soustavu s dvanácti planetami. Přiblížil se k té páté, která se jako jediná zdála obyvatelná. Připomínala jedinou tropickou bažinu. Když mu obrazovka ukázala silné energetické emise, pochopil, že planetu obývají inteligentní bytosti. Překonal počáteční strach a podařilo se mu s nimi navázat telepatické spojení. Dozvěděl se od nich, že si říkají Entamebové a původně byli mikroskopicky malí stejně jako první buňky, jež se objevily na Zemi.

Evoluce tam však probíhala jiným směrem. Zatímco na Zemi se buňky množily a dělily a vytvářely tak stále složitější organismy, v tomto prakticky vodním světě pouze rostly. V cytoplazmě se specializovaly mitochondrie a jejich činnost koordinovalo stále větší jádro. Některé druhy buněk vyhynuly, jiné se naopak vyvíjely stále dál, až dokázaly myslet. Zrodila se tak skvělá civilizace, ale naprosto odlišná od Země. Jisté shody však bylo možné pozorovat, například v technice.

Entameby jeho vyprávění nadchlo. Vždyť jim vlastně přinášel novinky z jejich vlasti! A zasypali ho otázkami. Mentální způsob konverzace sice Kana dost namáhal, ale ochotně jim odpovídal na dotazy.

"Takže naše vláda navázala styky s Pozemskou unií?" zeptal se první Entameb.

"Zatím ne, protože jsem to vaší vládě rozmluvil a slíbil jí, že o vaší existenci pomlčím. Techniku máte skvělou, ale ve zbrojení bohužel ještě pokulháváte. Moji krajané jsou obětaví a ušlechtilí - o tom není pochyb -, ale bohužel obvykle až potom, když napáchají nenapravitelné škody. Vy Entamebové jste mírumilovný národ, orientovaný vysloveně na duchovno, a já se obávám, že předčasný kontakt s

pozemšťany by vám neprospěl."

Ještě dlouho jim vyprávěl o svém životě a o svém zatčení.

Jejich mysl byla v přímém kontaktu s Kanovou, takže jakékoli předstírání bylo zbytečné.

"Máte šlechtného ducha," konstatovala jedna z těch cizích bytostí. "Škoda, že vaši představitelé nejsou tak moudří. Odpočíte si a my zatím budeme přemýšlet, jak pomoci vám a té mladé ženě."

Kan zhasl baterku, zavřel oči a usnul s Brit v náručí.

17

Mladá Psarka se vzbudila hladu. Protože i nadále panovala tma, nedokázala odhadnout, jak dlouho spala. Cítila se však odpočatá a z toho usoudila, že musela uplynout přinejmenším celá noc. Vnímala Kanovo teplé tělo a zmocnila se jí taková touha, jakou se svým snoubencem nikdy nepocítila. Přitiskla se k němu a poslepu vyhledala jeho rty.

Polibek Kana probudil. Instinktivně si ji k sobě přitáhl a začal se s ní líně milovat.

Když se o něco později skutečně probudil, vysvětlil Brit, kdo ty příšery ve skutečnosti jsou. Jeden

Entameb mu přitom pomáhal a své myšlenky infiltroval do její mysli.

Napůl uklidněná Brit pak souhlasila, že se na Entameby podívá. Nebýt Kana, jistě by se dala na útěk, ale s ním se jí nakonec podařilo strach překonat.

"Přemýšleli jsme o vás," řekl jeden Entameb. "Je tu jen jedno praktické řešení. Musíte Psarcům pomoci ke svobodě a zbavit je těch pánů. Nemyslíme si, že by to nějak vážně narušilo jejich rovnováhu. Pouze jim přinesete o něco dřív pravdu, na kterou by stejně jednoho dne přišli sami.

Získáte si tím jejich přízeň a budete pod jejich ochranou. Vaši druzi se pak budou muset podvolit, jinak by umřeli hladu. Zůstanete tady totiž dlouho, věřte našim zkušenostem. Své slunce budete hledat jen těžko."

"Ale jak bych jim mohl pomoci?" namítl Kan. "Jsem sám a nemám zbraň."

"Nabízíme vám pomoc, i když je nepatrná. Příliš suché klima nám bohužel neumožňuje opustit horu a dobře víte, že útočné zbraně neznáme. Ale když jsme odlétali na výpravu za neznámými světy, sestrojil jsem paralyzátor, abychom se měli čím bránit před šelmami. Tento paralyzátor způsobí strnutí periferních příčně pruhovaných svalů. Ve slabé dávce vyvolává křeče, ale když se intenzita zesílí, paralyzuje všechny svaly, včetně svalů dýchacích a srdečních."

Entameb se pustil do výkladu technických podrobností, ale Kan se v jeho informacích brzy začal ztrácet, protože entamebská technika byla přece jen značně odlišná od pozemské.

"V noci jsem se vrátil na naši loď," pokračoval Entameb. "Paralyzátor jsem trochu přizpůsobil vašemu organismu. Myslím, že by tak mohl fungovat. A ostatní už záleží na vás."

Kan poděkoval a zvědavě se zeptal: "Kde jste vlastně přistáli?"

"V soutěsce nedaleko odtud. Vybrali jsme si to místo, protože je tam obrovský vodopád. Naše organismy potřebují značné množství vody. Nikdy nás nenapadlo, že zde zůstaneme tak dlouho. V průměru se sice dožíváme asi tři sta vašich let, ale je pravděpodobné, že zde zemřeme."

"I já uvažoval o vašich problémech," dodal, "a nemůžu pochopit, že lokátor nedokázal najít vaše slunce. Jak vlastně pracuje?"

"Nebeskou klenbu jsme rozdělili na čtverce a analyzátor spektr o graficky zkoumá záření každé hvězdy."

Kan se v duchu usmál. Takhle se chová elektronický mozek! Když dostane zadání, zkouší každé řešení a nehledí na čas.

"Mohli byste mi předat dosažené výsledky?"

"Proč ne," odpověděl překvapeně Entameb, "ale bude to pro vás znamenat hroznou práci. Nemáme jako vy obrazy nebo obrazovky, protože vidíme jinak. Pro nás je vše mentální impuls. Dokázal bych vám přenést údaje z počítače, ale nemyslím si, že byste byl výkonnější než on."

"To určitě ne, ale mám tu výhodu, že jsem hodně cestoval a spíš jsem se spoléhal na svou paměť než na počítač."

"Odpočíte si ještě chvíli, promluvíím s přáteli a pokusíme se tento nesnadný úkon provést."

Kan osaměl a rozsvítil. Uvědomil si, že má hlad, vzal si tabletku a jednu podal Brit. Zbývaly jim už pouze dvě. Nejpozději zítra musí najít něco k snědku.

Brit lačněla po něžnostech a Kan se nenechal dlouho pobízet. Brzy oba ztratili pojem o čase. Když se ozvala Entamebova myšlenka, měl pocit, že uplynulo pouze pár minut.

"Jsme hotovi. Jeden přítel se vrátil na loď a zeptá se mozku. Odpovědi předá mně a já zase vám. Takovýmto způsobem váš mozek přijme informace lépe."

Kan přikývl a připravil se. Zhasl a zakryl si uši, aby ho nerušil žádný zvuk.

Brzy měl pocit, jako by vnímal celou Galaxii. Na temném pozadí zářilo množství bodů. Rozeznával čtvercovou síť. Asi čtvrtina čtverců byla vyšrafovaná, ty už mozek prozkoumal. Když si vstúpil do paměti celkový pohled, k velkému překvapení Entamebů se zaměřil na již prozkoumané čtverce. Dvě hodiny se vyptával počítače.

Už si skoro začínal zoufat, když náhle dospěl k prvnímu pozitivnímu údaji. Od něj se pak metodou pokusů a omylů dostal do oblasti, v níž se snad nacházeli.

Mozek to natolik vyčerpalo, že přerušil kontakt.

"Ať analyzátor prohledá čtverec MX 28," navrhl Jess Kan. "Řekl bych, že vaše slunce by mohlo být právě tam."

"Jak jste na to přišel?"

"Váš přístroj pracoval dobře a díky němu jsem mohl lokalizovat řadu známých hvězd. Z toho jsem vycházel. Vzpomněl jsem si na souřadnice vaší soustavy a podařilo se mi najít její přibližnou polohu. Magström nás zahnal hodně daleko od obvyklých tras."

Entameb předal informaci druhovi na lodi a pokračoval: "Přinesl jsem vám ten paralyzátor. Rozsviťte!"

Kan poslechl a spatřil bělostnou kostku o hraně dvacet centimetrů. Všechny plochy měla hladké až na jednu, z ní vystupoval kruh.

"Odtud vychází paralyzující vlna. Touto stranou to nikdy nesmíte držet proti sobě! Na nás paralyzátor nepůsobí, nemáme příčně pružované svalstvo." Entameb předvídal Kanův dotaz a dodal: "Ovládá se mentálními impulzy. Pro vás by to měla být hračka. Zkuste to."

Kan uchopil kostku a namířil ji proti klenbě. Soustředil se a nařídil palbu na plný výkon. Ozvalo se zabzučení a kostka vydala slabý fialový záblesk.

"To je ono!" pochválil ho Entameb. "Paralyzátor má díky zabudovanému generátoru prakticky neomezenou životnost. Nebudu vás již déle zdržovat, protože vím, že si nutně musíte opatřit potravu. A kdyby se vám útěk nezdařil, vždycky se můžete uchýlit do těchto jeskyní."

Ještě Kanovi vysvětlil, jak se nejrychleji dostanou ven, a dodal:

"Jestliže se nám, jak aspoň doufám, podaří brzy lokalizovat naše slunce, stejně nám potrvá ještě týden, než se připravíme k odletu. Pokud to půjde, přijďte mi říct, jak jste dopadli."

Kan a Brit se vydali na cestu. Netrvalo dlouho a spatřili před sebou světlo. Než Kan vyšel z jeskyně, zachytil ještě poslední zprávu:

"Díky, příteli, a přejeeme hodně štěstí!"

Slunce se sklánělo k západu a Kan si s hrůzou uvědomil, že svým pronásledovatelům unikli teprve před čtyřiaadvaceti hodinami. Zvolna scházeli k lesu. Když dorazili k prvním stromům, nastala už tma. Kan se rozhodl, že se zde utáboří a budou pokračovat až za rozbřesku.

18

Když se Kan vzbudil, slunce už stálo vysoko na obloze. Byl příliš vyčerpaný mentální komunikací s počítačem a prospal celých dvanáct hodin. Automaticky natáhl ruku po Brit, ale nahmatal jen holou zem. Překvapeně se posadil, ale hned se uklidnil a usmál se. Nikam nezmizela, nic se jí nestalo, seděla jen pár kroků od něj a splétala jakési rostliny.

Když si všimla, že už je vzhůru, radostně vykřikla a hned si k němu přisedla.

"Napadlo mě," ukázala na své dílo, "že by pro tebe bylo pohodlnější nosit kostku kolem krku, a tak jsem udělala takovou taštičku."

Uchopila paralyzátor, vsunula ho do sítky a zavěsila mu ji na krk.

Kan přikývl. Kontrast mezi primitivním pouzdrém a špičkovou technikou Galaxie ho docela pobavil.

Trápil je hlad, a tak snědli poslední dvě tabletky.

"Myslíš, že by otroci dokázali sebrat odvahu a postavit se pánům?" zeptal se jí najednou.

"Nevěřím, že by chtěli riskovat svůj bídný život."

"Stačilo by mi dvacet mužů. Jakmile to rozjedeme, ostatní se přidají."

Brit dlouho přemýšlela.

"Na to by ti odpověděl jedině Xol. Občas se u něj večer scházejí přátelé a dlouho debatují."

"O čem?" zeptal se jí Kan nahlas. Na místní jazyk si zvykl a místy už nedokázal rozlišit, jestli s Brit hovoří telepaticky nebo slovy.

"To nevím. Ženy tam nemají přístup. Jednou jsem se pokoušela poslouchat, ale snoubenec mě přistihl a pořádně mi nařezal."

"Nenáviděla jsi ho za to?"

Udiveně na něj pohlédla. "Proč? Vždyť jsem si to zasloužila."

Kana její odpověď pobavila, ale nedal to na sobě znát. "Dokázala bys Xola najít?" zeptal se.

"Je to někde na kraji pláně, asi dvě hodiny cesty od té vaší podivné věže."

"Tak se tam vydáme, ale budeme muset obejít hrad a dát si pozor, aby nás nechytili."

Vyrazili na cestu. Kan šel napřed a všechny smysly měl ve střehu. K polednímu se Brit náhle zastavila.

Prstem ukázala na jakýsi namodralý stín.

"To je gritex," vydechla. "Ještě si nás nevšiml. Patrně číhá na jinou kořist. Musíme rychle pryč."

Kan ale zavrtěl hlavou. To je ideální příležitost, jak vyzkoušet paralyzátor, pomyslel si.

Sáhl po kostce a vydal mentální povel ke střelbě. Z kruhu vyšel fialový paprsek. Zdánlivě se nic nezměnilo. Šelma dál číhala na kořist. Kan se nejistě přiblížil s dýkou v ruce, prst měl na pojistce, která ovládala elektrický článek. Gritex se nehýbal.

Když byl od šelmy jen dvacet kroků, uvědomil si, že má zavřené oči. Stiskl pojistku a přiblížil rozžhavenou čepel ke zvířeti. Nereagovalo. Bylo skutečně paralyzováno. Kopl do něho a gritex se převrátil na bok. Nohy měl úplně zcepenělé. Mrtvý ale nebyl, protože stále dýchal.

"Za pár hodin to ztuhnutí pomine," vysvětlil nepříteli přesvědčené Brit.

Nyní už viděli i zvíře, na které gritex číhal. Na nedaleké mýtině se klidně pásł zatoulaný zelak. Kan neváhal a použil kostku znovu. Býložravec ztuhl.

Brit pochopila, oč jde, sebrala Kanovi speciální nůž a rozběhla se k zelakovi. Zvíře usmrtila a ze zadní kýty mu vyřízla obrovský kus masa, který napíchla na větev.

Nasbírala suché dřevo a zklamaně na ně pohlédla.

"Nemůžu ale najít jiskřivé kamínky," povzdychla si.

Kan se sklonil a zapálil dřívka zapalovačem. Brit nadšeně foukala do ohně. Když plameny dosáhly dostatečné výše, zavěsila nad ně maso. Za dvacet minut už Kanovi hrdě předložila pečení.

Kapitán si kousek uřízl a ochutnal. Jedl v životě už chutnější maso. Tohle bylo poněkud vláknité, navrchu spálené a uvnitř polosyrové. Ale po dvou dnech na syntetických tabletách byl vděčný i za to.

Všiml si, že Brit si nevzala ani sousto.

"Proč nejíš?"

"Počkám, až dojíš. Vezmu si, co zbude."

Kan si mimoděk vzpomněl na feministické spolky na Zemi. "V mé zemi je zvykem," vysvětloval, "že muž a žena jedí společně. Takže si vezmi, jenom zbytečně marníme čas."

Jeho přístup ji překvapil, váhala, ale když na ni s úsměvem kývl, lačně se do pečeně zakousla.

Dojedli a kapitán vstal.

"Moment," protestovala, "přece tady všechno to maso nenecháme. Možná že několik dní na žádného zelaka nenarazíme."

Upletla z lián brašnu a odřízla další kus masa. Brašnu s masem si zavěsila na ramena a řekla: "Můžeme jít. Večer ti připravím už něco lepšího."

Šli celý den, pouze odpoledne se na chvíli zastavili.

Když se slunce chýlilo k obzoru, Brit řekla: "Bližíme se už ke Xolově skrýši. Doufám, že ho páni nenašli před námi."

Kanovi se to nezdálo pravděpodobné, nikde nebylo vidět známky lidské přítomnosti. Náhle mu za zády zašustilo listí. Prudce se otočil a už se chystal použít paralyzátor. V poslední chvíli poznal Xola.

Xol se k nim radostně vrhl.

"Páni tvrdili, že vás v té prokleté hoře sežrali netvoři."

Brit se hned dala do vyprávění, co všechno zažili.

Kan si všiml, jak se Xol chtivě dívá na syrové maso, které Brit odložila na zem.

"A co kdybys udělala něco k večeři," řekl jí. "Jsem přesvědčený, že náš přítel už dlouho nejedl."

Řekl to jen tak žertem a překvapil ho účinek jeho slov. Brit okamžitě zmlkla a poklekla mu u nohou.

"Promiň, úplně jsem zapomněla na své povinnosti."

O několik minut později už Xol s Kanem seděli pod stromem a sledovali mladou ženu, jak opéká maso.

"Vybral sis dobrou ženu," pravil vážně Xol, "ale potřebuje pevnou ruku. Nezapomeň jí občas nabít."

Kapitán se usmál a neodpověděl. Dosud se vyhýbal všem milostným dobrodružstvím. Domovem mu byla loď a jedinou skutečnou vášní vesmír. Asi by už měl myslet na to, aby změnil způsob svého života. Brit by byla určitě vynikající družka. Xol už bral jejich spojení za samozřejmost a nejínak by tomu jistě bylo i s ostatními Psarci. Snadno by se šzil s jejich společností.

Když dojedli, Kan se zeptal:

"Jak ses dozvěděl, že nás páni pronásledovali?"

"Ráno jsem potkal jednoho spolehlivého přítele, který mi přinesl zprávy z vesnice."

"Když mám teď tu strašlivou zbraň, myslíš, že by tví druzi souhlasili s povstáním?"

Xol se zamyslel. "Někteří budou mít jistě odvalu, ale musím jednat opatrně, neboť páni mají mnoho donašečů." Ještě dlouho debatovali u dohasínajícího ohně. Brit si přišla sednout vedle Kana.

"Tady jsme vydáni na milost hlídce, která chodí pravidelně kontrolovat stáda," řekl Xol. "Ale protože dokážeš znehybnit gritexe, zavedu tě zítra mnohem dál na západ, na místo, kam páni nikdy nechodí, a pak se pokusím shromáždit spolehlivé přátele. A uvidíme."

Když si šli lehnout, Brit se docela samozřejmě přitulila ke Kanovi. Kan se z ostychu ke Xolovi ani nehnul, ale mladá žena zřejmě chtěla demonstrovat Xolovi jejich vztah. Nakonec dosáhla, čeho chtěla.

19

"Vstupte, Gregory, nejsem žádný duch," řekl s úsměvem Kan, když spatřil, jak užasle se lodník tváří.

Gregory si od srdce zaklel. "Jsem tak rád, že vás zase vidím, kapitáne," řekl. "Velitel nám povídal, že vás před jeho očima sežrala jakási obrovská měňavka."

"Jsem příliš tuhé sousto," zasmál se Kan. "Posad'te se a vysvětlete mi, proč bloudíte takhle po lese. Xol mi tvrdil, že jste se skrýval. Proto vás sem přivedl."

Gregorymu spadl kámen ze srdce. Když byl v akci, dokázal jednat rychle a pohotově, ale jakmile nastal klid, potřeboval nějakou autoritu, o kterou by se mohl opřít. Kapitánova přítomnost řešila veškeré jeho problémy. Kan určitě bude vědět, jak pozemšťany vysvobodit.

Vylíčil mu svůj příběh a na závěr řekl: "Stejně nechápu, proč na nás tak náhle zaútočili."

"To není tak těžké uhodnout," usmál se Kan. "Yag a jeho stoupenci se chtějí zmocnit zbraní a lodi, kterou považují za hrad. Tím mě zbavili posledních pochybností. Nechtěl jsem zasahovat do ryze místních záležitostí. Na druhou stranu musím přiznat, že mi zneškodněný Corn dělá docela radost. S jeho úctou k zavedenému pořádku bych si dokázal představit, jak bojuje na straně pánů proti povstalcům."

"Kdyby je napadlo předhodit ho té masožravé rostlině, tak velká ztráta by to zase nebyla," zabručel Gregory.

"Kolik mají vlastně pistolí?" zeptal se Kan.

"Když jsme opouštěli loď, měli pistole jenom Tyler, Paul a Corn. Ale nemyslím si, že by ti divoši s nimi uměli zacházet."

"Nepodceňujte je. Za pár hodin z nich mohou být stejně dobří střelci jako vy."

Do chýše vešel jeden Psarec a hrdelním hlasem pronesl dlouho větu.

"Oznamuje nám," tlumočil Kan, "že muži jsou připraveni k boji. Nejlepší bude zaútočit rovnou, než se Yag rozhodne, že zajatce usmrtí."

Gregory roztržitě přikývl, protože ho zaujala krása mladé ženy, které seděla v koutě. Kan sledoval jeho pohled.

"Představuji vám Brit. Rozhodl jsem se, že z ní učiním svou ženu. Takže nemá smysl po ní pokukovat."

Lodník zrudl. "Já vůbec nechtěl..." Kapitán se rozesmál a dodal: "Až se zmocníme hradu, určitě se tam

najde spousta dívek, které podlehnou vašemu slovanskému kouzlu. Takže vzhůru na cestu!" Před chýší se shromáždilo asi dvacet mužů. Měli podivné štíty spletené z rostlin a potažené jakousi nahnědlou hmotou a oštěpy s kamennými hroty. "To jsou teda zbraně," poznamenal Gregory.

"Můj vynález, prosím," usmál se Kan. "Žiravina, kterou používají bojovníci, je uzavřena v kuličkách z vypálené hlíny. A tak mě napadlo potřít tou hlínou spletený rákos. Doufám, že tak budou aspoň trochu chráněni. Navíc jsem jim poradil, aby si na hole připevnili špičaté kameny."

"To já dám přednost pistoli," řekl Gregory s úsměvem a poklepal si na pouzdro.

"Nícmeně vás žádám, abyste ji použil pouze v případě nejvyšší nouze," řekl mu naprosto vážně kapitán.

"Chci vyvolat takovou maličkatou revoluci, ne masakr."

Gregory, který byl v podstatě mírumilovný člověk, kývl a hned podal pistoli Kanovi.

"Vezměte si ji vy, vždyť nic nemáte. Mně stačí pěsti." Kan nabídku odmítl a poklepal si na síťku, která mu visela na krku. "Mám vše, co je třeba, abych zamezil zbytečnému krveprolití."

Gregory se ho už nestačil na nic zeptat, protože kapitán vykročil. Přiběhla k němu Brit a podávala mu štít. "Udělal jsem ho pro tebe."

"Díky, ale budu radši, když zůstaneš někde vzadu." Divoce zavrtěla hlavou.

"Půjdu vedle tebe a ponesu ti štít, dokud nezačne boj." Kan se s ní nechtěl přit.

Po celou cestu se nedokázal ubránit skryté úzkosti. S Xolovou pomocí se mu za týden podařilo shromáždit jen devatenáct mužů, kteří byli ochotni se bit. Jejich válečnické umění bylo však spíš podprůměrné. Obával se, že při první potyčce jich polovička vezme do zaječích. Bude mu paralyzátor vůbec stačit?

To nevěděl, protože zatím neměl možnost si ho pořádně vyzkoušet. Entamebové mu navíc zapomněli říct, na jakou vzdálenost je zbraň účinná. A minulý týden ji použil pouze dvakrát na zelacích, aby nakrmil svou hladovou "armádu".

Večer nařídil přestávku v pochodu. Muži si na ohni opékali čtvrtku zelaka.

Opodál se Kan radil s Xolem a Gregorym. Brit, které nic neušlo, jim přinesla kusy masa, které odřízla kapitánovým nožem. Kan jí svěřil nůž do opatrování a Brit na to byla jaksepatří hrdá a velice ráda se s nožem předváděla.

Gregory celý den neměl v ústech ani sousto a pečínka mu velice chutnala.

"Ti šestinozí zelakové dají víc masa než pozemští volové," podotkl spokojeně.

Když dojedl, Kan nakreslil na zem plán osady a hradu.

"Podle mého názoru bychom měli zaútočit na hrad od severu, tam je les. Nebudeme tak muset procházet osadou, to bychom předčasně vyvolali poplach."

"Ale jak se dostaneme přes hradby?" namítl Xol.

"Stejně jako předtím. Musíme natrhat v lese liány, poleze se nám líp."

Xol souhlasil a šel vydat příslušné rozkazy.

Gregory se náhle rozchechtal na celé kolo. "Děsně rád bych viděl, jak se Corn tvářil, když zjistil, že jste uprchl, kapitáne. Tyler mi to vyprávěl a náramně jsme se tím bavili. Pak nám náladu zkalila zpráva o vaší smrti. Jak jste se vlastně zbavil těch magnetických pout? Já si myslel, že to ani nejde."

"To jsem si myslel taky. O tuhle maličkost se postarala tady Brit."

Gregory se na dívku krátce zahleděl a potom s obdivem řekl: "Klobouk dolů, kapitáne. Vy to ale se ženskými umíte. Stačí vám pár hodin a hned je ochotná nasadit za vás život!" Odmlčel se. "A jak jste unikl té nestvůře?"

"To je dlouhá historka," odpověděl vyhýbavě Kan. "Řeknu vám to někdy později. Teď už spěte, ráno musíme brzy vstávat a chci, abyste byl ve formě."

Gregory sice hořel zvědavostí, ale přesto uleh. Surové probuzení a dlouhá cesta lesem ho unavily.

20

K hradu dorazili druhého dne dopoledne. Kan nařídil mužům, aby se rozptýlili na kraji lesa, a sám pozoroval hradby.

Stáli na nich jen dva strážníci. Lesu nevěnovali pozornost, spíš se dívali na cosi, co se odehrávalo na nádvoří.

Kapitán vydal mentální povel a z kostky vyšlehly dva fialové paprsky. Psarci na ochozu znehybněli. "Vy jste je paralyzoval!" vydechl Gregory. "To je ale věčička! Kde jste to vzal? O takové zbrani jsem v životě neslyšel."

Kan se jen usmál a neodpověděl. Mávl na muže a potichu se rozběhl k hradbám. Psarci byli silně nervózní a více než polovina byla připravena vzít při první známce nebezpečí nohy na ramena.

Gregory se opřel o zeď, zkřížil ruce a Kan mu vylezl na ramena. Naskytla se jim dramatická podívaná. Většina bojovníků se rozestoupila kolem nádrže a obkličovala zajaté pozemšťany. Kan měl sto chutí zasáhnout, ale opatrnost mu v tom zabránila. Na ochozu totiž stály další stráže a ty bude třeba vyřídít nejdřív. Kan postupně paralyzoval jednoho po druhém.

Dole u nádrže to pro pozemšťany nevypadalo dobře. Dva bojovníci popadli Jarvika za ruce a za nohy. Potom ho ale zase pustili na zem, čímž Kan získal čas, a vyhoupl se na ochoz.

Lehl si na břicho, aby ho z nádvoří nebylo vidět. Pomohl nahoru Gregorymu a potom Xolovi. Po nich nejistě následovali ostatní.

Nádvořím přejel ohnivý zášleh.

"Měl jste pravdu, kapitáne," zabručel Gregory. "Už to se zbraněmi umějí. S chutí bych toho Yaga potrestal za zradu, ale mám strach, že bych zasáhl vaše přátele."

"Ani hnout, Gregory! Nechte to na mně!" Kan sáhl po kostce a nejdřív ochromil bojovníky, kteří byli od pozemšťanů nejdál. Naštěstí žádný z nich neupadl. Brzy mu zbývala už jen skupina kolem Yaga a pozemšťanů.

V té chvíli Kan zaváhal. Kdyby Psarce paralyzoval jednoho po druhém, zabralo by to příliš mnoho času a ostatní by si toho jistě všimli. Jejich reakce mohou být nepředvídatelné a brutální.

Na nádvoří se mezitím věci daly do pohybu. Bojovníci popadli pro změnu Corna a zjevně se ho chystali předhodit masožravé rostlině. Kapitán k němu sice necítil pražádné sympatie, reagoval však instinktivně a celou skupinu přejel paralyzujícím paprskem.

Nyní měli cestu volnou! Kan šel příkladem a seskočil na nádvoří jako první. Ostatní jej následovali.

Když Psarci viděli, že se jejich nepřátelé nehýbají, rozběhli se po nádvoří a chystali se je proklát oštěpy. Kan je na poslední chvíli zastavil. Přistoupil k Yagovi a odebral mu termickou pistoli. Pak si zavolał Xola, předal mu zbraň a krátce ho poučil, jak se s ní zachází.

"Naříd' svým mužům," poradil mu potom, "aby bojovníkům odebrali praky a zásoby roxu. Potom vpadněte do hradu. Možná tam ještě někdo zůstal. Musíte je všechny co nejrychleji zneškodnit, dokud jsou zmatení. Jestli jim necháte čas, aby se vzpamatovali, pokusí se o poslední zoufalý boj." Xol přikývl a vykřikl rozkazy.

Kan zatím přistoupil k Maud. Neznal přesné účinky paralyzátoru, ale pro případ, že by byla ještě při vědomí, ji chtěl uklidnit.

Vtom jeho pozornost upoutal Gregoryho výkřik. Prudce se obrátil a viděl, jak z paláce vyběhl jeden bojovník. Roztácel prak a vrhl rox, dřív než ho Kan stačil paralyzovat.

V té chvíli přiskočila Brit, která chodila Kanovi ustavičně v patách, a nastavila štít. Roxová kulička se o něj rozbila.

"Díky," řekl Kan a sevřel ji v náručí. "Ty jsi takový můj anděl strážný."

Bojovníka olízl ohnivý paprsek a nebožák se skácel pár metrů od nich.

"Omlouvám se, kapitáne, ale kdybych ho nezastavil, zkusil by to znovu," řekl Gregory a s obdivem se podíval na Brit. "Ta holka má ale reflexy! Nebýt jí, jste pokropenej kyselinou od hlavy k patě."

Od hradní budovy se ozývaly výkřiky. Kan s Gregorym se obrátili a chystali se vystřelit. Byl to však jen planý poplach.

Z hradní brány vycházel Xol a za ním rozradostněné otrokyně.

"Už tam není jediný bojovník. Jsme pány hradu," křičel.

Kan ukázal na paralyzované bojovníky.

"Měli byste je zavřít do kobky, kterou tak dobře znáte. Za několik hodin se proberou."

Xol s pomocí osvobozených otroků odvedl své bývalé pány do žaláře. Kapitán s Gregorym zatím přenášeli pozemšťany do síně.

Kan byl přesvědčený, že paralyzovaní slyší. Postavil se tak, aby na něj viděli, a řekl: "Nemějte strach, je

to jen přechodný stav. Zůstane s vámi Gregory a bude na vás dávat pozor. Já se jdu ještě přesvědčit, jestli naši přátelé nedělají nějaké hlouposti."

Novinka o uvěznění pánů se rozšířila rychlostí blesku a nádvoří zaplavil nenávistně hulákající dav. Zoufalý Xol se na to jen bezmocně díval. Když se ukázal Kan, nastalo ticho. Xol se k němu rozběhl a padl na kolena. Ukázal na Psarce. "Chtějí vám poděkovat za osvobození." Kan ho rychle zvedl.

"Teď se musíte zorganizovat. Svolej radu a rozhodněte se, jak budete žít dál." Xol dlouho přemýšlel.

"To nedokážu," zabručel. "Dlouhá léta o všem rozhodovali pouze pánové. Jedině vy nám můžete poradit a nikdo nebude o vašich rozhodnutích pochybovat. Se mnou by tomu bylo jinak. Jakmile opadne nadšení, nejméně deset jich bude uvažovat o tom, že by mě nahradili. A pak bychom mezi sebou válčili tak dlouho, dokud by nepřišli noví pánové a nevnutili nám svou moc." Xolova prozíravost kapitána překvapila. "Podle toho, co jsi právě řekl, mám pocit, že by z tebe brzy byl vynikající náčelník," řekl.

"Ale než to tví druzi pochopí, budu ti muset pomoci." Změnil téma. "Naříd jim, ať porazí několik zelaků. Hezky to oslavíme. Tím je zaměstnáš a aspoň nebudou dělat hlouposti."

Kanův návrh byl přijat s nadšením a Psarci se dali hned do díla. Konečně se jednou v životě dosyta najedí! Kapitán se pak s Xolem a Brit vrátil do hradu. Pozemšťané se už zvolna probírali ze strnulosti. Podle bolestného výrazu jejich tváří to nebyl snadný přechod.

Je vidět, že obličejové svaly jim už fungují, pomyslel si Kan. "Je mi líto, co jsem vám způsobil, ale bohužel to nešlo jinak," omlouval se.

Corn, který se vzpamatoval jako první, se ušklíbl: "Pořád lepší nějaká ta křeč než posloužit té zatracené rostlině jako přesnídávka."

Brit jim dala napít. Když se jakžtakž rozhýbali, zahrnuli Kana otázkami.

"Jak se vám podařilo uniknout té příšeře?" divil se Torf. "Byl bych přísahal, že jsem na vlastní oči viděl, jak vás pohltila."

"Jaké příšeře?" zeptal se Kan. "Entamebové mají jinou civilizaci, ale je přinejmenším stejně tak vyvinutá jako naše. Znaří lety subprostorem a na Psar je rovněž zahnal magström."

Corn tiše zaklel.

"A jak jste s nimi tak rychle navázal kontakt?" nevycházel Torf z údivu.

"To je prosté. Před několika lety jsem jejich planetu navštívil. Slíbil jsem však, že si její souřadnice nechám zatím pro sebe. Byl bych rád, kdybyste po návratu na Zem rozšířili informaci, že existují. Bylo by smutné, kdyby nějaká průzkumná loď tuto planetu objevila a zahájila na ně střelbu, protože by je považovala za obyčejná zvířata. Entamebové jsou mírumilovní, ale jejich zbraně se vyrovnají našim. Mohl by z toho být krvavý konflikt." A Kan zevrubně vyprávěl o osudu Entamebů a jejich pobytu v hoře.

"Pokud tomu dobře rozumím," poznamenal zklamaně Torf, "stále ještě nemůžeme odletět. Jestli jejich lokátory za čtyřicet let nic nepořídily, pak pochybuju, že naše se toho zhostí líp."

Pozemšťané zesmutněli. Pouze Maud nedala najevo žádné pohnutí.

Kan se usmál.

"Vaše situace je poněkud jiná. Díky Entamebům, kteří mě spojili s jejich počítačem, už vím, kde se přibližně nacházíme, a lokalizoval jsem sektory, které je třeba prohledat. Podle mě to nepotrvá ani týden a mozek nám vyhodí souřadnice Pozemské unie."

Dostavil se Xol a oznámil, že vše je připraveno na hostinu a že se čeká už jenom na ně.

"Díky." Kapitán vstal. "Hned jsme tam."

"Vy už mluvíte psarsky?" divil se Corn.

"Mám nadání na jazyky," odpověděl Kan.

"Ale stejně," řekla Maud. "Jak jste to zvládl bez tlumočnicka?"

Kapitán pokrčil rameny. "V případě Entamebů by mi tlumočnick stejně nebyl k ničemu."

Maud se na něj zadívala a pochopila. "Takže jste telepat!"

"Pojďte se najíst," vyhnul se odpovědi. "Nesnažte se mi vzít moje tajemství. Jen se podívejte na Corna! Ten ve mně vidí ztělesněného ďábla."

Na nádvoří plály ohně a na nich se opékaly zelačí kýty.

Pozemšťané si sedli na zem a Brit hned Kanovi přinesla pěknou porci masa. Potom obsloužila Gregoryho.

Tyler zmíral zvědavostí a neustále kapitána zasypával otázkami. Ten mu ochotně odpovídal. Mnohem později Corn prohodil: "A co kdybych vás, Kane, upozornil na to, že jste pořád ještě zatčený?" "To by byla těžká chyba," odpověděl chladně kapitán a pronesl dlouhou větu v psarštině. Nejdříve zavládlo hrobové ticho a potom se ozvaly zlostné výkřiky, z nichž pozemšťané rozuměli pouze slovu gapa. Zavládla nepřátelská atmosféra. Pozemšťané zneklidněli, kolem nich se začal svírat kruh. "Co se stalo?" zeptal se nejistě Corn. Kan se jen pousmál. "Řekl jsem jim pouze, že mě chcete zatknout. Navrhují, že vás rovnou předhodí té masožravé rostlině." Policista zbledl jako stěna. Kolem sebe viděl jen pohledy sršící nenávistí. Brit se na něj upřeně dívala a v ruce svírala Kanův nůž. Nepochyboval o tom, že při sebemenším podezřelém pohybu ucítí jeho ostří. I Xol se na něj upřeně díval a lehce přejížděl rukou po pažbě termopistole. "Vždyť to byl jen žert," vyhrkl Corn. "Vzhledem k tomu, co všechno jste pro nás udělal, nemůže být o nějakém zatčení ani řeč." "Řekl bych, že tohle je mnohem rozumnější," souhlasil Kan a opět řekl něco psarsky. Atmosféra se rázem uvolnila. Kan vstal a řekl pozemšťanům: "Měli byste si teď jít lehnout. Zítra se vrátíme na loď a zkusíme namířit lokátory správným směrem."

21

V následujících dnech Kan usilovně pracoval. Vrátil se na loď a sledován Torfovým udiveným pohledem pozměnil nastavení lokátorů. Za posledních deset dnů prozkoumali jen nepatrnou část nebeské klenby - a s negativním výsledkem.

Pozemšťané se poučili. Byli nedůvěřiví a drželi se pohromadě. Pouze Maud trávila celé dny v domorodé vesnici a nikdo nevěděl, čím se tam zabývá.

Kana zavalila řada problémů. Psarci ho naprosto přirozeně považovali za svého náčelníka a musel rozhodovat všemožné spory, které nastaly po pádu pánů.

Neměl náladu utápět se v detailech a rozhodovat, a proto si svolal asi desetičlennou radu. Xol v ní přirozeně nemohl chybět. To on vybral další členy. A tak vznikl zárodek jakési kolektivní vlády, která zřejmě nejlépe vyhovovala místnímu naturelu.

Jejím prvním aktem bylo odsouzení Yaga a Fara k smrti. Kan se chystal protestovat, ale vycítil, že by v tomto případě narazil. Vládce a jeho přísluhovač obyvatele příliš trápili, než aby jim dokázali odpustit. Dosáhl však aspoň toho, že vládcovy bojovníky opět přijali mezi sebe. Byl tak dán základ k budoucímu smíření.

Kan se vrátil do prokleté hory. Brit, přestože se bála, jela s ním. Zelaky nechali před jeskyní a vešli do hory.

"Děkuji, příteli," uvítal je jeden z Entamebů. "Díky vám jsme konečně lokalizovali naše slunce a můžeme už brzy odletět."

Zdrželi se v jeskyni déle než hodinu, během níž si Kan vyměnil s Entameby informace.

"Přinesl jsem vám ten paralyzátor," řekl na závěr. "Byl mi moc užitečný."

"Nechte si ho. Aspoň budeme vědět, že je v dobrých rukou. Může s ním zacházet jen vaše mysl, a kdyby se jej někdo cizí pokoušel otevřít, sám se okamžitě zničí."

Konečně vyšli s Brit na denní světlo. Zelakové se klidně popásali na skrovné trávě. Nasedli na ně a opatrně sjížděli ze svahu. Když dojeli do lesa, zaslechli ohlušující rámus. Kan se otočil a viděl, jak k obloze stoupá stříbrný šíp, který se rychle zmenšuje.

"Od této chvíle už hora není prokletá. Můžete kolem ní pást stáda nebo z jejích skal lámat kámen na obydlí."

Na hrad se vrátili za soumraku. Pozemšťané už večereli a zdálo se, že jsou ve vynikající náladě. Jakmile si Kan s Brit přisedli, Tyler je informoval: "Podařilo se nám to! Lokátory konečně našly Procyon. Nejpozději zítra ráno budeme mít potřebné souřadnice a za pár hodin můžeme odstartovat."

Kan nehnul ani brvou. Už před několika dny se rozhodl.

"Já se s vámi nevrátím. Radši budu volný na Psaru než uvězněný na Zemi."

"Ale to je nesmysl," vybuchl Torf. "Vždyť jste pro nás tolik udělal! Budu pro vás žádat prezidentovu milost. Možná vám dokonce svěří velení průzkumné lodi." Kan se cynicky zasmál.

"Zřejmě podceňujete moc Společnosti pro galaktický průzkum. Abych si zachránil kůži, musel bych jim předhodit jednu planetu a veškeré její obyvatele odsoudit k otroctví. Už dávno jsem volil radši smrt. Osud mi nyní nabízí příležitost a já ji neodmítám."

Neustoupil, i když Tyler s Torfem nepřestávali naléhat. Nakonec to vzdali. Teprve teď si všimli, že chybí Maud.

Maud Nilsová se měnila den ze dne. Jako by na Psaru našla nový smysl života. Nikdo z nich tu skleslou ženu z Andromedy nepoznával.

Dostavila se ve společnosti asi čtyřicetiletého Psarce. Měl energický výraz a usměvavé oči.

"To je Hor," řekla prostě.

Kan se s ním setkal už několikrát, neboť Hor byl členem rady, a neušlo mu, že si ho domorodci velmi váží.

"Když jsem procházela vesnicí," vysvětlovala Maud, "všimla jsem si, že je zde hodně nemocných lidí - fyzicky i duševně. Souvisí to s podvýživou. Prostřednictvím tlumočnicka jsem se pak dozvěděla, že se všichni chodí léčit k Horovi, který je něco mezi kouzelníkem, léčitелеm a tak trochu i knězem. Tak jsme se seznámili. Měla jsem to štěstí, že jsem mu hned první den mohla pomáhat, léčil tehdy flegmónu na paži. Potom jsem byla svědkem, jak na jedné Psarce, která nemohla родit normální cestou, provedl něco jako císařský řez. Ve zdejších podmínkách to byl dost krkolomný kousek. Od té doby jsem za ním chodila každý den a pracovali jsme spolu. Je tady hodně práce."

Obrátila se k Torfovi a usmála se na něj.

"Obávám se, veliteli, že jsem vám vyrabovala celou lékárnu. Rozhodla jsem se, že tu zařídím takový menší operační sál. Půjčila jsem si taky veškerý chirurgický materiál. Nechala jsem vám pouze přístroje, které jsou na zdejší poměry příliš složité, jako třeba elektroencefalograf a bioanalýzátory, které také potřebují elektrický proud."

"Vzhledem k tomu, co se stalo," řekl odevzdaně Torf, "doufám, že mi společnost ztrátu materiálu vyčítat nebude."

"Zkrátka a dobře," pokračovala Maud, "proč vám to říkám... Prostě jsem se rozhodla, že tady zůstanu. Na Zemi mě stejně nikdo nečeká a zachránit domorodce na Terranii před epidemií, kterou tam rozšířili pozemšťané, se mi nepodařilo. Tady budu mít aspoň pocit, že jsem užitečná."

"Vy jste se zbláznila!" protestoval Torf. "Co si počnete, až vám dojdou léky?"

"Nejdřív je musím naučit základům chirurgie. Dále základní hygieně, čímž se vyhnou epidemiím. Hor a jeho předchůdci vyzkoušeli řadu léčivých bylin. V některých budou jistě zajímavé substance. V zavazadlech, která jsem si už dala odnést, mám dost materiálu, abych tu vybudovala malou laboratoř a mohla byliny zkoumat. Hor mi ochotně pomáhal a povzbuzoval mě. Vůbec nebyl žárlivý na svou pověst čaroděje. Jsem přesvědčená, že tu spolu můžeme udělat kus zajímavé a vzrušující práce."

Kan se v duchu usmál. Maud byla ještě mladá a konečně našla nový smysl života. Čas zhojí všechny rány. Psarský řekl: "Vítejte mezi námi, Maud."

"Díky, Jessi, budu potřebovat tvou pomoc," odpověděla neumělou psarštinou.

Oba se rozesmáli.

"Tak vidíte," pokračovala, "i já se snažila obejít se bez tlumočnicka."

"Možná máte pravdu," kapituloval Torf. "V životě je podstatné mít nějaký cíl. Myslím, že vy ho máte, Maud, a nebude se tady nudit. Přijďte se s námi rozloučit?"

"Radši bych se s vámi rozloučila už teď. Na zítra už mám naplánovanou jednu operaci a už od rána nás čeká množství pacientů."

Vstala a zamířila s Horem ke dveřím.

"To si nepůjдете ani lehnout?" zeptal se Tyler.

S úsměvem se k němu obrátila. "Bydlím teď v osadě a už tam zůstanu."

Ještě kývla na Brit, která seděla tiše jako myška za Kanem. Mladá žena vstala a odešla s ní.

Zbylí pozemšťané se odebrali na lože. Byla to jejich poslední noc na Psaru.

22

Corn vyšel z hradu jako poslední. Na dvoře ho čekal Kan a držel za uzdu dva zelaky. Policista se krátce podíval na nádrž, v níž málem zahynul, a nasedl na zelaka.

"Pospěšte si," pobízel ho Kan, "ostatní odjeli už před čtvrthodinou. Ledaže byste chtěl zůstat na Psaru a dožít své dny v mé společnosti."

"Srdečně děkuju, ale tenhle primitivní život pro mě není. Jsem příliš zvyklý na civilizaci."

Odcválali do lesa. Za nimi Brit a deset Psarců jako tělesná stráž. Za hodinu dojeli na pláž, uprostřed níž se tyčila loď. Kan se zastavil sto metrů od ní a všichni seskočili ze sedel.

Kolem se shromáždil dav Psarců, kteří chtěli vidět start. Kana překvapilo, že nikde nevidí Torfa. Chtěl se s ním rozloučit. Zřejmě už je na palubě a prověřuje systémy, napadlo ho.

"Od této chvíle se naše cesty dělí," řekl nahlas. "Pozdravujte ode mě matičku Zemi."

Corn neodpovídal. Zvolna si rozepnul kombinézu a pak prudkým pohybem vytáhl pistoli. Namířil na Kana.

"Loučíte se předčasně. Ještě se nerozcházíme, protože si se mnou hezky nastoupíte."

Kapitán se chvíli na zbraň nehnutě díval a v duchu se proklínal, že na takový důležitý detail zapomněl.

"Takže jste ji dostal zase zpátky," poznamenal klidně.

"Nebylo to tak snadné. Jeden z těch zatracených domorodců ji našel a musel jsem ji vyměnit za baterku."

Kan si zhluboka vzdychl.

"Zřejmě mě budete muset zabít, protože neudělám už ani krok."

Policista se ušklíbl a ukázal bradou na Brit.

"Co vás vede! Vy teď půjdete hezky se mnou, protože jinak zabiju ji a s ní ještě pár těch divochů. Vaše smrt by znamenala masakr."

"Jste hnusný," zavrčel Kan. Pochopil už, že nemá šanci a že na podmínky musí přistoupit.

Psarci vycítili, že k něčemu došlo. Stáli kolem mlčky, v uctivé vzdálenosti. Kan se obrátil k Brit.

"Musím tě opustit, ale slibuju ti, že se vrátím."

Mladá žena reagovala nečekaně. Ustoupila o krok, vytáhla nůž, který nosila ustavičně s sebou, a přitiskla si hrot na levý prs.

"Přisahám, že se zabiju, jestli vstoupíš do té věže."

Corn vytušil, co říká.

"Hraje divadýlko. Neskočte jí na to."

Kan ale věděl, že nic nepředstírá, na to ji příliš dobře znal.

"Myslí to naprosto vážně," řekl. "Musím všechno znovu zvážit."

"Máte na to deset vteřin," upozornil ho policista a viditelně znervózněl.

"Může ten zlý člověk řídit stroj sám?" zeptala se Brit.

"Ne. Pouze velitel a Tyler."

Mladá Psarka se spokojeně usmála.

"V tom případě mu řekni, že se odtud nikdy nedostane a že ho naši přátelé zabijou."

Kan její slova Cornovi přetlumočil.

"Blufuje," zasmál se opovržlivě policista. "Schválně jsem se zpozdil, aby ostatní byli už dávno na lodi."

Brit se zasmála rovněž.

"Řekni mu, ať použije tu krabičku na mluvení."

Corn, stále ještě s úsměvem, vytáhl z kapsy vysílačku, navázal spojení s lodí a přitom dál mířil na Kana.

"Paul na příjmu," ozval se mechanik.

"Torf a Tyler jsou na palubě?"

"Ještě ne, pane. Před půlhodinou přišel jenom Jarvik."

Policista se začínal potit. Přepnul si na Torfovu frekvenci.

"Kde jste, veliteli?"

"Já ničemu nerozumím," ozvalo se jakoby z nesmírné dálky. "Vyšli jsme z hradu a vtom se na nás najednou vrhli. Svázali nás a odtáhli nás k té masožravé kytce. Nerozumím, co povídají, ale ustavičně ukazují na slunce. Kde je Kan? Jedině on nás z toho může dostat."

Brit cosi zašeptala a kapitán se rozchechtal na celé kolo.

"Nastala nám zajímavá situace, veliteli," řekl dostatečně hlasitě, aby ho Torf slyšel. "Corn mě tady drží pistolí v šachu a chce, abych si nastoupil. Jenomže Psarci se přesně toho obávali, a tak si vás vzali jako rukojmí. Jestli se s Brit do západu slunce nevrátím na hrad, předhodí vás gapě."

"Corne!" zareagoval okamžitě Torf. "Nařizuji vám, abyste s těma kravinama přestal! Nastupte si do lodi a pusťte Kana, ať nás vysvobodí!"

Policista rázně přerušil spojení. Kruh kolem nich se zúžil. Někteří Psarci si pohupovali prakem, jiní měli zase podivné síťky.

"Řekněte jim, ať se zastaví, Kane, jinak začnu střílet."

Cornovi odpověděla Brit a Kan její slova přeložil.

"Jestli nás zabijete, vrhnou se na vás. Vědí, že jich hodně přijde o život, ale jsou si jisti, že všechny pobít nestačíte. Chtějí vás dostat živého a pověsit nad hnízdo tserů. Po čase vás sundají a pak znovu pověsí a doufají, že budete umírat dobré tři dny."

Corn zpopelavěl. Zapnul vysílačku.

"Paule, Gregory!"

Jakmile se mechanici přihlásili, pokračoval: "Vezměte si okamžitě pistole a vylezte ven. Pokropte všechny ty divochy, co jsou za mnou."

Kan se zachvěl. Jestli ho mechanici poslechnou, bude z toho ošklivý masakr.

"To je těžký," váhal Paul.

"Okamžitě poslechněte!" přerušil ho Corn. "Je to rozkaz vrchního velení pozemské policie!"

Ve vysílačce to zapraskalo a Paula vystřídal Gregory.

"Lituju, pane. Jsem sice jenom pitoměj lodník, ale v řádech se vyznám. Na Zemi máte určitě veškeré pravomoci, ale tady v kosmu podléhám pouze svým nadřízeným.

Navíc jim musím za každých okolností pomáhat. Kdybych udělal to, co po mně chcete, odsoudil bych je k hrozný smrti."

"Já vám nařizuji, abyste vyšli ven," trval Corn na svém. "Dejte mi Paula."

"Radši jsem ho uspal, aby neměl problémy," poznamenal Gregory suše. "Probere se tak za deset minut."

Corna polil studený pot. "Za to se dostanete před vojenský soud, Gregory," vyhrožoval.

"Jak myslíte, pane," odvětil Gregory nevzrušeně, "ale pro jistotu jsem nahrával všechny relace. Spíš bych řekl, že to vy se vzpíráte rozkazům velitele. Vyjdu ven, ale upozorňuju vás, že vás považuju za vzbouřence a že je mým úkolem vás zneškodnit."

Corn se zhluboka nadechl a z očí mu šlehal blesky.

"Vy si myslíte, že jste vyhrál, Kane, protože jeden blbeček se postavil na vaši stranu, ale neradujte se předčasně. Tak dobrá, nepřivezu vás živého na Zemi, ale nejsem schopný se smířit s myšlenku, že jste mi beztretně zabil bratra. To radši zemřeme oba."

"Jste trouba, Corne. Velice dobře víte, že váš bratr na mě ve službách Společnosti pro galaktický průzkum nastražil past. Doprovázel mě jeden z mých mužů. Když jsme se pokusili o útěk, chladnokrevně ho skolil kulkou do zad a myslel si, že se pak vzdám. Ten muž byl ale jeden z mých nejstarších druhů. Sloužil už na mé první lodi! Tu vraždu jsem musel pomstít. Váš bratr byl celý zaslepený vidinou tučné kořisti, na chvíli zaváhal a tím mi dal příležitost."

Psarci se k nim mezitím přiblížili na pouhých pár metrů. Xol si už připravil pistoli.

"No a co? Byl to brácha a jeho vraha nikdy nenechám naživu!"

Kan se ještě pokoušel Corna přesvědčit.

"Proč se hnát do záhuby, když se můžete pohodlně vrátit na Zem? I kdybyste mě tam dovezl, stejně byste nedostal od Společnosti odměnu. Můžete si být jist, že psychosonda ze mě ty souřadnice planet nikdy nevytáhne. Moje mysl byla modifikována technikami, které pozemští vědci neznají. Psychosonda by mě možná zabila, ale výsledek by byl nulový."

Ani tento argument Corna nepřesvědčil. Zvedl zbraň, celý zaslepený nenávistí.

Vtom Brit vydala hrdelní výkřik. Corn na ni krátce pohlédl.

Ta chvílička stačila, aby dostal zásah do pravé ruky. Okamžitě pocítil nesnesitelnou bolest. Kan včas srazil Brit k zemi a těsně nad hlavami jim prošlehl laserový paprsek.

Spálenina byla tak bolestivá že Corn neudržel zbraň. Nemohl dělat naprosto nic. Vzápětí ho zasáhly další

tří projektily a zalily ho žiravinou.

Rval a válel se po zemi a marně se snažil uniknout příšerným bolestem. Kombinéza se změnila v cáry, pod nimiž bylo vidět spálenou kůži. Nešťastník křičel stále víc. Kan vstal a pohlédl na Xola. Chraplavým hlasem mu dal rozkaz.

Xol Corna lhostejně pozoroval. Podle jeho názoru si policista takový osud plně zasloužil. Nicméně Kana poslechl a stiskl spoušť. Ohnivý paprsek rázem ukončil Cornova muka.

"Díky, kapitáne," řekl pobledlý Gregory, "už jsem ho chtěl dorazit sám. Kdybych byl blíž, bez jakýchkoli výčitek bych ho zabil. Nemohl jsem se na něj dívat, jak umírá."

"Vraťte se na loď," doporučil mu Kan. "Já teď musím vysvobodit Torfa a Tylera. Řekněte jim, že jsem už na cestě, ať se ničeho neobávají."

Pak s Xolem a Brit nasedli na zelaky.

Cestou se jich zeptal: "Jak vás mohlo napadnout, že mě bude chtít znovu zatknout? Přiznám se, že jsem se nechal ošálit jeho pasivním chováním. Domníval jsem se, že se s porážkou už smířil."

"Maud mě včera varovala," vysvětlovala mu Brit. "Byla přesvědčená, že se tě pokusí zabít, a doporučila nám, abychom na tebe dávali pozor. Hned jsem dala vědět Xolovi a snažili jsme se předvídat všechny možnosti. Když jsme zjistili, že se Corn zdržel na hradě, pro každý případ jsme zajistili piloty."

Kan jim poděkoval.

"A nemáš strach," začala Brit znovu, "že si jednoho dne pro tebe někdo přiletí?"

"Podceňoval jsem Corna a zachoval jsem se jako hlupák. Elektronický mozek Andromedy jsem ale nastavil tak, aby se po výstupu ze subprostoru paměťové krystaly automaticky zničily, čímž budou souřadnice tohoto světa navždy ztraceny. Uplynou možná staletí, než tady zase přistane nějaká loď. Myslím, že jsme definitivně odříznutí od takzvaného civilizovaného světa."

O něco později si všiml, že se Brit tváří nějak nešťastně. Zeptal se jí, co se děje.

"Připadá mi, že mě už nemáš rád," zašeptala a oči se jí zalily slzami.

"Jak tě mohla napadnout taková hloupost?" zasmál se, "Mám pocit, že jsem ti včera dal jasně najevo, že jsi má žena."

Svěsila hlavu. "Ještě jsi mi ani jednou nedal výprask, jako to dělají ostatní. Ženské se mi každé ráno smějí, že nemám na zádech ani škrábnutí. A chlují se svými ranami. Říkají, že se o mě nezajímáš o nic víc než o kteroukoli jinou ženu."

Kapitán se nahlas rozesmál a vzal ji něžně za ruku.

"Mám pocit, že budeme muset tak trochu změnit místní zvyky."

Brit prudce zavrtěla hlavou. "Naše zvyky musíš dodržovat. Dneska ráno jsem viděla Maud. Neměla už na sobě kombinézu, ale jenom suknici a do půl těla byla nahá. Když jsem se jí ptala proč, odpověděla, že chce být obyčejnou Psarkou a převzít všechny naše zvyky, aby její přítomnost nenarušila náš přirozený vývoj. Měla na zádech dva dlouhé pruhy, tím dala všem najevo, že se Horovi podrobila. Vážně."

Brit však netušila, že Maudiny znalosti a upřímné zaujetí pro věc na Hora natolik zapůsobily, že by ho nikdy ani nenapadlo na ni vztáhnout ruku. To ona ho musela přesvědčovat, aby ji dvakrát lehce udeřil, jen tak symbolicky, a učinil ji plnoprávnou členkou psarské společnosti.

Kan Maudinu oblíbenou teorii, že je třeba přísně dodržovat přirozené prostředí, uznával. Byla pevně odhodlána zasadit se o to, aby Psarcům ulevila v jejich souženích, ale nikdy se nebude pokoušet usměrňovat jejich chování. Slíbil si, že v rámci možností bude následovat jejího příkladu a včlenění se do života na Psaru i za tu cenu, že bude muset trochu poznamenat Britinu kůži. Pochopil, že by nebylo rozumné, kdyby svou družku tak odděloval od ostatních žen.

Na hradě je s jásotem uvítali. Kan hned zbavil Tylera a Torfa pout a pak jim vyličil, jak skončil Corn.

"On se snad docela pomínul!" komentoval to Tyler.

"Já si to nemyslím," řekl kapitán. "Byl jenom zaslepený nenávistí."

Torf si zhluboka vzdychl. "Až se vrátím na Zemi, čeká mě hromada hlášení a celé hodiny budu muset odpovídat na dotěrné otázky. Ještě štěstí že Gregoryho napadlo nahrávat všechny rádiové relace. Aspoň máme nějaké důkazy. Policajti by si jinak mysleli, že jsme se všichni kvůli vám spojili proti Cornovi."

Kan zkrátil loučení a nabídl jim doprovod.

"Teď už se nemáte čeho bát. Za hodinu můžete odstartovat."

Když se vrátil s Brit na hrad, sedl si k tomu největšímu oknu a dlouho hleděl na les. V dálce zahřmělo, stromy zašuměly a zelakové se dali na úprk.

Andromeda se zvolna vznášela k obloze, stoupala, až se změnila v maličký bod, který se mu zakrátko ztratil z očí.

Za sebou cítil Brit a její přítomnost mu pomohla zbavit se pocitu osamění, který se jej zmocnil.

Dožije v poklidu na Psaru, anebo mu zlomyslný osud přichystá další příležitost, aby se znovu vydal ke hvězdám?